

TYÖRYHMÄMIETINTÖ 2002:4

Rikosprosessin tarkistaminen

Työryhmän osamietintö

KUVAILELEHTI

OIKEUSMINISTERIÖ

Julkaisun päivämäärä
24.5.2002

Tekijät (toimielimestä: toimielimen nimi, puheenjohtaja, sihteeri)		Julkaisun laji	
Rikosprosessin tarkistamistyöryhmä		Työryhmämietintö	
Puheenjohtaja: lainsäädäntöneuvos Asko Välimaa		Toimeksiantaja	
		Oikeusministeriö	
		Toimielimen asettamispäivä	
		22.5.2001	
Julkaisun nimi Rikosprosessin tarkistaminen. Työryhmän osamietintö			
Julkaisun osat			
Tiivistelmä			
<p>Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi eräitä oikeudenkäymiskaaren todistelua ja ylimääräistä muutoksenhakua koskevia säännöksiä. Lisäksi esityksessä ehdotetaan otettavaksi käyttöön mahdollisuus julistaa asia käsiteltäväksi kiireellisenä.</p> <p>Esityksen tavoitteena on ensinnäkin parantaa todistelutarkoituksessa kuultavien henkilöiden suojaa oikeudenkäynnissä. Tältä osin ehdotetaan, että oikeudenkäymiskaareen otettaisiin säännökset siitä, miten ja millä edellytyksillä henkilöä voitaisiin kuulla tuomioistuimen pääkäsittelyssä asianosaisen läsnä olematta. Esityksessä ehdotetaan myös, että tietyin edellytyksin todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä tai asianomistajaa voitaisiin kuulla pääkäsittelyssä käyttäen videoneuvottelua. Jos kuultavan kertomuksen uskottavuutta voitaisiin arvioida luotettavasti ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan tai jos kuultava ei esimerkiksi sairauden vuoksi voisi saapua pääkäsittelyyn, kuuleminen voisi tapahtua myös puhelimitse.</p> <p>Alle 15-vuotiaan lapsen tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt, kuulemismenettelystä todistelutarkoituksessa tuomioistuimessa ehdotetaan otettavaksi oikeudenkäymiskaareen tarkemmat säännökset. Lisäksi ehdotetaan, että alle 15-vuotiaan tai henkisesti toiminnaltaan häiriintyneen henkilön esitutkinnassa antamaa kuva- ja äänitallennettua kertomusta voitaisiin käyttää tuomioistuimessa todisteena.</p> <p>Uutena instituutiona oikeudenkäymiskaareen ehdotetaan otettavaksi säännökset niistä edellytyksistä ja siitä menettelystä, jonka avulla asianosainen voisi saada asiansa julistettua käsiteltäväksi kiireellisenä. Tällöin asia olisi käsiteltävä tuomioistuimessa ennen muita asioita ilman aiheutonta viivästystä.</p> <p>Lisäksi ehdotukseen sisältyvät säännökset ylimääräisestä muutoksenhausta menettämisseuraamusta koskevaan tuomioon sekä rikosasian vastaajan vahingoksi että hänen edukseen.</p>			
Avainsanat: (asiasanat)			
Oikeudenkäyntimenettely, rikosprosessi, todistajansuojelu			
Muut tiedot			
Sarjan nimi ja numero Oikeusministeriön työryhmämietintöjä 2002:4		ISSN 1458-6452	ISBN 952-466-007-5
Kokonaissivumäärä	Kieli suomi	Hinta 15,00 €	Luottamuksellisuus julkinen
Jakaja Edita Prima Oy		Kustantaja Oikeusministeriö	

PRESENTATIONSBLAD

JUSTITIEMINISTERIET

Utgivningsdatum
24.5.2002

<p>Författare (uppgifter om organet: organets namn, ordförande, sekreterare)</p> <p>Arbetsgruppen för översyn av straffprocessen</p> <p>Ordförande: lagstiftningsrådet Asko Välimaa</p>	<p>Typ av publikation Arbetsgruppsbetänkande</p>		
	<p>Uppdragsgivare Justitieministeriet</p>		
	<p>Datum då organet tillsattes 22.5.2001</p>		
<p>Publikation (även den finska titeln) Översyn av straffprocessen. Arbetsgruppens delbetänkande (Rikosprosessin tarkistaminen. Työryhmän osamietintö)</p>			
<p>Publikationens delar</p>			
<p>Referat</p> <p>I propositionen förelås en ändring av några bestämmelser om bevisning och extraordinärt ändringssökande i rättegångsbalken. I propositionen föreslås också att det införs en möjlighet att förklara att ärendet skall behandlas brådskande.</p> <p>Målet med propositionen är för det första att förbättra skyddet för personer som hörs som vittnen under rättegången. Det föreslås att i rättegångsbalken tas bestämmelser om hur och under vilka förutsättningar en person skall kunna höras under huvudförhandlingen vid domstolen utan att den ena parten är närvarande. I propositionen föreslås också att under vissa förutsättningar kan vittnet, en annan person som skall höras i bevissyfte eller målsäganden höras under huvudförhandlingen med videokonferens. Om trovärdigheten hos berättelsen kan bedömas på ett tillförlitligt sätt utan närvaro av den som skall höras eller om denne på grund av t.ex. sjukdom inte kan infinna sig till huvudförhandlingen kan denne höras också per telefon.</p> <p>I rättegångsbalken skall tas exaktare bestämmelser om hörandet i bevissyfte vid domstolen när det är fråga om ett barn som är under 15 år eller en person vars psykiska funktion är störd. Ytterligare föreslås att berättelsen som en person under 15 år eller en person vars psykiska funktion är störd har gett på ett bild- och ljudband under förundersökningen kan användas som bevis vid domstolen.</p> <p>Arbetsgruppen föreslår att i rättegångsbalken tas nya bestämmelser om förutsättningar för förfarandet där parten kan få sitt ärende förklarat brådskande. I dessa fall skall ärendet behandlas vid domstolen före andra ärenden utan ogrundat dröjsmål.</p> <p>Propositionen innehåller också bestämmelser om ett extraordinärt ändringssökande i domen som gäller förverkandepåföljd i brottmål. Domen kan återbrytas till den svarandens skada eller förmån.</p>			
<p>Nyckelord Rättegångsförfarande, straffprocess, skydd av vittnet</p>			
<p>Övriga uppgifter (Oskari- och HARE-numren, andra referensnumren)</p>			
<p>Seriens namn och nummer Justitieministeriets arbetsgruppsbetänkanden 2002:4</p>	<p>ISSN 1458-6452</p>	<p>ISBN 952-466-007-5</p>	
<p>Sidoantal</p>	<p>Språk finska</p>	<p>Pris 15,00 €</p>	<p>Sekretessgrad offentlig</p>
<p>Distribution Edita Prima Ab</p>	<p>Förlag Justitieministeriet</p>		

Oikeusministeriölle

Oikeusministeriö asetti 22 päivänä toukokuuta 2001 työryhmän, jonka tehtäväksi annettiin selvittää rikosprosessiuudistuksen seurannassa esillä olleet käytännön epäkohdat siltä osin kuin niissä on kysymys sellaisista asioista, joihin voidaan tehokkaasti lainsäännöksin vaikuttaa. Työryhmän yle-

senä tavoitteena on, että oikeudenkäynnit muodostuisivat nykyistä joutuisammiksi, tarkoituksenmukaisemmiksi ja joustavammiksi asianosaisten oikeusturvasta tinkimättä. Työryhmän ehdotusten tuli myös pyrkiä siihen, että oikeudenkäynnit halpenisivat.

Työryhmän tehtävä on kaksivaiheinen. Tässä ensimmäisessä vaiheessa sille annettiin erikseen selvitettyväksi lainsäädännölliset keinot todistajansuojelussa ja siihen liittyen uhrin aseman parantamisessa. Toimeksiannon mukaan todistajansuojeluun liittyviin näkökohtiin ei nykyisessä prosessilainsäädännössä ole vielä kiinnitetty tarpeeksi huomiota. Ainakin todistelun vastaanottamisen salliminen pääkäsittelyn ulkopuolella esimerkiksi videolinkin välityksellä tuli toimeksiannon mukaan normittaa. Samoin asianomistajaa tulisi tarvittaessa voida kuulla syytetyn läsnä olematta. Lisäksi toimeksiannon mukaan lapsen kuulemista tai kuulematta jättämistä tuomioistuimessa voitaisiin säännellä tarkemmin.

Lisäksi ensimmäisessä vaiheessa työryhmän tuli käydä läpi tarpeellisin osin ihmisoikeustuomioistuimen Suomea koskevat ratkaisut ja pohtia, antavatko ne aihetta muuttaa lainsäädännön yksityiskohtia - esimerkkinä oli mahdollinen muutoksenhakukeino asian viipymistä vastaan. Työryhmän tehtäväksi annettiin myös selvittää, tulisiko tehdä nimenomaisesti mahdolliseksi ylimääräisen muutoksenhaun keinoin saada tuomittua rikoshyöty menetetyksi jälkikäteen, jos jo loppuun käydyn oikeudenkäynnin jälkeen ilmenee, että rikollisen saama tosiasiallinen hyöty on ensiprozessissa ilmenyttä hyötyä huomattavasti suurempi.

Työryhmän tuli valmistella ehdotuksensa hallituksen esityksen muotoon.

Työryhmän puheenjohtajaksi kutsuttiin lainsäädäntöneuvos Asko Välimaa oikeusministeriöstä ja jäseniksi laamanni Nanny Granfelt Raaseporin käräjäoikeudesta, käräjätuomari Seppo Karvonen Vantaan käräjäoikeudesta (sittemmin hovioikeudenneuvos Rovaniemen hovioikeudesta), johtava kihlakunnansyyttäjä Pekka Noronen Lahden kihlakunnan syyttäjänvirastosta, asianajaja Tuija Turpeinen Asianajotoimisto Harri Kontturi Oy:stä Joensuusta, rikostarkastaja Maarit Pere Helsingin kihlakunnan poliisilaitoksesta sekä lainsäädäntösihteeri (sittemmin lainsäädäntöneuvos) Mari Aalto oikeusministeriöstä.

Työryhmä otti nimekseen rikosprosessin tarkistamistyöryhmä. Työryhmä on kokoontunut 16 kertaa. Työryhmä on kuullut asiantuntijana Helsingin kihlakunnan poliisilaitoksen huumausainerikosylikön päällikköä, rikosylikomisario Jari Aarniota.

Oikeusministeriö ja sisäasiainministeriö ovat 2 elokuuta 2001 asettaneet yhteisen työryhmän, jonka tehtävänä on selvittää rikosasioiden käsittelyn tehostamiseen liittyvät ongelmat ja tehdä ehdotuksia käsittelyn nopeuttamiseksi ja tehostamiseksi. Tuo työryhmä on 18 joulukuuta 2001 asettanut alatyöryhmän selvittämään henkilötodistelun suojaamiseen liittyviä käytännön ratkaisumalleja. Rikosprosessin tarkistamistyöryhmän puheenjohtaja on ollut yhteydessä mainittuun alatyöryhmään ehdotusten yhteensovittamiseksi.

Saatuaan työnsä valmiiksi työryhmä kunnioittavasti luovuttaa osamietintönsä oikeusministeriölle.

Helsingissä 24 päivänä toukokuuta 2002

Asko Välimaa

Nanny Granfelt

Seppo Karvonen

Pekka Noronen

Tuija Turpeinen

Maarit Pere

Mari Aalto

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi oikeudenkäymiskaaren eräiden todistelua, kiireelliseksi julistamista ja ylimääräistä muutoksenhakua koskevien säännösten muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi eräitä oikeudenkäymiskaaren todistelua ja ylimääräistä muutoksenhakua koskevia säännöksiä. Lisäksi esityksessä ehdotetaan otettavaksi käyttöön mahdollisuus julistaa asia käsiteltäväksi kiireellisenä.

Esityksen tavoitteena on ensinnäkin parantaa todistelutarkoituksessa kuultavien suoja oikeudenkäynnissä. Tältä osin ehdotetaan, että oikeudenkäymiskaareen otettaisiin säännökset siitä, miten ja millä edellytyksillä henkilöä voitaisiin kuulla tuomioistuimen pääkäsittelyssä asianosaisen läsnä olematta. Ehdotuksen mukaan tämä olisi mahdollista esimerkiksi silloin, jos tuomioistuin harkitsisi tämän soveliaaksi ja menettely olisi tarpeen kuultavan tai tämän läheisen henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta.

Todistajan suojaamiseksi ja myös todistelutapahtuman helpottamiseksi ehdotetaan, että tietyin edellytyksin todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä tai asianomistajaa voitaisiin kuulla pääkäsittelyssä hänen henkilökohtaisesti läsnä olematta käyttäen videoneuvottelua tai muuta soveltuvaa teknistä tiedonvälitystapaa, jossa istuntoon osallistuvilla on puhe- ja näköyhteys keskenään, jos tuomioistuin harkitsee tämän soveliaaksi. Jos kuultavan kertomuksen uskottavuutta voitaisiin arvioida luotettavasti ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan tai jos kuultava ei esimerkiksi sairauden vuoksi voisi saapua pääkäsittelyyn, kuulusteleminen voisi tapahtua myös puhelimitse.

Alle 15-vuotiaan lapsen tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt kuulemismenettelystä todistelutarkoituksessa tuomioistuimessa ehdotetaan otettavaksi oikeudenkäymiskaareen tarkemmat säännökset. Lisäksi ehdotetaan, että alle 15-vuotiaan henkilön tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt, esitutkinnassa antamaa kuva- ja äänitallennettua kertomusta voitaisiin käyttää tuomioistuimessa todisteena.

Uutena instituutiona oikeudenkäymiskaareen ehdotetaan otettavaksi säännökset niistä edellytyksistä ja siitä menettelystä, jonka avulla asianosainen voisi saada asiansa julistettua käsiteltäväksi kiireellisenä. Tuomioistuin voisi asianosaisen vaatimuksesta päättää, että asia

julistetaan kiireelliseksi, jos asian käsittelemiselle ennen muita tuomioistuimessa käsiteltäviä asioita olisi painava syy ottaen huomioon asian erityisen merkityksen asianosaiselle, mahdollisesta viipymisestä aiheutuvan erityisen vahingon tai haitan, asian laadun ja muut kiireelliseksi julistamiselle esitetyt perusteet.

Lisäksi ehdotukseen sisältyvät säännökset ylimääräisestä muutoksenhausta menettämisseuraamusta koskevaan tuomioon sekä rikosasian vastaajan vahingoksi että hänen edukseen.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan noin puolen vuoden kuluttua siitä, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

SISÄLLYSLUETTELO

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYSLUETTELO	3
YLEISPERUSTELUT	5
1. Johdanto	5
2. Nykytila ja sen arviointi	6
2.1. Todistajan suojele	6
2.1.1. Mitä tarkoitetaan todistajan suojelella	6
2.1.2. Missä asioissa ja milloin todistajien suojelele voidaan tarvita.....	7
2.1.3. Nykyinen tilanne	8
2.1.4. Nykytilan arviointi	12
2.1.5. Anonyymi todistelu	16
2.2. Lapsen kuuleminen tuomioistuimessa	19
2.2.1. Nykyinen lainsäädäntö	19
2.2.2. Nykytilan arviointi	21
2.3. Oikeussuojakeinot asian viipymistä vastaan	21
2.3.1. Lainsäädäntö ja käytäntö	21
2.3.2. Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artikla ja niiden tulkinta oikeuskäytännössä.....	23
2.3.3. Nykytilan arviointi	25
2.4. Rikoshyötyä koskevan tuomion purkaminen	26
3. Lainsäädäntö eräissä muissa maissa ja eurooppalaiset todistajan asemaa koskevat instrumentit.....	29
3.1. Ruotsi	29
3.2. Tanska ja Norja	31
3.3. Euroopan unionin ja Euroopan neuvoston todistajan asemaa koskevat instrumentit	32
4. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset.....	35
4.1. Tavoitteet.....	35
4.2. Keskeiset ehdotukset	35
4.2.1. Todistajan suojele	35
4.2.2. Teknisten apuvälineiden hyödyntäminen todistelussa	36
4.2.3. Lapsen kuuleminen	38
4.2.4. Asian kiireelliseksi julistaminen	40

4.2.5. Rikoshyötyä koskevan tuomion purkaminen	41
4.2.6. Muut ehdotukset	42
5. Esityksen vaikutukset	42
5.1. Taloudelliset ja organisatoriset vaikutukset	42
5.2. Vaikutukset kansalaisiin	43
6. Asian valmistelu	44
7. Muita esityksen vaikuttavia seikkoja	45
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	47
1. Lakiehdotuksen perustelut	47
1.1. Oikeudenkäymiskaari	47
17 luku. Todistelusta	47
28 luku. Asian kiireelliseksi julistaminen	64
31 luku. Ylimääräisestä muutoksenhausta	70
2. Voimaantulo	77
3. Säättämisjärjestys	78
LAKIEHDOTUS	80

YLEISPERUSTELUT

1. Johdanto

Oikeudenkäyntimenettelyä on 1990 –luvulla uudistettu laajasti sekä riita- että rikosasioiden osalta. Rikosoikeudenkäyntimenettelyä alioikeuksissa koskevat uudistukset toteutettiin laeilla (689-701/1997), jotka tulivat voimaan 1 päivänä lokakuuta 1997. Tässä esityksessä ei ole tarkoitus laajalti puuttua jo toteutettuihin uudistuksiin. Rikosprosessiuudistuksen seuranta on edelleen käynnissä ja oikeusministeriön asettama työryhmä tulee myöhemmässä vaiheessa antamaan ehdotuksensa niiksi mahdollisiksi lainsäädännön tarkistustoimenpiteiksi, joihin katsotaan olevan tarvetta.

Tämä esitys perustuu rikosprosessin tarkistamistyöryhmä osamietintöön, jossa tarkastellaan vain tiettyjä oikeudenkäynnin osa-alueita. Pääpaino on todistelumenettelyyn liittyvien uusien keinojen käyttöönotossa.

Tässä esityksessä ehdotetaan oikeudenkäymiskaareen otettavaksi säännöksiä, joiden tarkoituksena on parantaa todistajien ja muiden todistelutarkoituksessa kuultavien suojaa. Tämä tapahtuisi ensinnäkin siten, että henkilöä voitaisiin kuulla pääkäsittelyssä tietyin edellytyksin asianosaisen läsnä olematta. Lisäksi videokonferenssin käyttämisestä todistajan tai muun todistelutarkoituksessa kuultavan henkilön ja asianomistajan kuulemisessa ehdotetaan otettavaksi oikeudenkäymiskaareen nimenomaiset säännökset. Puhelimessa kuulusteleminen tulisi rajoitetusti mahdolliseksi.

Alle 15-vuotiaiden lasten tai henkilöiden, joiden henkinen toiminta on häiriintynyt kuulemismenettelystä tuomioistuimesta ehdotetaan otettavaksi oikeudenkäymiskaareen tarkemmat säännökset. Lisäksi esitys sisältää ehdotukset säännöksiksi siitä, miten alle 15-vuotiaan henkilön tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt esitutkinnassa antamaa kuva- ja äänitallennettua kertomusta voitaisiin käyttää tuomioistuimessa todisteena.

Uutena instituutiona oikeudenkäymiskaareen ehdotetaan otettavaksi säännökset niistä edellytyksistä ja siitä menettelystä, jonka avulla asianosainen voisi saada asiansa julistettua käsiteltäväksi kiireellisenä. Tuomioistuin voisi asianosaisen vaatimuksesta päättää, että asia julistetaan kiireelliseksi, jos asian käsittelemiselle ennen muita tuomioistuimessa käsiteltäviä

asioita olisi painava syy ottaen huomioon asian erityisen merkityksen asianosaiselle, mahdollisesta viipymisestä aiheutuvan erityisen vahingon tai haitan, asian laadun ja muut kiireelliseksi julistamiselle esitetyt perusteet.

Lisäksi ehdotukseen sisältyvät säännökset ylimääräisestä muutoksenhausta menettämisseuraamusta koskevaan tuomioon sekä rikosasian vastaajan vahingoksi että hänen edukseen.

2. Nykytila ja sen arviointi

2.1. Todistajan suojelu

2.1.1. Mitä tarkoitetaan todistajan suojalla

Oikeudenkäynnissä on usein riitaa siitä, mitä todellisuudessa on tapahtunut. Tuomioistuimen tehtävänä on asiassa esitetyn selvityksen perusteella päättää, mitä on pidettävä toteennäytettynä. Todistaja on yksi keskeinen tietolähde oikeudenkäynnissä. Todistajan pitäisi saada kertoa tietonsa vapaasti ja ilman ulkopuolista painostusta tai uhkaa. Todistajan suojalla laajasti ymmärrettynä tarkoitetaan kaikkia niitä keinoja, joilla pyritään varmistamaan todistajan mahdollisuudet tähän.

Todistajalla voidaan todistajansuojamielessä tarkoittaa kaikkia henkilöitä, joita kuullaan tai tullaan kuulemaan oikeudenkäynnissä tietolähteenä. Todistajakäsité on suomalaisessa prosessioikeudellisessa lainsäädännössä yleensä rajattu vain niihin henkilöihin, jotka esiintyvät oikeudenkäynnissä nimenomaan todistajan roolissa. Todistaja tässä suppeassa merkityksessä tarkoittaa vain henkilöä, joka on käsiteltävänä olevassa asiassa kokonaan ulkopuolinen ja siis oikeudenkäymiskaassa (myöhemmin OK) säädettyssä merkityksessä todistaja (prosessioikeudellinen todistajakäsité). Tämän todistajakäsitteen ulkopuolelle jäävät muun muassa asianosaiset itse - asianomistaja, syytetty, kantaja ja vastaaja - sekä myös esimerkiksi rikoskumppanit. Kuitenkin nämäkin henkilöt ovat samalla tavalla hyvin ratkaisevia tietolähteitä oikeudenkäynnissä. Todistajansuojelua voivat tarvita kaikki oikeudenkäynnissä kuultavat henkilöt.

Todistajaan kohdistuva painostus voi tapahtua myös sitä kautta, että kuultavalle läheisiä henkilöitä uhataan kostotoimilla. Tarvittaessa todistajansuojaa tarkoittavien toimenpiteiden pitäisi siksi voida ulottua paitsi todistajaan itseensä niin myös hänen läheisiinsä.

Todistajien uhkailun olemassaolosta tai yleisyydestä Suomessa ei ole kattavasti tutkittua tietoa. Samoin täsmällistä tietoa puuttuu siitä, keihin henkilöihin mahdollinen uhkailu todellisuudessa kohdistuu. Yleinen arvio on, ettei tällainen todistajien uhkailu ole kovin yleistä. Samoin voitaneen arvioida, että mahdolliset uhkailut kohdistunevat etupäässä rikoskumppaneihin eikä niinkään täysin ulkopuolisiin, "viattomiin" todistajiin. Kostonhalu voi kohdistua esimerkiksi niihin rikoskumppaneihin, jotka ovat ryhtyneet yhteistyöhön viranomaisten kanssa. Ruotsissa tehtyjen tutkimusten mukaan todistajien tai asianomistajien uhkailu on ollut suhteellisen harvinaista ja tällainen uhkailu ei ole myöskään viime vuosina suuresti lisääntynyt. Tutkimukset Ruotsissa ovat myös osoittaneet, että uhkailu - silloin kun sitä tapahtuu - kohdistuu yleensä henkilöön, jolla on läheinen yhteys syytettyyn. Nämä tapaukset liittyvät käytännössä lähinnä perheväkivaltatapauksiin (ks. Brottsofferutredningens mietintö "Brottsoffer - Vad har gjorts? Vad bör göras?", SOU 1998:40, s. 300 ss. ja s. 320-322).

2.1.2. Missä asioissa ja milloin todistajien suojelua voidaan tarvita

Todistajansuojelua yleensä ajatellaan tarvittavan lähinnä rikosasioissa. Rikosasioissa syytettyjä pidettäneen potentiaalisempina tekemään väkivallantekoja kuin asianosaisia riitaasioissa. Eurooppalaiset suositukset todistajan suojelusta liittyvät nimenomaan lähinnä taisteluun järjestäytynyttä rikollisuutta vastaan. Kuitenkin myös riita-asioissa todistajilla on yhtä vahva asema totuuden selvittämisessä ja tässä mielessä on tärkeää, että myös näissä asioissa todistajat voisivat kertoa tietonsa ilman koston pelkoa tai muuta uhkaa. Suomalaiseen oikeusperinteeseen kuuluu, ettei riita- ja rikosasioita ilman riittäviä perusteita eroteta menettelymielessä toisistaan. Tällä hetkellä voimassa oleva todistelua koskeva oikeudenkäymiskaaren 17 luku koskee sekä riita- että rikosasioita. Todistajansuojelukysymyksiä tulisikin ensisijaisesti arvioida kokonaisvaltaisesti, kaikkia oikeudenkäyntiasioita silmällä pitäen.

Todistajansuojelutoimenpiteitä voidaan tarvita koko asian oikeudellisen selvittelyn ajan ja myös sen jälkeen. Rikosasioissa tämä tarkoittaa esitutkintavaihetta, tuomioistuinkäsittelyä sekä aikaa lainvoimaisen tuomion jälkeen. Riita-asioissa ei ole käytössä viranomaisten valvoma esitutkintaa, mutta periaatteessa myös näissä asioissa todistajansuojelunäkökohdat voivat tulla esille jo ennen oikeudenkäynnin aloittamista. Todistajaan kohdistuva koston uhka ei välttämättä poistu asian käsittelyn tuomioistuimessa päättyessä.

Todistajana tai yleensä tietolähteenä esiintyminen oikeudenkäynnissä ei ole välttämättä koskaan erityisen miellyttävä tehtävä, vaikka mitään varsinaista uhkaa ei olisikaan käsillä. Yleensä todistaja kertoo oikeudessa asioista, jotka eivät ole ainakaan oikeudenkäynnin toiselle osapuolelle mieluisia. Lähtökohtana lienee kuitenkin edelleen pidettävä sitä ajatusta, että todistajana esiintyminen on kansalaisvelvollisuus, joka ei ilman erityistä perustetta voi johtaa erityisiin todistajansuojelutoimenpiteisiin.

2.1.3. Nykyinen tilanne

Todistajansuojeluun on viime vuosina hyväksytyssä lainsäädännössä kiinnitetty yhä enemmän huomiota. Tämä onkin tarpeen sen vuoksi, että todistajan tulisi voida kertoa tietämänsä ilman tarpeettomia pelkoja ja uhkatekijöitä. Todistajansuojelua tarvitaan myös todistajan turvallisuuden takaamiseksi ennen oikeudenkäyntiä ja sen jälkeen.

Oikeudenkäytössä kuultavan uhkaaminen on 1.1.1999 voimaantulleen rikoslain 15 luvun 9 §:n mukaan (563/1998) erikseen rangaistavaksi säädetty teko. Lainkohdan mukaan: "Joka oikeudettomasti 1) väkivallalla tai uhkauksella estää tai yrittää estää toista antamasta lausuntoa todistajana, asiantuntijana, muuna kuultavana tai asianosaisena oikeudenkäynnissä, esitutkinnassa, poliisitutkinnassa tai niihin rinnastettavassa muussa viranomaismenettelyssä tai vaikuttaa tai yrittää vaikuttaa lausunnon sisältöön tai 2) tekee tai uhkaa tehdä väkivaltaa toiselle tai häneen 10 §:n 2 momentissa tarkoitetussa suhteessa olevalla henkilölle sen vuoksi, mitä tämä on lausunut edellä tarkoitetussa kuulustelussa, on tuomittava, jollei teosta muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, *oikeudenkäynnissä kuultavan uhkaamisesta* sakkoon tai vankeuteen enintään kolmeksi vuodeksi. "

Nimenomaisen erityisääntelyn tarkoituksena on yhtenäistää tällaisen menettelyn rikosoikeudellista arvostelua ja korostaa sen erityistä moitittavuutta siitä lainkäytölle aiheutuvan uhan vuoksi (HE 6/1997 vp).

Vuoden 1999 alusta tuli voimaan myös lähestymiskieltoa koskeva lainsäädäntö (898/1998). Lainsäädännöllä pyritään kohentamaan itsensä uhatuksi tuntevien henkilöiden oikeusturvaa. Siksi lähestymiskieltoa voidaan tarvittaessa käyttää suojeltaessa oikeudenkäynnissä kuultavaa henkilöä, esimerkiksi todistajaa.

Oikeudenkäynnin osalta on myös jo voimassa erilaisia menettelyä koskevia sääntelyitä, jotka perustuvat ajatukseen siitä, että todistajan tulee voida kertoa tietämänsä turvassa. Oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 34 § 1 momentin mukaan todistajaa voidaan kuulla yleisön läsnä olematta siten kuin oikeudenkäynnin julkisuudesta annetussa laissa (945/1984) on säädetty. Saman lainkohdan 2 momentin mukaan jos oikeus harkitsee, että todistaja asianosaisen läsnä ollessa pelosta tai muuta syystä on ilmaisematta, mitä asiasta tietää, tahi jos asianomainen häiritsee tai koettaa eksyttää todistajaa hänen puhuessaan, kuulusteltakoon todistajaa asianosaisen saapuvilla olematta. Sitten luettakoon todistajan kertomus asianosaiselle, ja olkoon tällä oikeus tehdä todistajalle kysymyksiä, niin kuin 33 §:n 2 momentissa on sanottu. Vastaavat sääntelyt ovat voimassa varsinaisen todistajan lisäksi myös asiantuntijan osalta (OK 17:51.1) ja asianosaisen osalta häntä totuusvakuutuksin kuultaessa (OK 17:65). Nimenomainen säännös siitä, että asianosaista voidaan kuulla vapaasti todistelutarkoituksessa toisen asianosaisen saapuvilla olematta sen sijaan näyttäisi oikeudenkäymiskaaresta puuttuvan. Tosin oikeuskäytännössä joskus myös asianomistajaa ja kanssasyytettyä on kuultu syytetyn läsnä olematta, mutta tällaiselle menettelylle ei ole nykyisin tukea laissa.

Viimeisimpien menettelyuudistusten yhteydessä todistajien suojaan on kiinnitetty nimenomaista huomiota. Rikosasiain oikeudenkäyntimenettelyuudistuksen ja hovioikeusmenettelyuudistuksen yhteydessä säädettiin tiettyjä rajoituksia asianosaisten, todistajan tai muun kuultavan yhteystietojen ilmoittamiselle. Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain (689/1997, myöhemmin ROL) 5 luvun 3 §:n 2 momentissa sekä OK 25 luvun 16 § 1 momentissa on määräykset siitä, että asianomaisten henkilöiden yhteystietoja ei tarvitse panna haastehakemukseen tai valituskirjelmään sellaisenaan, vaan ne on ilmoitettava tuomioistuimelle "soveltuvalla tavalla". Tarkoituksena on, ettei asianomaisia yhteystietoja tarvitse ilmoittaa vastapuolelle menevissä asiakirjoissa.

Rikosten uhrien asemaan oikeudenkäynnissä liittyy sekin, että ROL:iin tuli mahdollisuus mm. seksuaalirikosasioissa ja perheväkivaltatapauksissa määrätä sellaiselle asianomistajalle, joka ei käytä asiassa asianosaisen puhevaltaa, niin sanottu tukihenkilö. Sen sijaan sellaisella henkilöllä, joka ei ole asianomistaja ja joka esiintyy oikeudenkäynnissä pelkästään prosessuaalisessa todistajanroolissa, ei ole oikeutta tukihenkilöön.

Nimen ja kotipaikan muuttaminen on luonnollisesti sallittua. Sen sijaan henkilötunnuksen vaihtaminen ei ole nykyisin mahdollista. Väestötietolain (507/1993) ja asetuksen (886/1993) mukaan henkilötunnuksen muuttaminen on mahdollista vain sillä perustella, että se on virheellinen.

Väestörekisteritoimisto voi pyynnöstä määrätä, ettei tietoa henkilön kotikunnasta tai siellä olevasta asuinpaikasta taikka tilapäisestä asuinpaikasta saa luovuttaa muille kuin viranomaisille. Luovuttamiskielto määräyksen asettaminen edellyttää, että pyynnön esittävä henkilö on perusteltu syy epäillä itsensä tai perheensä terveyden tai turvallisuuden tulevan uhatuksi (väestötietolaki 25 § 4 momentti). Määräys voi ensimmäisen kerran olla voimassa enintään kaksi vuotta, mutta sitä voidaan jatkaa yhdeksi vuodeksi kerrallaan.

Henkilöä voidaan suojata uhkaavalta rikokselta poliisilain (493/1995) säännösten nojalla. Poliisilain 14 §:ssä säädetään kotirauhan suojaamisesta. Pykälän mukaan poliisilla on oikeus poistaa kotirauhan suojaamalta alueelta henkilö, joka ilman laillista oikeutta tunkeutuu sinne eikä kehotuksesta poistu. Jos tämä on riittämätön toimenpide, häiritsijä voidaan ottaa kiinni ja pitää säilössä yhteensä enintään kaksitoista tuntia. Kotirauhan häiritsijän poistaminen edellyttää siis jo tapahtunutta rauhan rikkomista sekä asianomistajan pyyntöä. Poliisilain 20 §:n mukaan poliisilla on oikeus poistaa paikalta henkilö, jos hänen uhkauksistaan tai muusta käyttäytymisestään voidaan päätellä, että hän todennäköisesti syyllistyisi henkeen, terveyteen, vapauteen, kotirauhaan tai omaisuuteen kohdistuvaan rikokseen. Jos paikalta poistaminen on riittämätön toimenpide eikä häiriötä tai vaaraa voida muuten poistaa, henkilö voidaan ottaa kiinni ja pitää säilössä niin kauan kuin on todennäköistä, että hän syyllistyisi sanotunlaiseen rikokseen, kuitenkin enintään yhden vuorokauden ajan kiinniottamisesta lukien. Poliisi on asiassa toimivaltainen myös ilman kenenkään pyyntöä. Poliisilain 14 §:n mukaisen poliisimiehen toiminnan edellytyksenä siis on, että kotirauhaa on tosiasiallisesti jo rikottu.

Poliisilain 20 §:n säännös puolestaan on tarkoitettu hätätilanteisiin, joissa tilanne on edennyt siihen, että rikos välittömästi uhkaa.

Näiden poliisilain säännösten perusteella voidaan toteuttaa konkreettisia, fyysisiä todistajansuojelutoimenpiteitä. Säännöksiin henkilöistä soveltamisalaa ei ole myöskään mitenkään rajattu, joten niiden avulla voidaan lyhytaikaisesti estää esimerkiksi rikoskumppanin häiritseminen tai pyrkimykset vaikuttaa henkilön käyttäytymiseen oikeudenkäynnissä.

Muun muassa poliisin ilmiantajien suojaksi on säädetty poliisin vaitiolo-oikeudesta. Poliisilain 44 §:n 1 momentin mukaan poliisin henkilöstöön kuuluva ei ole todistajana tai muuten kuultaessa velvollinen ilmaisemaan hänelle hänen palvelussuhteessaan tietoja luottamuksellisesti antaneen henkilöllisyyttä eikä salassa pidettäviä taktisia tai teknisiä menetelmiä.

Samoin poliisin henkilöstöön kuuluva ei ole todistajana tai muuten kuultaessa velvollinen ilmaisemaan valeostajana tai peitetoiminnassa toimineen henkilöllisyyttä, mikäli tiedon ilmaiseminen vaarantaisi todistelun kohteena olevan peitetoiminnan onnistumisen tai merkittävästi vaarantaisi valeostajana tai peitetoiminnassa toimineen tulevien vastaavanlaisten tehtävien hoitoa taikka jos tiedon ilmaisematta jättämiseen on muu erityisen painava syy (poliisilain 44 §:n 2 momentti 21/2001).

Tuomioistuin voi kuitenkin erittäin painavien syiden vaatiessa määrätä ilmaistavaksi poliisilain 44 §:n 1 ja 2 momentissa mainitun tiedon, milloin virallinen syyttäjä ajaa syytettä rikoksesta, josta saattaa seurata vankeutta kuusi vuotta tai ankarampi rangaistus. Tietoja antaneen henkilön taikka valeostajan tai peitetoiminnassa toimineen henkilöllisyyttä ei tällöinkään saa määrätä ilmaistavaksi, jos siitä ilmeisesti aiheutuisi vakavaa vaaraa hänen tai hänen läheisensä turvallisuudelle.

Joulukuussa 1999 voimaan tullut laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta (621/1999) sisältää todistajansuojelua koskevia kohtia. Todistajan ja rikos- tai vastaavan ilmoituksen tekijän yhteystiedot voidaan pitää heidän suojaamiseksi myös jutun asianosaisiltakin salassa. Lain 11 §:n 7 kohdan mukaan asianosaisella, hänen edustajallaan ja avustajallaan ei olisi oikeutta todistajan, asianomistajan tai asianosaisen taikka rikosilmoituksen,

lastensuojelulain (683/1983) 40 §:ssä tarkoitetun ilmoituksen tai muun niihin verrattavan viranomaisen toimenpiteitä edellyttävän ilmoituksen tekijän salassa pidettäviin osoite-, puhelin- ja muihin vastaaviin yhteystietoihin, jos tiedon antaminen vaarantaisi todistajan tai ilmoituksen tekijän turvallisuutta, etuja tai oikeuksia (ks. myös viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 24 §:n 31 kohta).

Laki turvatarkastuksista tuomioistuimissa (1121/1999) tuli voimaan vuoden 2000 alusta. Turvatarkastusten suorittaminen tuomioistuimissa parantaa osaltaan tuomioistuimissa asioivien ja työskentelevien turvallisuutta. Turvatarkastuslaitteiden hankkiminen kaikkiin tuomioistuimiin olisikin ensiarvoisen tärkeää myös todistajansuojelun kannalta.

Uusimmat oikeusministeriön toimialalla tapahtuneet lainmuutokset, jota liittyvät todistajan suojaamiseen, ovat rangaistuksen täytäntöönpanosta annettuun lakiin ja tutkintavankeudesta annettuun lakiin laeilla (198/2002 ja 199/2002) otetut säännökset siitä, että vangin tai tutkintavangin vapauttamisesta ja laitoksesta poistumisesta sekä poistumislupaa koskevasta ratkaisusta saadaan ilmoittaa asianomistajalle tai muulle henkilölle, jos vangin käyttäytymisen tai hänen esittämiensä uhkausten johdosta on perusteltua syytä epäillä, että vanki syyllistyy tämän tai tälle läheisen henkilön henkeen terveyteen tai vapauteen kohdistuvaan rikokseen. Vangin tai tutkintavangin vapauttamisesta voidaan ilmoittaa esimerkiksi todistajalle tai muulle oikeudenkäynnissä kuultavalle henkilölle. Lainmuutokset tulivat voimaan 22 päivänä maaliskuuta 2002.

2.1.4. Nykytilan arviointi

Todistajien suojaa voidaan ajatella parannettavaksi hyvin erilaisin ja tyyppisin keinoin. Suuri osa toimenpiteistä voidaan toteuttaa ilman lainsäädäntömuutoksia tosiasiallisin toimenpitein. Viranomaisten tiedostaessa mahdollisen uhan kostotoimista heidän tulisi pyrkiä toimimaan siten, ettei uhan toteutuminen olisi todennäköistä ja että uhatun henkilön tukala tilanne helpottuisi. Osa keinoista taas vaatii lainsäädäntöä.

Yleisinä ilman lainsäädäntötoimia toteutettavina keinoina tulee kysymykseen ensinnäkin todistajan informointi oikeudenkäynnistä yleensä, hänen asemastaan ja niistä keinoista, joita hänellä on käytössään. Ylipäätään todistajana esiintyminen on tosiasiasa etukäteen ajatellen

todistajalle psykologisesti hankala tapahtuma. Vain harva henkilö mielellään asettuu todistajaksi oikeudenkäynnissä. Tätä psykologista kynnystä voidaan alentaa kertomalla todistajalle, minkälaiseen tilanteeseen hän joutuu ja mikä on hänen asemansa oikeudenkäynnissä. Todistajia tulisi myös informoida hyvissä ajoin jutun vaiheesta, eli esimerkiksi siitä, milloin häntä kuullaan sekä tarvittaessa myös tiedotetaan hänelle jutun lopputuloksesta.

Suojeltavalle henkilölle voitaisiin myös tapauskohtaisesti ja mikäli tarvetta ilmenee, nimetä normaalin käytännön toiminnan puitteissa yhdyshenkilö esimerkiksi poliisissa tai syyttäjäviranomaisessa. Tähän ei tarvita lainsäädäntötoimenpiteistä. Yhdyshenkilön tehtävänä olisi kertoa todistajalle hänen asemastaan ja mahdollisuuksistaan suojautua potentiaalisilta kustotoimilta.

Asianomistajalle on jo nyt tietyin edellytyksin mahdollista määrätä ROL:n 2 luvun nojalla tukihenkilö. Myös mahdollisuutta määrätä todistajalle tukihenkilö oikeudenkäyntiin tulisi harkita. Tukihenkilön määrääminen voisi olla erityisesti aiheellista alle 15-vuotista oikeudenkäynnissä kuultaessa samoin kuin jos kuultavana on henkilö, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt.

Uhan ollessa akuutti, suojeltavalle henkilölle tulisi voida järjestää vartiointi. Vartiointi pitäisi voida olla mahdollista tarvittaessa jo ennen oikeudenkäyntiä, oikeudenkäynnin aikana sekä myös sen jälkeen. Viranomaisten kanssa yhteistoimintaan ryhtyneet vangit olisi pyrittävä säilyttämään tarpeen mukaan erillään muista vangeista.

Lakia oikeudenkäynnin julkisuudesta voitaisiin myös tarkistaa niin, että oikeudenkäynnin yleisöjulkisuutta voitaisiin rajoittaa myös todistajan suojaan liittyvillä perusteilla. Uhkatilanteessa tuomioistuinkäsittely voitaisiin toimittaa suljetuin ovin. Oikeudenkäynnin julkisuus – toimikunta onkin jo ehdottanut lainsäädäntöön tällaista muutosta (komiteanmietintö 2002:1).

Rikosasioiden oikeudenkäyntiaineistoon sisältyy käytännössä usein tarkkoja henkilö- ja yhteystietoja oikeudenkäynnissä esiintyvistä henkilöistä. Laki ei tätä vaadi ja käytäntöjä voitaisiin muuttaa siihen suuntaan, että henkilötietoja ei ainakaan välttämättä ilmenisi oikeudenkäyntiaineistosta. Esimerkiksi esitutkintapöytäkirjaan usein sisältyy kuulluista henkilöistä tarkat yhteystiedot osoitteineen ja puhelinnumeroineen. Esitutkintapöytäkirjojen

kaavoja voitaisiin myös tältä osin muuttaa. Jos on syytä epäillä, että tarkkojen tietojen kirjaamisella voidaan aiheuttaa tarpeetonta häirintää kuultavalle, ei esitutkintapöytäkirjaan tulisi merkitä näitä tietoja. Esimerkiksi kuultavan henkilön nimen ja kotipaikan kirjaaminen esitutkintapöytäkirjaan tällöin riittäisi. Muut yhteystiedot voitaisiin kirjoittaa muualle siten, että vain viranomaisilla olisi näistä tieto.

Oikeudenkäynnin julkisuus –toimikunta on edellä mainitussa mietinnössään ehdottanut, että viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 11 §:n 2 momentin 7 kohdan tai saman lain 24 §:n 1 momentin 31 tiedot, kun ne sisältyvät oikeudenkäyntiasiakirjoihin, olisivat salassapidettäviä. Edes asianosaisella ei olisi oikeutta saada tietoja todistajan, asianomistajan tai asianosaisen taikka rikosilmoituksen, lastensuojelulain 40 §:ssä tarkoitetun ilmoituksen tai muun niihin verrattavan viranomaisen toimenpiteitä edellyttävän ilmoituksen tekijän salassa pidettävistä osoite-, puhelin- ja muihin vastaaviin yhteystiedoista, jos tiedon antaminen vaarantaisi todistajan tai ilmoituksen tekijän turvallisuutta, etuja tai oikeuksia.

Esitutkintapöytäkirjaan kirjattujen kertomuksen hyödyntämistä näyttönä oikeudenkäynnissä sellaisenaan ilman, että kertomuksen antajaa kuullaan myös tuomioistuimessa, ei tulisi yleensä sallia nykyistä laajemmin (OK 17:11). Vain välittömässä suullisessa oikeudenkäynnissä voidaan luotettavasti arvioida näyttöä. Esimerkiksi tilanteessa, jossa todistaja muuttaa kertomustaan oikeudenkäynnissä, esitutkintapöytäkirjaan merkittyjä kertomuksia voidaan meillä hyödyntää vertailuaineistona ja sen jälkeen kun niiden sisältö on asianosaiskeskustelun kautta tullut lailliseksi oikeudenkäyntiaineistoksi (OK 17:32.2 ja ROL 6:7.2). Uskottavuuskysymys ratkaistaan kuulemisen jälkeen. Samoin nykyisin jos pääkäsittely rikosasiassa pidetään, vaikka asianomistaja taikka vastaaja ei ole saapuvilla, tuomioistuimen on tarpeen mukaan asiakirjoista selostettava, mitä poissaoleva asianosaisen on asiassa esittänyt (ROL 6:6.3). Jos todistajaa ei voida kuulla pääkäsittelyssä tai pääkäsittelyn ulkopuolella esimerkiksi sen vuoksi, että todistaja on kuollut tai vakavasti sairas todistusaineistoksi jää vain esitutkinnassa annettu kertomus (LaVM 9/1997 vp, s. 24).

Tuomioistuinten odotustilajärjestelyin voitaisiin parantaa todistajien turvallisuuden tunnetta. Ne voitaisiin pyrkiä järjestämään sellaisiksi, että todistajien tai asianomistajien ei välttämättä tarvitsisi oleskella samoissa tiloissa kuin syytetyt. Toisaalta myös kanssasyytettyjen osalta voi olla vastaavanlainen tarve pitää henkilöt odotussalissa erillään. Nämä näkökohdat tulisi ottaa huomioon jo oikeustaloja rakennettaessa. Myös nykyisiä rakennuksia tulisi saneerata siten,

että uudenlaiset ajatukset todistajan suojaamisesta voidaan käytännössä tässä mielessä toteuttaa.

Myös itse todistelutapahtuman järjestäminen voitaisiin pyrkiä tarvittaessa saattamaan kuultavalle mahdollisimman turvalliseksi. Tässä voisivat tulla kysymykseen normaalille kuulemiselle vaihtoehtoiset kuulustelutavat. Henkilöä voitaisiin kuulla "pääkäsittelyn" ulkopuolella. Tämä voisi tarkoittaa myös teknisten apuvälineiden käyttöä todistajan kuulemisessa. Todistajan kuuleminen esimerkiksi videolinkin välityksellä voisi olla tehokas keino välttää todistajan uhkaamista ja samalla mahdollistaa syytetyn kyselyoikeuden toteutuminen. Todistajankuulustelun järjestämisessä voitaisiin myös ajatella todistajan kuulemistä esimerkiksi jonkinlaisen särmin takana tms. Todistajalle voi olla psykologisesti helpompaa kertoa tietonsa siten, ettei syytetty ole läsnä. Todistajan kuulemiseen liittyvä välittömyysperiaate ehkä vielä paremmin toteutuu, jos todistajankuulustelu näissä tapauksissa järjestetään siten, että todistaja on oikeussalissa, mutta syytetty seuraa tilannetta eri huoneesta videolinkin kautta. Teknisten apuvälineiden avulla tapahtuvan todistelun yhteydessä voidaan suhteellisen vaivattomasti toteuttaa se oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin kuuluva vaatimus, että asianosaisille tulee taata oikeus esittää kuultavalle kysymyksiä. Euroopan neuvoston ministerikomitean 10.9.1997 antaman suosituksen, joka koskee todistajien pelottelua ja puolustuksen oikeuksia (Rec. (97) 13) mukaan, mikäli todistajaa ei erittäin poikkeuksellista syistä kuulla oikeudenkäynnissä, syytetyn oikeus vastakuulusteluun tulisi joka tapauksessa taata jossakin vaiheessa prosessia.

Viimeksi mainittujen kaltaiset toimenpiteet edellyttävät lainsäädännön muuttamista. Laissa tulisi määrätä edellytykset tällaisille poikkeusjärjestelyille. Samalla tulisi nimenomaisesti säätää mahdolliseksi asianosaisen kuuleminen poikkeuksellisesti vastapuolen läsnä olematta. Lähtökohtana näissä tilanteissa olisi, että joka tapauksessa vastapuolen asiamiehellä tulisi yleensä olla läsnäolo- ja kyselyoikeus.

Henkilötunnuksen muuttamisen mahdollistamista esimerkiksi sillä perusteella, että henkilöllä on riittävän perusteltua syytä epäillä terveytensä tai turvallisuutensa tulevan uhatuksi (ks. väestötietolaki 25 §:n 4 momentti) voidaan harkita. Toisaalta on syytä muistaa, että kosta hantova henkilö ei käytännössä todennäköisesti etsi uhriaan nimenomaan henkilötunnuksen perusteella. Näin ollen on epäselvää, lisäisikö henkilötunnuksen muuttaminen todellisuudessa henkilön turvallisuutta. Henkilötunnuksen muuttamisella voi olla turvallisuuden kannalta

olennaista merkitystä vain harvoin. Väestötietolainsäädäntö ei kuulu oikeusministeriön, vaan sisäasiainministeriön toimialaan. Työryhmä ei ehdota väestötietolainsäädännön muuttamista.

2.1.5. Anonyymi todistelu

Anonyymillä todistelulla tarkoitetaan normaalisti sitä, ettei syytetty tai muu oikeudenkäynnissä vastapuolena oleva taho saa missään vaiheessa oikeudenkäyntiä tai sen jälkeen tietää, kuka todistaja on/oli. Joskus anonyyminä todisteluna pidetään sitäkin, että kertomuksen antajan muut tarkemmat henkilötiedot, henkilötunnus tai asuinpaikka jää paljastumatta oikeudenkäynnissä, vaikka todistajan nimi paljastuukin.

Anonyymien todistajien käyttämisessä on ongelmana oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin vaatimusten täyttyminen. Suomen prosessilainsäädäntö samoin kuin kansainväliset ihmisoikeudet takaavat syytetyille oikeuden kuulustella todistajia samoissa olosuhteissa kuin syyttäjää. Syytetyllä tulisi olla oikeus kysyä todistajalta myös niistä seikoista, jotka vaikuttavat tämän luotettavuuteen. Anonyymiin todisteluun liittyy myös yleinen luotettavuuskysymys: kun todistaja ei esiinny omalla nimellään, on tällä vaikutusta hänen kertomuksensa arvoon näyttönä. Näin ollen anonyymillä todistelulla ei välttämättä saavuteta mitään enempää kuin nyt voidaan saavuttaa poliisin vihjetiedoilla ja ilmiantajilta saaduilla tiedoilla, jotka on suojattu poliisilain 44 §:n perusteella.

Anonyymi todistelu voisi tulla siksi kyseeseen vain hyvin poikkeuksellisissa olosuhteissa. Todistajankuulustelun järjestäminen esimerkiksi videolinkin kautta tulisi olla ensisijainen keino. Asiassa tulisi olla myös kysymys todellisesta ja näytetystä uhasta. Anonymiteetin antaminen voisi tulla vielä harvemmin kysymykseen viranomaiselle (esim. poliisimiehelle). Tuomioistuimen langettava tuomio ei saisi perustua vain anonyymien todistelun kautta saatuun näyttöön eikä anonyymi todistelu saisi myöskään olla asiassa niin sanottu ratkaiseva näyttö.

Lisäongelmia asiassa tuo myös oikeudenkäynnissä sovellettava osapuolten tasa-arvoisen kohtelun periaate. Sen mukaisesti mikäli anonyymi todistelu sallittaisiin esimerkiksi syyttäjän kutsuminen todistajien osalta, olisi se sallittava vastaavin edellytyksin myös syylliseksi epäillyn ja muun asianosaisen kutsuminen todistajien osalta.

Todistajan anonymiteetti ei tuota tavoiteltua tulosta niissä tilanteissa, joissa syytetty jo ennestään tietää, kuka todistaja on.

Työryhmän käsityksen mukaan todistajien uhkailun yleisyys ja vakavuus ei Suomessa ole sillä tasolla, että äärimmäisiin oikeudellisiin keinoihin todistajien suojaamisessa tulisi mennä. Uhkailut kohdistuvat nykyisin etupäässä niihin rikoskumppaneihin, jotka ovat tai joiden epäillään ryhtyneen yhteistyöhön viranomaisten kanssa. Samoin todistajien tai muiden todistelutarkoituksessa kuultavien henkilöiden uhkailua oletettavasti tapahtuu niin sanotuissa perheväkivaltajutussa. Lisäksi on esitetty, että poliisimiehen kuulemiseen anonyyminä todistajana olisi tarvetta silloin, kun kyseinen poliisimies on toiminut mukana poliisilain tarkoittamissa niin sanotuissa epäkonventionaalisissa tutkintamenetelmissä, eli joko peitetoiminnassa tai valeostossa.

Nykyiset oikeudelliset keinot todistajan suojaamisessa sekä tässä ehdotuksessa esitetyt lisätoimenpiteet mahdollistavat todistajalle varsin kattavan suojan. Rikoskumppaneiden kohdalla sekä perheväkivaltatapauksissa voidaan olettaa, ettei anonyyminä todistaminen useinkaan auttaisi. Syytetty voisi kuitenkin päätellä, kuka todistajana esiintyvä henkilö on. Vastapuolen kyselyoikeuden turvaaminen ja sen käyttö voisi muissakin tapauksissa kuitenkin paljastaa kertojan henkilöllisyyden.

Todistajalla ja yleensä myös muulla kuultavalla tulee olla rangaistusuhkainen totuudessapysymisvelvollisuus myös silloin, kun häneen sovelletaan todistajansuojelutoimenpiteitä. Kuitenkin ainakin äärimmäisissä keinoissa, eli suotaessa todistajalle täydellinen anonymiteetti, on totuudessapysymisvelvollisuuden mahdollisen rikkomisen valvonta hankalaa. Kun se henkilö, jota vastaan todistaja kertoo, ei tiedä kuka todistaja oli, on todistajan saattaminen edesvastuuseen esimerkiksi mahdollisesta perättömästä lausumasta vaikeaa.

Todistajan anonymiteetti voisi lisäksi vaarantaa syytetyn ja hänen oikeudenkäyntiavustajansa välisen luottamussuhteen tilanteessa, jossa todistajan henkilöllisyys olisi avustajan, mutta ei syytetyn tiedossa.

Erityisesti poliisiviranomaisten esiintymiselle anonyyminä tulisi olla vielä painavammat perusteet kuin muun henkilön ollessa kysymyksessä. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen

tapauksessa *Van Mechelen v. Alankomaat* (tuomio 23.4.1997) oli valittaja tuomittu anonyymeiksi jääneiden poliisimiesten kertomusten perusteella. Poliiseja oli kuultu tutkintatuomarin edessä. Syyttäjä sekä puolustus olivat erillisessä huoneessa, jonne oli johdettu ääni kuulustelusta. Syyttäjällä ja puolustuksella oli oikeus esittää kysymyksiä todistajille. Syyjärjestelyyn oli se, ettei haluttu vaarantaa poliisien toimintamahdollisuuksia tulevaisuudessa ja haluttiin välttää riski kustosta poliiseille tai heidän perheilleen. EIT totesi, että poliisiviranomaisilla on erityinen rooli taistelussa rikollisuutta vastaan. Tämä edellyttää usein myös esiintymistä tuomioistuimessa todistajana. Siksi edellytetään myös painavia syitä sille, että he voisivat esiintyä anonyymeinä. Tapauksessa ei ollut näytetty, että todellista koston uhkaa olisi ollut olemassa. Lisäksi tuomio perustui pääasiassa näiden poliisien kertomuksiin. Ihmisoikeussopimusta oli rikottu.

Ihmisoikeustuomioistuimen käytäntö vaikuttaa muotoutuneen sellaiseksi, että ihmisoikeussopimusta ei nimettömäksi jääneen todistajalausannon käyttämisen johdosta ole katsottu rikotuksi, jos uhka on ollut todellinen, valittajalla itsellään on ollut mahdollisuus esittää todistajalle kysymyksiä jossain yhteydessä ja langettava tuomio ei saa perustua yksin tai edes ratkaisevalta osalta tällaiseen näyttöön. Lisäksi erityisesti poliisiviranomaisen esiintymiselle anonyyminä tarvitaan normaalia painavampia perusteita. Uusin langettava tuomio ihmisoikeustuomioistuimesta anonyymin todistelun käytöstä annettiin tapauksessa *Visser v. Alankomaat* (tuomio 14.2.2002, yksimielinen).

Suomen nykyinen lainsäädäntö mahdollistaa uhkatilanteessa todistajan tarkempien yhteystietojen, henkilötunnuksen ja asuinpaikan täydellisen salaamisen.

Edellä sanotuilla perusteilla työryhmä ei tässä osamietinnössään esitä ehdottamiensa todistajan suojan parannuskeinojen lisäksi anonyymin todistelun mahdollistamista Suomessa siinä muodossa, että myös todistajan nimi jäisi lopullisesti oikeudenkäynnissä paljastumatta. Tilannetta on kuitenkin edelleen seurattava. Työryhmä haluaa erityisesti kiinnittää huomiota siihen, ettei käytännössä nykyisiäkään todistajansuojelukeinoja käytetä täysimääräisesti. Käytännön tietoa ja toimintatapoja ollaankin keräämässä toisessa sisäasiainministeriön ja oikeusministeriön yhteisessä työryhmässä.

2.2. Lapsen kuuleminen tuomioistuimessa

2.2.1. Nykyinen lainsäädäntö

Kun pohditaan todistajien kuulemista erityistilanteissa, voidaan samalla kiinnittää huomiota myös alaikäisen asemaan oikeudenkäynnissä. Alaikäistä voidaan joutua kuulemaan tuomioistuimessa käsiteltävänä olevassa asiassa erilaisissa asian selvittelytarkoituksissa. Lasta pitää voida suojata haitallisilta kokemuksilta ja lasten kuuleminen oikeudenkäynnissä vaatii samantyyppistä erityispohdintaa, kuin mitä tarvitaan suojelun tarpeessa olevien todistajien osalta. Sen vuoksi tarvittavia toimia on tarkoituksenmukaista harkita samanaikaisesti.

Lasten kuulemisen osalta on nykyisin lainsäädännössä vain vähän säännöksiä. Lapsen iästä, kehitystasosta ja tilanteesta riippuen lapsia voidaan kuulla tuomioistuimen pääkäsittelyssä. Ikärajaa tai muita edellytyksiä lapsen kuulemiselle ei ole kategorisesti säännelty. OK 17 luvun 21 §:ssä säädetään, että jos todistajaksi nimetty henkilö ei ole täyttänyt viittätoista vuotta, harkitkoon oikeus, ottaen huomioon esiintyneet asianhaarat, voidaanko häntä kuulustella todistajana. Oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain (945/1984) 10 §:n mukaan alle 15-vuotias ei saa olla läsnä suullisessa käsittelyssä, jos tuomioistuin katsoo siitä voivan olla hänelle haittaa. Tällä säännöksellä on tarkoitettu suojata suullisessa käsittelyssä yleisönä olevia lapsia. Lapsen huoltoa ja tapaamisoikeutta koskevan lain (361/1983) 15 §:n 2 momentin mukaan lasta voidaan kuulla henkilökohtaisesti oikeudessa, jos tämä on painavista syistä välttämätöntä asian ratkaisemisen kannalta. Kuuleminen voi tapahtua vain, jos lapsi suostuu kuulemiseen ja on ilmeistä, että kuulemisesta ei saata aiheutua lapselle haittaa. Jos lasta kuullaan henkilökohtaisesti, päätöksessä on mainittava ne seikat, joiden johdosta lasta on kuultu (asetus lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta 2 §, 556/1994).

Edellä selostetut OK 17 luvun 34 §:n säännökset todistajan kuulemisesta yleisön tai vastaajan läsnä olematta soveltuvat myös todistajana esiintyvään lapseen. Samanlainen tuomioistuimen harkintaan perustuva säännös on myös laissa oikeudenkäynnin julkisuudesta (5 §:n 2 momentin 3 kohta).

Hallintomenettelylaissa (598/1982) ja hallintolainkäyttölaissa (586/1996) ei ole erityisiä säännöksiä lapsen kuulemisesta hallintomenettelyssä tai hallintotuomioistuimissa. Hallinto-oikeudellisessa erityissääntelyssä lapsen kuulemista koskevia säännöksiä on ainakin

lastensuojelulaissa (683/1983), ulkomaalaislaissa (378/1991) sekä laissa sosiaalihuollon asiakkaan oikeuksista ja asemasta (812/2000). Erityislait kattavat suuren osan niistä tilanteista, joissa lasten kuuleminen voi tulla kyseeseen. Näissä laeissa lapsen kuulemisella kuitenkin tarkoitetaan kuulemista hänen mielipiteensä selvittämiseksi eikä kuulemista todistelutarkoituksessa.

Esitutinnan osalta on säädetty että, alle 15-vuotiasta kuulusteltaessa on eräin poikkeuksin lapsen huoltajalle varattava tilaisuus olla kuulustelussa läsnä (esitutkintalaki 449/1987, 33 §). Lastensuojelulain 15 §:n 2 momentin mukaan sosiaalilautakunnan tulee olla edustettuna lapsen tekemäksi ilmoitetun rangaistavan teon esitutkinnassa ja tuomioistuinkäsittelyssä, jollei se ole ilmeisen tarpeetonta.

Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen (575/1988) mukaan alle 18-vuotiasta lasta on kohdeltava esitutkinnassa hänen ikänsä ja kehitystasonsa edellyttämällä tavalla. Erityisesti on huolehdittava siitä, ettei lapselle aiheuteta tarpeettomasti haittaa koulussa, työpaikalla tai muussa hänelle tärkeässä ympäristössä. Lapsiin kohdistuvat tutkintatoimenpiteet on mahdollisuuksien mukaan annettava tähän tehtävään erityisesti perehtyneiden poliisimiesten suoritettaviksi. Esitutkintaviranomaisen on tarvittaessa neuvoteltava lääkärin tai muun asiantuntijan kanssa siitä, voidaanko lapseen kohdistaa tutkintatoimenpiteitä. Kun viittätoista vuotta nuoremman lapsen epäillään syyllistyneen rikolliseen tekoon, lasta voidaan kuulustella teon johdosta. Teon johdosta voidaan myös toimittaa tutkinta sen selvittämiseksi, onko viisitoista vuotta täyttänyt ollut osallisena rikoksessa, tai teolla menetetyn omaisuuden saamiseksi takaisin taikka jos tutkinnanjohtaja katsoo siihen olevan erityistä syytä tai jos sosiaalilautakunta sitä pyytää. Tutkinnasta on soveltuvin osin voimassa, mitä esitutkinnasta rikosasiassa on säädetty.

Lakivaliokunnan ROL:ia koskeneessa mietinnössä on kiinnitetty huomiota siihen, ettei laissa ole otettu huomioon erikoistilanteita, joissa pieni lapsi on asianomistajana esimerkiksi vakavassa seksuaalirikoksessa. Valiokunnan mukaan on välttämätöntä, että tuomioistuimissa näissä tilanteissa huolehtii tarkoin lapsen edusta ja käyttää tarvittaessa oikeuttaan määrätä tukihenkilö lapsen avuksi. Lisäksi valiokunta pitää tarpeellisena, että selvitetään erikseen, voidaanko lapsen kuuleminen ihmisoikeussäännöksen huomioon ottaen järjestää jollakin muulla tavalla kuin tuomioistuimen edessä esimerkiksi esitutkintaa ja videotekniikkaa hyväksikäyttämällä (LaVM 9/1997 vp, s. 12).

Eduskunnan käsiteltävänä oleva hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi esitutkintalain ja pakkokeinolain sekä eräiden näihin liittyvien lakien muuttamisesta (HE 52/2002 vp) sisältää ehdotuksen erityisen säännöksen ottamisesta esitutkintalakiin lapsen kuulemisesta asianomistajana tai todistajana esitutkinnassa sen tilanteen varalle, ettei lasta voida kuulla varsinaisessa oikeudenkäynnissä. Kuulustelu videoitaisiin ja se voitaisiin ottaa oikeudenkäyntiaineistona huomioon pääkäsitelyssä. Kuulustelussa olisi otettava huomioon kuulusteltavan kehitystason asettamat erityisvaatimukset kuulustelumenetelmille, kuulusteluun osallistuvien henkilöiden määrälle ja muille kuulusteluolosuhteille. Rikoksesta epäillylle olisi ihmisoikeussopimuksissa edellytetyin tavoin järjestettävä tilaisuus kysymysten esittämiseen. Samassa esityksessä ehdotetaan näiden tallenteiden hyödyntämistä tietyin edellytyksin tuomioistuimen pääkäsitelyssä.

2.2.2. Nykytilan arviointi

Laissa tulisi nykyistä tarkemmin säännellä edellytykset lasten kuulemiselle tuomioistuimessa todistajina taikka todistelutarkoituksessa. Lakiin voitaisiin ottaa myös säännökset siitä, miten kuuleminen tapahtuu. Vaihtoehtoisten kuulustelumenetelmien (videokonferenssit ym.) käyttö tulisi normittaa laissa. Lasten kuulustelutekniikkaan tulisi kiinnittää huomiota. Tuomareiden valmiuksia tässä suhteessa voidaan parantaa koulutuksella.

Nimenomaisten säännösten puuttumisesta huolimatta nykyisen lainsäädännön on katsottu mahdollistavan lasten esitutkintakertomusten videoimisen ja käyttämisen todisteena oikeudenkäynnissä. Videotallenteiden käyttämisestä todisteena oikeudenkäynnissä tulisi ottaa lakiin nimenomaiset säännökset sekä esitutkinnan että oikeudenkäynnin osalta.

2.3. Oikeussuojakeinot asian viipymistä vastaan

2.3.1. Lainsäädäntö ja käytäntö

Jäljempänä selostetaan erikseen Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntöä liittyen oikeussuojakeinoihin saattaa oikeudenkäynnin pitkää kestoja koskeva asia kansallisen viranomaisen ratkaistavaksi.

Oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takeet turvataan perustuslaissa (731/1999) sekä Suomea velvoittavissa ihmisoikeussopimuksissa. Perustuslain 21 §:n mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivästystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi.

Asianosaisella on eräitä oikeussuojakeinoja saattaa oikeudenkäynnin pituus kansallisen viranomaisen ratkaistavaksi. Tavanomaisin ja yleensä tehokas keino vaikuttaa prosessin etenemiseen on esittää perusteltu kiirehtimispyyntö asiaa käsittelevälle tuomioistuimelle. Toiseksi asianosaiset voivat kannella ylemmälle viranomaiselle. Poliisitutkinnan viipymisen osalta asianosainen voi kannella ylemmälle poliisiviranomaiselle ja syyteharkinnan viipymisen osalta ylemmälle syyttäjälle.

Asianosainen voi myös kannella prosessin kestosta eduskunnan oikeusasiamiehelle tai valtioneuvoston oikeuskanslerille joko prosessin aikana tai sen jälkeen. Sekä oikeusasiamiehen että oikeuskanslerin tehtävänä on valvoa, että tuomioistuimet ja muut viranomaiset sekä virkamiehet, julkisyhteisön työntekijät ja muutkin julkista tehtävää hoitaessaan noudattavat lakia ja täyttävät velvollisuutensa. Tehtäväänsä hoitaessaan oikeusasiamies ja oikeuskansleri valvovat perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutumista.

Oikeusasiamies ja oikeuskansleri voivat kantelun johdosta antaa huomautuksen, ajaa syytetä lainvastaiseen menettelyyn syylliseksi epäiltyä vastaan taikka määrätä ryhdyttäväksi kurinpitomenettelyyn. He voivat myös saattaa valvottavan tietoon käsityksensä lain oikeasta tulkinnasta taikka kiinnittää valvottavan huomiota hyvän hallintotavan vaatimukseen tai perus- ja ihmisoikeuksien toteutumista edistäviin näkökohtiin. Samoin he voivat ryhtyä toimenpiteisiin tapahtuneen virheen oikaisemiseksi tai epäkohdan korjaamiseksi. Sekä oikeusasiamiehen että oikeuskanslerin viime vuosien kertomuksista ilmenee, että molemmat ovat puuttuneet asioiden viipymiseen esitutkinnassa tai tuomioistuimessa.

Lokakuun 1 päivänä 1997 voimaan tulleen rikosasioiden oikeudenkäyntiuudistuksen yhteydessä kumottiin oikeudenkäymiskaaren 16 luvun 4 §:n 2 momentti, jonka mukaan asianosainen, joka katsoi lykkäyksellä asiaa turhaan viivytettävän, sai kannella siitä 30 päivän

kuluessa hovioikeuteen (niin sanottu kantelu tarpeettomasta lykkäyksestä). Kantelu-oikeus koski sekä riita- että rikosasioita. Rikosasioiden oikeudenkäynti-uudistuksen yhteydessä asioiden lykkääminen säädettiin pääsääntöisesti kielletyksi. Säännös katsottiin sen vuoksi tarpeettomaksi ja kumottiin.

Rikosasiain käsitteleminen tilastojen valossa erityisesti kärjäoikeuksien osalta on melko nopeaa. Oikeustilastollisen vuosikirjan mukaan vuonna 2000 vain 11 prosentissa jutuista rikoksen käsittely kärjäoikeuteen saapumispäivästä ratkaisun päivään kesti yli puoli vuotta. Yli 12 kuukautta käsittely kesti 3,5 prosentissa rikosjutuista. Myös pitkään kestäviä asioita kuitenkin on ja käsittelyajat muutoksenhakuasteessa ovat jossain määrin pidentyneet. Riita-asioiden osalta oikeustilastollisen vuosikirjan mukaan vuonna 2000 kärjäoikeuden erillisessä pääkäsittelyssä päättyneiden asioiden keskimääräinen käsittelyaika oli 12,3 kuukautta. Sen sijaan kaikkien asioiden keskimääräinen käsittelyaika oli 2,6 kuukautta.

2.3.2. Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artikla ja niiden tulkinta oikeuskäytännössä

Euroopan neuvoston yleissopimus ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi, jäljempänä Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimus, tuli Suomessa voimaan 10 päivänä toukokuuta 1990 (439/1990, SopS 19).

Sopimuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaan jokaisella on oikeus kohtuullisen ajan kuluessa oikeudenmukaiseen ja julkiseen oikeudenkäyntiin laillisesti perustetussa riippumattomassa ja puolueettomassa tuomioistuimessa silloin, kun päätetään hänen oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan tai häntä vastaan nostetusta rikossyytteestä.

Sopimuksen 13 artiklan mukaan jokaisella, jonka yleissopimuksessa tunnustettuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava käytettävissään tehokas oikeussuojakeino kansallisen viranomaisen edessä siinäkin tapauksessa, että oikeuksien ja vapauksien loukkauksen ovat tehneet virantoimituksessa olevat henkilöt. Artikla täydentää sitä edeltäviä, materiaalisia ihmisoikeuksia sisältäviä artikloja, ja sitä onkin tulkittava suhteessa 1-12 artiklan itsenäisiin määräyksiin. Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimen käytännön mukaan 13 artiklaa ei kuitenkaan pääsääntöisesti sovelleta, jos kysymyksessä on 6 artiklan 1 kohdan tai 5 artiklan 4 kohdan (oikeus saattaa vapaudenriiston laillisuus tutkittavaksi) väitetty rikkominen.

Sopimuksen 6 artiklan 1 kohdan ja 5 artiklan 4 kohdan katsotaan olevan suhteessa 13 artiklaan *lex specialis* –luonteisia. Niiden määräykset ovat 13 artiklaa tiukempia ja sisältävät jo itsessään 13 artiklan määräykset. Edellä mainittuja periaatteita ei kuitenkaan enää sovelleta, jos 6 artiklan 1 kohtaa väitetään loukatun sen vuoksi, että kansallinen prosessi on ollut kestoltaan liian pitkä.

Vastoin aikaisempaa oikeuskäytäntöään ihmisoikeustuomioistuin katsoi 26 päivänä lokakuuta 2000 antamassaan ratkaisussa *Kudla v. Puola* (valitus 30210/96), että kysymys siitä, onko valittajalla ollut käytettävissään tehokas kansallinen oikeussuojakeino, on erillinen siitä kysymyksestä, onko oikeudenkäynti tapahtunut 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kohtuullisen ajan kuluessa. Aikaisemmassa oikeuskäytännössään ihmisoikeustuomioistuin ei katsonut tarpeelliseksi tutkia, oliko 13 artiklaa rikottu, jos se oli todennut 6 artiklan 1 kohdan loukkauksen. Ratkaisussaan ihmisoikeustuomioistuin totesi, että oikeudenkäynnin kestoa koskevien valitusten jatkuvan kasaantumisen vuoksi sen on aika muuttaa oikeuskäytäntöään. Ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisun mukaan 13 artiklaa on tulkittava siten, että se takaa tehokkaan oikeussuojakeinon kansallisen viranomaisen edessä silloin, jos 6 artiklan 1 kohdassa taattua oikeutta oikeudenkäyntiin kohtuullisen ajan kuluessa väitetään loukatun.

Ihmisoikeustuomioistuimen mukaan 13 artiklan takaama suoja ei kuitenkaan ole absoluuttinen, sillä se kokonaisuus, jossa väitetty loukkaus on tapahtunut, voi rajoittaa ajateltavissa olevia oikeussuojakeinoja. Kansallisen lainsäädännön tulee mahdollistaa tehokas oikeussuojakeino, mutta kullekin valtioille jää harkintavaltaa sen suhteen, mikä niiden oikeusjärjestelmässä on tämä oikeussuojakeino. Kysymyksessä olevan oikeuden luonteesta ja tapauksen olosuhteista riippuu, minkälaista oikeussuojakeinoa 13 artiklan voidaan katsoa edellyttävän. Oikeussuojakeinon tulee kuitenkin olla tehokas sekä oikeudellisesti että käytännössä (*Kudla v. Puola*, *Kaya v. Turkey* 19.2.1998 ja *Ilhan v. Turkey* 27.6.2000)

Oikeussuojakeinon tehokkuudella ei tarkoiteta sitä, että lopputuloksen tulisi olla hakijalle myönteinen. Asiaa ei välttämättä tarvitse tutkia myöskään tuomioistuimessa eikä muussakaan oikeusviranomaisessa. Vaikka yksi oikeussuojakeino ei yksistään täyttäisi 13 artiklan vaatimuksia, voi usea samanaikaisesti käytettävissä oleva oikeussuojakeino yhdessä tarkasteltuna olla riittävä (*Kudla v. Puola*, *Silver and Others v. the United Kingdom* 25.3.1983 ja *Chatal v. the United Kingdom* 15.11.1996).

Ihmisoikeustuomioistuimen linjaratkaisussa *Kudla v. Puola* Puolan valtio ei edes väittänyt, että valittajalla olisi ollut oikeudenkäynnin pituutta vastaan käytettävissä oikeussuojakeino. Ihmisoikeustuomioistuin katsoi, että sekä 6 artiklan 1 kohtaa että 13 artiklaa oli loukattu. Vaikka ratkaisussa ei arvioida jonkin yksittäisen oikeussuojakeinon sopimuksenmukaisuutta, siitä on luettavissa, että tehokkaan oikeussuojakeinon avulla oikeudenkäyntiä on joko pystyttävä nopeuttamaan tai oikeudenkäynnin pitkittymisestä on voitava suorittaa asianosaiselle korvausta.

2.3.3. Nykytilan arviointi

Edellä selostettua Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimen antamaa ratkaisua *Kudla v. Puola* voidaan tulkita siten, että kansallisten oikeussuojakeinojen avulla oikeudenkäyntiä on voitava joko nopeuttaa tai asianosaiselle on voitava jälkikäteen hyvittää se, että Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa taattua oikeutta oikeudenkäyntiin kohtuullisen ajan kuluessa on rikottu.

Meillä käytettävissä olevat edellä selostetut oikeussuojakeinot - kiirehtimispyyntö, kantelu ylemmälle viranomaiselle ja kantelu oikeusasiamiehelle taikka oikeuskanslerille - tähtäävät pääasiassa nimenomaan oikeuskäsittelyn nopeuttamiseen. Oikeusasiamiehelle ja oikeuskanslerille tehty kantelu voi kuitenkin johtaa myös muihin toimenpiteisiin, kuten syytetoimiin taikka kurinpitomenettelyyn. Asianosaisen mahdollisuus jälkikäteiseen hyvitykseen on myös olemassa, koska valtio on korvausvastuussa vahingonkorvauslain (412/1974) säännösten mukaisesti. Asianosaisella ei kuitenkaan ole oikeutta vahingonkorvaukseen pelkästään sillä perusteella, että oikeudenkäynnin kesto on ylittänyt kohtuullisen ajan.

Voimassa olevien kansallisten oikeussuojakeinojen voidaan katsoa täyttävän Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 13 artiklan määräykset tehokkaista oikeussuojakeinoista myös Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimen antaman ratkaisun *Kudla v. Puola* valossa. Kansallisten oikeussuojakeinojen riittävydestä on kuitenkin esitetty myös epäilyksiä. Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimessa on myös ollut käsiteltävänä useita Suomea vastaan tehtyjä valituksia, joissa on väitetty 6 artiklan 1 kohtaa rikotun sillä perusteella, että oikeudenkäynti ei ole tapahtunut kohtuullisessa ajassa. Sen vuoksi olisi parempi, että

asianosaisen olisi ensin turvaututtava kotimaiseen oikeusturvakeinoon ja vasta sen jälkeen hän voisi valittaa Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimeen. Asianosaisen oikeusturva myös paranisi, jos hänellä olisi käytettävissään konkreettinen keino saattaa käsittelyn kesto koskeva kysymys kansallisesti tuomioistuimen ratkaistavaksi ja saada siten prosessia mahdollisesti nopeutetuksi.

Näistä syistä esityksessä ehdotetaan, että oikeudenkäymiskaareen otettaisiin säännökset, joiden nojalla asianosaisilla olisi mahdollisuus hakea asiansa julistamista kiireelliseksi. Kiireelliseksi julistaminen tulisi mahdolliseksi sekä riita- että rikosasioissa. Ehdotettavat säännökset koskisivat asian tuomioistuinvaihetta. Esityksessä ei ehdoteta esitutkintavaiheen tai syyteharkinnan osalta uusia oikeussuojakeinoja asian kiirehtimiseksi. Nykyiset kantelumahdollisuudet säilyvät. Sen jälkeen kun asian kiireelliseksi julistamisesta on saatu käytännön kokemuksia, on paremmat edellytykset harkita sitä, olisiko vastaavan tyyppinen instituutio tarpeen myös näiden rikosprosessin aikaisempien vaiheiden osalta.

2.4. Rikoshyötyä koskevan tuomion purkaminen

Menettämisseuraamuksia koskeva lainsäädäntö on juuri uudistettu tammikuun 1 päivänä 2002 voimaantulleilla rikoslain 10 luvun säännöksillä (875/2001). Menettämisseuraamuksia koskevan lainsäädännön uudistamista koskeneen hallituksen esityksen (HE 80/2000 vp) eduskuntakäsittelyn aikana tuli esille tarve selvittää, tulisiko lainsäädännöllisin keinoin tehdä nimenomaisesti mahdolliseksi saada tuomittua rikoshyöty menetetyksi jälkikäteen, jos jo loppuun käydyn oikeudenkäynnin jälkeen ilmenee, että rikollisen saama tosiasiallinen hyöty on ensiprozessissa ilmennyttä hyötyä huomattavasti suurempi.

Ongelmaa voidaan pyrkiä ratkaisemaan eri tavoin. Hallituksen esityksestä 80/2000 vp antamassaan lausunnossa Keskusrikospoliisi ehdotti, että rikoksen tuottaman hyödyn konfiskoinnin tulisi olla mahdollista erillisessä, rikosperusteesta riippumattomassa konfiskaatioprosessissa. Tällainen jälkikäteinen prosessi tulisi ehdotuksen mukaan olla mahdollista panna vireille, kun rikollisen saama tosiasiallinen rikoshyöty on perusrikokseen liittyvässä rikosprosessissa määriteltyä menettämisseuraamusta huomattavasti suurempi. Keskusrikospoliisi ehdotti myös, miten erillisen konfiskaatioprosessin käyttöedellytykset voitaisiin muuten rajata.

Ehdotus oli samankaltainen kuin talousrikossäännösten tarkistamisesta ehdotuksen tehneen työryhmän mietinnössä (29.9.2000) esiin otettu. Työryhmän mukaan mahdollisuudet säätää menettämisseuraamuksen tuomitsemisesta erillisessä konfiskaatioprosessissa tulisi selvittää. Prosessissa käsiteltäisiin ainoastaan menettämisseuraamusta. Tällaiseen prosessiin voisi liittyä ongelmia suhteessa aiemman tuomion oikeusvoimavaikutukseen, minkä vuoksi mahdollisuutta prosessin käynnistämiseen tulisi selvästi rajata. Työryhmän mukaan keskeisenä rajausperusteena tulisi olla sen, että aiemmassa prosessissa piiloon jäänyt hyöty ei ollut aikanaan selvitettävissä.

Oikeusvoimasta ei ole OK:ssa tai ROL:ssa nimenomaisia säännöksiä, mutta periaate ilmenee välillisesti esimerkiksi ylimääräistä muutoksenhakua koskevasta oikeudenkäymiskaaren 31 luvun säännöksistä samoin kuin syytteen muuttamista koskevasta ROL 5:17:sta. Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 lisäpöytäkirjan 4 artiklassa on kielto syyttää tai rangaista kahdesti. Sen mukaan ketään ei saa saman valtion tuomiovallan nojalla tutkia uudelleen tai rangaista oikeudenkäynnissä rikoksesta, josta hänet on jo lopullisesti vapautettu tai tuomittu syylliseksi kyseisen valtion lakien ja oikeudenkäyntimenettelyn mukaisesti. Nämä määräykset eivät estä ottamasta juttua uudelleen tutkittavaksi asianomaisen valtion lakien ja oikeudenkäyntimenettelyn mukaisesti, jos on näyttöä uusista tai vasta esiin tulleista tosiseikoista tai jos aiemmassa prosessissa on tapahtunut sellainen perustavaa laatua oleva virhe, joka voisi vaikuttaa lopputulokseen.

Kansalaisyhteisöjä ja poliittisia oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen 14 artiklan 7 kappale sisältää vastaavan kiellon, mutta ilman poikkeuksen sallivaa määräystä. Sen vuoksi Suomi on tehnyt siihen varauman, joka koskee tuomion purkamista syytetyn vahingoksi oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 9 §:n mukaisesti.

On epäselvää, voisiko menettämisseuraamuksen tutkiminen ja tuomitseminen uudelleen ylipäättään olla ihmisoikeussopimusten määräyksissä tarkoitettua "tutkimista tai rankaisemista". Määräykset koskevat nimenomaisesti vain rangaistusta.

Rikostuomion oikeusvoima nojaa vahvoihin perusteisiin. Ilman tuomion sitovaa vaikutusta, oikeudenkäynnin lopputulos ja muutoksenhakekeinot menettäisivät merkityksensä. Oikeusvarmuus ja oikeusrauha edellyttävät, että kullekin oikeusriidalle tulee periaatteessa

määrätä jokin päätepiste. Vaikka oikeudenkäynnissä ja muutoksenhaussa pyritään saavuttamaan aineellisesti oikeita ratkaisuja, niin oikeusriitojen lopettamiseen tähtäävien argumenttien painoarvo kasvaa suhteessa tuohon päämäärään, kun tuomio tulee lainvoimaiseksi. Esimerkiksi syytteestä vapautetun syytetyn henkilökohtainen turvallisuus edellyttää, ettei hänen tarvitse jatkuvasti elää epävarmuudessa ja varautua siihen, että syyte nostettaisiin uudelleen ja että hän mahdollisesti tulisi uudessa prosessissa tuomituksi rangaistukseen. Myös rangaistukseen tuomitun oikeusturvan ja yhteiskuntaan uudelleen sopeutumisen vuoksi on tärkeää, että hän voi luottaa siihen, että tuomittu rangaistus, jonka hän mahdollisesti on kärsinytkin, on kyseisestä rikoksesta lopullinen eikä voi muuttua uudessa oikeudenkäynnissä eri perusteilla nostetun syytteen takia ankarammaksi. Oikeusvoiman avulla vältetään lisäkustannuksia aiheuttavien uusintaprosessien syntyminen. Tuomion oikeusvoima on lisäksi omiaan vaikuttamaan siihen, että poliisi ja syyttäjä paneutuvat rikostutkintaan huolellisesti ja tarmokkaasti eikä syyttäjä vie asiaa tuomioistuimeen ennen kuin tutkittavana oleva teko on riittävän hyvin selvitetty.

Oikeusvoimavaikutuksen vuoksi kaikki tuomiossa tutkitun teon rikosoikeudelliset seuraukset niin sanotusti prekludoituvat. Tuomiossa määrättyä rangaistusta ei voida myöhemmin muuttaa ja jos jokin rangaistuksenluonteinen seuraamus on jäänyt tuomiossa määräämättä, ei sitä koskevaa vaatimusta voida ottaa uudessa oikeudenkäynnissä tutkittavaksi. Rikostuomion oikeusvoima käsittää siten myös kysymyksen rikoksen perusteella tuomittavasta menettämisseuraamuksesta.

Keskusrikospoliisin ja talousrikostyöryhmän esiin ottamissa tilanteissa ei voi olla kysymys siitä, että uutta hyötyä olisi syntynyt vasta sen jälkeen, kun tekijä on tuomittu. Kysymys onkin siitä, että hyöty oli jo aikanaan syntynyt, mutta se tulee ilmi tai siitä saadaan uutta näyttöä vasta tuomion jälkeen. Tilanteella onkin selvä yhteys tuomionpurkua koskeviin säännöksiin.

Oikeusvoiman lopullisuudesta poikkeuksen muodostavat säännökset, joiden mukaan lainvoiman saanut tuomio voidaan purkaa. Oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 9 §:ssä on nykyisin säädetty tuomion purkamisen edellytyksistä rikosasioissa syytetyn vahingoksi. Vastaavasti OK 31 luvun 8 §:ssä on säädetty tuomion purkamisen edellytykset rikosasiassa syytetyn eduksi. Nykyisten säännösten perustella on kuitenkin tulkinnanvaraista, voitaisiinko rikostuomio purkaa, jos haettaisiin pelkän menettämisseuraamuksen purkamista. Nykyisessä pykälässä puhutaan vain rangaistussäännöksistä.

Uudessa, vain piiloon jäänyttä hyötyä koskevassa konfiskaatioprosessissa, ei ilmeisesti voitaisi käyttää aikaisempaa rikostuomiota konfiskaation perusteena. Aikaisemmalla rikostuomiolla ei nimittäin ole sitovaa vaikutusta uudessa rikosoikeudenkäynnissä. Tällöin olisi uudessakin oikeudenkäynnissä esitettävä normaali näyttö rikoksesta ja muista konfiskaation perustavista seikoista. Menettely olisi siis varsin raskas.

Johtopäätöksenä voidaan todeta, että erilliseen konfiskaatioprosessiin liittyisi ongelmallisia oikeusvoima- ja oikeusturvanäkökohtia. Sen sijaan piiloon jääneen hyödyn konfiskointi voisi paremmin olla toteutettavissa tuomionpurkuna. Tämä ei kuitenkaan näytä olevan nykyisten säännösten sanamuodon rajoissa mahdollista. Ruotsalaisessa komiteamietinnössä (Effektivare förverkandelagstiftning, SOU 1999:147, s. 256) on ehdotettu tämäntyyppistä konfiskaatiota koskevaa erillistä tuomionpurkusäännöstä. Tuomionpurku olisi riittävä keino puuttua niihin, todennäköisesti varsin harvalukuisiin tapauksiin, joissa olisi todellista tarvetta puuttua asiaan jälkikäteen. Tuomionpurku olisi mahdollistettava sekä syytetyn eduksi että vahingoksi.

3. Lainsäädäntö eräissä muissa maissa ja eurooppalaiset todistajan asemaa koskevat instrumentit

3.1. Ruotsi

Todistajan ja muun todistelutarkoituksessa kuultavan henkilön puhelinkuulustelu pääkäsitteilyssä on ollut Ruotsissa mahdollista jo vuodesta 1987 lähtien sekä riita- että rikosasioissa. Puhelinkuulustelu on lain mukaan ensinnäkin mahdollista, jos sen katsotaan olevan soveliasta ottaen huomioon todistelun laatu ja muut olosuhteet. Lisäksi jos todisteen vastaanottaminen tavanomaisella tavalla ei olisi kohtuullisessa suhteessa siitä aiheutuviin kustannuksiin tai siitä aiheutuviin haittoihin, puhelinkuulustelu voidaan pitää (RB 43:8,4 ja 46:7,2). Vuoden 1999 alusta lähtien Ruotsissa on ollut kokeilukäytössä videokokouksen hyödyntäminen oikeudenkäyntien yhteydessä. Kokeilulain (lag 1999:613 om försöksverksamhet med videokonferens i rättegång) mukaan edellytykset todistelun vastaanottamiselle videokokouksen avulla ovat samansisältöiset kuin puhelinkuulustelun kohdalla. Näiden menetelmien avulla voidaan kuulla esimerkiksi pelkäävää todistajaa.

Vuoden 2001 lopussa ilmestyneessä komiteanmietinnössä (En modernare rättegång, SOU 2001:103) todetaan sekä puhelinkuulustelua koskevan lainsäädännön että videokonferenssia koskevan kokeilulainsäädännön toimivan käytännössä hyvin. Komiteanmietinnön mukaan videokonferenssia koskeva kokeilulainsäädäntö tulisikin muuttaa yleiseksi ja pysyväksi. Samoin mietinnössä katsotaan, että video- ja puhelinkonferenssia koskevat edellytykset tulisivat olla mahdollisimman pitkälle samanlaiset ja että näitä molempia tapoja koskisi yksi ja sama pykälä. Ruotsalaiset ehdotukset koskevat teknisten apuvälineiden käyttöä paitsi todistelutarkoituksessa niin myös tietyin edellytyksin koko pääkäsittelyn pitämistä puhelin- tai videokokouksena. Komiteanmietintö on lausuntokierroksella.

Anonyymi todistelu siinä mielessä, että todistajan henkilöllisyys täydellisesti salataan, ei ole Ruotsissa mahdollista, eikä tällaisen mahdollisuuden käyttöönottamista ole virallisjulkaisuissa ehdotettu.

Edellä sanotussa komiteanmietinnössä ehdotetaan myös uusia keinoja tallennettujen, esimerkiksi lapsen kertomusten hyödyntämiselle itse oikeudenkäynnissä. Nykyisen lain mukaan Ruotsissa noudatetaan todistelussa suullisuusperiaatetta. Lain mukaan todistajan on annettava kertomuksensa suullisesti ja ainoastaan tuomioistuimen luvalla hän voi käyttää muistiinpanoa muistinsa tukena. (RB 36:16,1). Lapsen kuulemisesta todistajana on Ruotsissa voimassa Suomen OK 17:21,1:n säännöstä vastaava pykälä. Sen mukaan jos alle 15-vuotias kutsutaan todistajaksi, tuomioistuin harkitsee olosuhteiden mukaan, onko häntä soveliasta kuulla. Jos lasta ei voida kuulla pääkäsittelyssä, voidaan Ruotsin oikeuden mukaan soveltaa säännöstä, jonka mukaan kirjallista tallennetta voidaan hyödyntää pääkäsittelyssä, jos kertomuksen antajaa ei voida kuulla pääkäsittelyssä tai sen ulkopuolella (RB 35:14,1:n 2 kohta). Viimeksi mainittu lainkohta vastaa Suomen OK 17:11:n 2 momenttia. Käytännössä lainkohdan soveltaminen on tarkoittanut Ruotsissa esimerkiksi sitä, että lapsen esitutkinnassa videoitu kertomus on katseltu pääkäsittelyssä (Ekelöf-Boman: Rättegång IV, 1993, s. 174).

Komiteanmietinnössä ehdotetaan, että lakiin tulisi yleisempi säännös siitä, että jos asia edesauttaa kuulustelun toimittamista tai jos muusta syystä se katsotaan sopivaksi, todistajan kuulustelu alkaisi sillä, että todistajan aikaisemmin ”oikeudessa” (ruotsiksi: inför rätta) antaman kertomuksen sisältämä tallenne katseltaisiin tai luettaisiin pääkäsittelyssä. Tämän jälkeen asianosaiset ja tuomioistuimen jäsenet voisivat esittää todistajalle kysymyksiä. Sen sijaan poliisin tai syyttäjän edessä annettua kertomusta ei tämä uusi poikkeussäännös

todistelun välittömyydestä ehdotuksen mukaan koskisi. Näiden esitutkintatallenteiden osalta sovellettaisiin ehdotuksen mukaan voimassa olevaa sääntelyä. Toisaalta edellä sanottuun liittyen komiteamietinnössä ehdotetaan, että pääkäsittelyn ulkopuolella vastaanotettua todistelua ei jatkossa enää otettaisi kokonaisuudessaan uudelleen vastaan pääkäsittelyssä.

Työryhmän saaminen tietojen mukaan Ruotsin oikeusministeriössä valmistellaan myös lainsäädäntöä, joka toimisi asianosaisen oikeussuojakeinona asian aiheutonta viipymistä vastaan. Keinoina on esitetty hyvityksen saamista viipymisestä sekä mahdollisuutta saada asia nopeammin käsitellyksi. Mitään lainvalmisteluaineistoa ei ehdotuksista ole vielä saatavissa.

3.2. Tanska ja Norja

Tanskassa tai Norjassa ei nykyisin ole voimassa nimenomaista laintasosta sääntelyä videokonferenssin tai puhelinkonferenssin käytöstä todistelun vastaanotossa tuomioistuimissa. Käytännössä Norjassa puhelinneuvottelua kuitenkin käytetään todistajan kuulemisessa. Tavallisesti näin on asian laita silloin, jos todistaja tai asiantuntija on pitkän välimatkan päässä. Samaa käytäntöä voitaisiin noudattaa myös videokokousten järjestämisessä, mutta Norjan tuomioistuimilta puuttuvat tällä hetkellä tekniset valmiudet videokonferenssin käytölle. Norjassa vuoden 2001 lopulla ilmestyneessä riita-asioiden oikeudenkäynti koskevassa komiteamietinnössä (Rett på sak, NOU 2001:32) ehdotetaan modernin informaatioteknologian käyttöönottoa laajasti riita-asioiden käsittelyssä.

Myös Tanskassa on vuonna 2001 ilmestynyt komiteamietintö koskien riita-asiain oikeudenkäyntiä (Retsplejerådet, Betænkning nr 1401/2001). Tuossa ehdotuksessa ehdotetaan käyttöönotettavaksi uusia teknisiä apuvälineitä todistelun vastaanottamisessa.

Norjassa on 1 päivänä elokuuta 2001 tullut voimaan lainmuutos, joka mahdollistaa anonyymien todistelun rikosasioissa tietyissä tilanteissa. Lainsäädännös pyrkii ottamaan huomioon syytetyn puolustuksen oikeudet ja sitä voidaan käyttää siksi vain poikkeuksellisesti ja vain tiettyjen rikostyyppien ollessa kysymyksessä. Lainkohdan käyttö edellyttää, että todistajan henkilöllisyyden paljastaminen olisi vakavaksi vaaraksi todistajan tai hänelle läheisen henkilön hengelle, terveydelle tai vapaudelle. Lisäksi lainkohtaa voidaan käyttää tilanteissa, jossa todistajan henkilöllisyyden paljastuminen estäisi todistajan osallistumisen

jatkossa peitetoimintaan. Anonyymien todistelun yleisenä edellytyksenä on, että keinon käyttäminen on välttämätöntä ja se ei saa olla erityisen arveluttavaa syytetyn puolustuksen kannalta. Laissa on lisäksi yksityiskohtaiset menettelysäännöt kysymyksessä olevan keinon käyttämisestä. Anonyymi todistelu ei Norjan oikeuden mukaan aina merkitse sitä, että myös todistajan nimi pidetään salassa syytetyltä, mutta tämäkin on mahdollista. Syytetyn puolustaja voi silti saada tietää todistajan nimen.

Tanskassa on 27 helmikuuta 2002 annettu lakiehdotus oikeudenkäymiskaaren muuttamisesta (Lovforslag nr. L 139/2002). Ehdotus mahdollistaisi sen, ettei todistajan nimeä, asemaa tai asuinpaikkaa paljasteta syytetylle. Toisaalta laki tarkoittaa myös tilannetta, jossa vain todistajan asuinpaikka salataan syytetyltä. Lakiehdotuksen mukaan oikeus voisi päättää henkilöllisyyden paljastamatta jättämisestä, mikäli voidaan olettaa, että menettelyllä ei ole vaikutusta syytetyn puolustuksen kannalta ja todistajan turvallisuus edellyttää menettelyyn turvautumista. Puolustajalla olisi oikeus olla paikalla todistajaa kuulusteltaessa.

Sekä Norjan anonyymiä todistelua koskevan lainsäädännön ja Tanskan asiaan koskevan ehdotuksen perusteluissa katsotaan ehdotusten täyttävän Euroopan ihmisoikeussopimuksen vaatimukset ja todetaan että säännöksiä tulisi soveltaa ihmisoikeustuomioistuimen käytännön mukaisesti. Tällaista menettelyä käyttäen saatu todistusaineisto ei saa olla ainoa tai ratkaiseva näyttö syytetyn tuomitsemiselle.

3.3. Euroopan unionin ja Euroopan neuvoston todistajan asemaa koskevat instrumentit

Euroopan Unionin neuvosto on antanut todistajien asemaan ja suojeluun liittyen kaksi päätöslauselmaa: 23.11.1995 annettu päätöslauselma todistajien suojelusta kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen toiminnan yhteydessä (95/C 327/04) sekä 20.12.1996 annettu päätöslauselma henkilöistä, jota tekevät yhteistyötä oikeusviranomaisten kanssa kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden torjunnassa (97/C 10/01).

Aikaisemman päätöslauselman mukaan mm. jäsenvaltioiden olisi taattava todistajan asianmukainen ja toimiva suojelu ennen oikeudenkäyntiä, sen aikana ja sen jälkeen, jos toimivaltaiset viranomaiset pitävät sitä tarpeellisena. Toimivaltaisilla viranomaisilla pitäisi myös olla mahdollisuus päättää, että todistajan osoite ja kaikki tiedot, joiden perustella hänet

voidaan tunnistaa, olisivat vain näiden viranomaisten tiedossa. Tämän kohdan osalta päätöslauselmaa on tulkittu myös niin, ettei se kata todistajan henkilöllisyyttä sinänsä. Erittäin vakavan uhan nojalla henkilöllisyydenvaihdos voitaisiin sallia. Suojelukeinoihin voisi kuulua myös mahdollisuus todistajanlausunnon antamiseen muualla kuin siellä, missä syytetty on, tarvittaessa audiovisuaalisia välineitä käyttäen ja noudattaen kontradiktorista periaatetta siinä mielessä kuin sitä tulkitaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä.

Jälkimmäisen päätöslauselman mukaan jäsenvaltioita kehoitetaan arvioimaan mm. onko mahdollista niiden kansallisen lainsäädännön yleisiä periaatteita noudattaen myöntää etuja henkilöille, jotka jättävät rikollisjärjestön ja auttavat poliisia tai oikeusviranomaisia keräämään todisteita, jotka ovat ratkaisevan tärkeitä rikosten selvittämiseksi. Samoin kehoitetaan jäsenvaltioita suojelemaan asianmukaisin toimenpitein jokaista henkilöä ja tarvittaessa hänen läheistään, jotka saattavat joutua vakavaan ja välittömään vaaraan siksi, että ko. henkilö on halukas yhteistyöhön oikeusviranomaisten kanssa. Näitä toimia harkitessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon edellä todettu vuoden 1995 päätöslauselma.

Euroopan neuvoston ministerikomitea on puolestaan 10.9.1997 antanut suosituksen koskien todistajien pelottelua ja puolustuksen oikeuksia (R (97) 13).

Suosituksen *yleisten periaatteiden* mukaan asianmukaisilla laillisilla ja käytännön toimenpiteillä tulee varmistaa, että todistaja voi antaa todistuksensa vapaasti ja ilman pelottelua. Unohtamatta syytetyn puolustuksen oikeuksia todistajien suojele tulee järjestää ennen oikeudenkäyntiä, sen aikana ja sen jälkeen. Todistajien uhkailu tulisi säätää rangaistavaksi teoksi. Todistajia tulisi rohkaista kertomaan tietojaan rikoksista viranomaisille. Todistajille tulisi mahdollistaa sellaisia tapoja antaa kertomuksensa, jotka paremmin ehkäisevät syytetyn taholta aiheutuvan uhan. Tämä voisi tapahtua esimerkiksi järjestämällä todistelutilanne mahdolliseksi eri huoneesta, kuin missä varsinainen oikeudenkäynti tapahtuu. Rikosoikeudenkäynnin kanssa tekemisissä olevaa henkilökuntaa tulisi kouluttaa todistajansuojakysymyksissä.

Suosituksen toisessa osassa käsitellään nimenomaan *toimenpiteitä järjestäytyneen rikollisuuden suhteen*. Keskeistä on pyrkimys saavuttaa tasapaino rikosten ehkäisyyn tähtäävien toimenpiteiden ja toisaalta oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin välillä. Kaikissa

toimenpiteissä on pyrittävä takaamaan puolustuksen oikeudet oikeudenkäynnissä. Seuraavia toimenpiteitä esitetään harkittavaksi:

- esitutkinnassa esitetyt kertomukset voitaisiin tallentaa audiovisuaalisin keinoin;
- virallisessa esitutkinnassa annettuja kertomuksia (pre-trial statements given before a judicial authority) voitaisiin käyttää todisteena tuomioistuimessa, mikäli todistajan kuuleminen oikeudessa ei ole mahdollista tai milloin todistajana esiintyminen oikeudessa saattaisi johtaa suureen ja todelliseen turvallisuuden tai hengen vaaraan. Vaara voisi kohdistua paitsi todistajaan itseensä, myös hänen sukulaisiinsa tai muihin läheisiin henkilöihin;
- todistajan henkilöllisyyden paljastaminen voitaisiin jättää mahdollisimman myöhäiseen ajankohtaan prosessin kestäessä. Henkilöllisyydestä voitaisiin paljastaa vain valikoituja tietoja;
- rajoitetaan tiedotusvälineiden ja yleisön mahdollisuuksia osallistua oikeudenkäyntiin.

Anonyymi todistelu todetaan suosituksessa poikkeustoimenpiteeksi. Mikäli anonyyminä todistaminen on kansallisen lain mukaan mahdollista ja siihen on yksittäistapauksessa myönnetty oikeus, tulee rikosasiain oikeudenkäyntimenettelysäännöksiä taata sellainen varmistamismenettely, että tasapaino rikosvastuun toteutumisen ja puolustuksen oikeuksien välillä säilyy. Menettelyn on taattava puolustuksen mahdollisuus riitauttaa todistajan väitetyn tarpeen todistaa anonyyminä, todistajan uskottavuuden sekä todistajan esittämien tietojen alkuperän.

Suosituksen kolmannessa osassa käsitellään toimenpiteitä *herkkien todistajien suojaamiseksi erityisesti perheväkivaltaa koskevissa asioissa*. Suosituksessa kehoitetaan ryhtymään asianmukaisiin lainsäädännöllisiin ja käytännön toimenpiteisiin todistajan suojaamiseksi pelottelulta sekä rikosasiassa perheenjäsentä vastaan todistavaan kohdistuvan painostuksen poistamiseksi. Toimenpiteiden laatu tulisi määräytyä erityistä suojelua vaativan todistajan mukaan, eli lapsia ja aikuisia tulisi suojata eri toimenpitein. Selvän näytön puuttuessa etusija tulisi antaa muille kuin rikoslakiin perustuville toimenpiteille.

Herkät todistajat tulisi kuulla niin aikaisessa vaiheessa rikosprosessia kuin mahdollista, mahdollisuuksien mukaan heti sen jälkeen, kun asianosaiset ovat esittäneet käsityksensä tosiseikoista. Kuuleminen tulee tapahtua erityisen huolellisella, kunnioittavalla ja perusteellisella tavalla.

Todistajaa ei tulisi kuulla kuin kerran. Kuulemisen tulisi tapahtua oikeusviranomaisen johdolla tai läsnäollessa ja vastapuolella tulisi olla riittävä mahdollisuus riitauttaa todistajalausunnossa esitetyn. Jos sitä pidetään tarkoituksenmukaisena, oikeudenkäynnin valmisteluvaiheessa (pre-trial stage) annetut lausunnot tulee tallentaa videolle todistajan ja syytetyn kohtaamisen sekä tarpeettoman toistuvan kuulustelun aiheuttaman trauman välttämiseksi. Oikeudenkäynnin aikana voidaan käyttää audiovisuaalisia menetelmiä, jotta toimivaltaisella viranomaisella olisi mahdollisuus kuulla kyseessä olevia henkilöitä ilman, että heidän tarvitsisi olla fyysisesti läsnä oikeussalissa. Todistajan kuuleminen tuomioistuimen istunnossa tulee tapahtua tuomarin tarkassa valvonnassa.

4. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

4.1. Tavoitteet

Esityksen tavoitteena on luoda lainsäädännölliset puitteet tietyille uusille keinoille, joilla pyritään parantamaan oikeudenkäyntien toimivuutta ja tarkoituksenmukaisuutta. Tavoitteena on myös lisätä lainsäädännöllisiä keinoja todistajien ja muiden oikeudenkäynnissä kuultavien suojaamiseksi. Lisäksi tavoitteena on mahdollistaa lasten ja muiden erityisryhmien kuuleminen tuomioistuimessa sellaista menettelyä noudattaen, joka ottaa erityistarpeet huomioon. Tämän lisäksi tavoitteena on tehostaa asianosaisen oikeussuojakeinoja asian viipymistä vastaan. Vaikka painopiste uusien ehdotettujen keinojen käyttämisessä olisi rikosprosessissa, ehdotusten soveltamisalana olisi pääsääntöisesti myös riita-asiat ja muut yleisissä tuomioistuimissa käsiteltävät asiat.

4.2. Keskeiset ehdotukset

4.2.1. Todistajan suojelu

Todistelun tulee pääsääntöisesti tapahtua niin, että asianosaiset ja todistaja ovat yhtä aikaa läsnä istunnossa. Poikkeustapauksissa – esimerkiksi silloin, jos todistajalla on aiheutta pelätä oman tai perheenjäsenensä turvallisuuden puolesta – voi kuitenkin olla tarpeen välttää yhteyttä todistajan ja sen asianosaisen välillä, jonka taholta uhka on olemassa.

Todistajaa voidaan suojata kuulemalla häntä tuomioistuimessa asianosaisen läsnä olematta. Edellä tarkemmin selostetut voimassa olevat OK 17 luvun säännökset mahdollistavat todistajan, asiantuntijan ja totuusvakuutuksen nojalla kuultavan asianosaisen kuulemisen tuomioistuimessa asianosaisen saapuvilla olematta. Laissa ei sen sijaan ole nimenomaista säännöstä asianosaisen kuulemisesta todistelutarkoituksessa toisen asianosaisen läsnä olematta. Voimassa olevien säännösten on myös joskus katsottu tarkoittavan, että asianosaiselle on taattava oikeus esittää kysymyksiä suoraan todistajalle, joten todistaja voi lopulta kuitenkin joutua oikeudenkäynnissä kasvotusten asianosaisen kanssa.

Esityksessä ehdotetaan oikeudenkäymiskaareen otettavaksi säännös, jossa säädettäisiin todistajan tai muun todistelutarkoituksessa kuultavan henkilön kuulemisesta pääkäsittelyssä asianosaisen läsnä olematta. Menettely olisi mahdollinen, jos se olisi tarpeen kuultavan tai hänen läheisensä suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta tai jos kuultava muuten jättäisi ilmaisematta, mitä asiasta tietää tai jos asianosainen häiritsisi taikka koettaisi eksyttää kuultavaa hänen puhuessaan. Kaksi viimeksi mainittua edellytystä ovat myös voimassa olevassa laissa. Kuuleminen asianosaisen läsnä olematta olisi kuitenkin aina tuomioistuimen harkinnassa. Asianosaisille olisi taattava oikeus esittää kuultavalle kysymyksiä. Asianosaisille ei kuitenkaan taattaisi suoraa kyselyoikeutta, vaan mahdollisuus kysymysten esittämiseen voitaisiin järjestää usealla eri tavalla.

4.2.2. Teknisten apuvälineiden hyödyntäminen todistelussa

Nykyinen oikeudenkäymiskaari ei nimenomaisesti mahdollista sitä, että todistelua voitaisiin pääkäsittelyssä ottaa vastaan teknisiä apuvälineitä käyttäen siten, ettei kuultava henkilö ole itse henkilökohtaisesti tuomioistuimessa läsnä. Sen sijaan puhelimen ja muiden teknisten apuvälineiden käyttämisestä riita-asiain valmistelun yhteydessä meillä on jo ehdotettu otettavaksi säännökset oikeudenkäymiskaareen (ks. HE 32/2001 vp). Samoin hovioikeuksien osalta on ehdotettu, että sellaista käräjäoikeudessa kuultua todistajaa, asiantuntijaa ja asianosaista, jonka kertomuksen uskottavuus voidaan luotettavasti arvioida ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan, voidaan kuulla todistelutarkoituksessa hovioikeuden pääkäsittelyssä myös puhelinta taikka muuta siihen soveltuvaa äänen tai

kuvanvälitysmenetelmää käyttäen, jos asianosaiset siihen suostuvat ja sitä voidaan pitää muutoinkin sopivana (ks. HE 83/2001 vp).

Esityksessä ehdotetaan, että teknisten apuvälineiden avulla tapahtuvasta todistelusta tulisi oikeudenkäymiskaareen yleiset kaikkia yleisissä tuomioistuimissa tapahtuvia oikeudenkäyntejä koskevat säännökset. Näitä voitaisiin siis soveltaa sekä riita- että rikosasioissa. Samoin ehdotettuja säännöksiä voitaisiin soveltaa sekä asiaa ensimmäisessä asteessa käsiteltäessä että muutoksenhakuprosessissa.

Kysymykseen tulevat tekniset apuvälineet todistajan kuulemisessa olisivat videokokouksen käyttö ja yksinkertaisesti puhelinneuvottelu. Toisaalta kysymykseen voisivat tulla myös muut mahdolliset soveltuvat tiedonvälitystavat. Teknisten apuvälineiden avulla voitaisiin todistelu ottaa vastaan pääkäsittelyssä siten, ettei todistajan tarvitsisi tulla oikeuden istuntoon paikalle. Hän voisi antaa todistuksensa tarkoitukseen varatussa paikassa tai esimerkiksi kotonaan. Todistajan ei siten tarvitsisi olla edes samalla paikkakunnalla, jossa oikeuden istunto pidetään.

Ehdotuksen mukaan teknisten apuvälineiden avulla kuulemista voitaisiin käyttää yhtenä todistajan suojaa tarkoittavana keinona, mutta sillä olisi myös käyttöä muissa tilanteissa, joissa todistajan kuulemiseksi hänen henkilökohtainen läsnäolonsa pääkäsittelyssä ei olisi tarpeen. Tuomioistuimella olisi ehdotuksen mukaan aina tapauskohtaista harkintavaltaa siitä, kuullaanko todistajaa tai muuta henkilöä perinteisellä tavalla hänen läsnäoloaan edellyttäen, vai käytetäänkö teknisen apuvälineen avulla tapahtuvaa todistelua.

Videokonferenssina tapahtuva henkilön kuuleminen toteuttaa paremmin yleiset todistelun välittömyyttä koskevat vaatimukset kuin puhelimesta kuulusteleminen. Puhelimesta kuultavan henkilön kertomuksen uskottavuuden arviointi on hankalaa, eikä muutoinkaan olisi tarkoituksenmukaista, että puhelimesta kuulemisesta tulisi säännönmukainen tapa kuulustella todistajaa. Sen vuoksi ehdotetaan, että puhelimesta kuulemisen käyttöala olisi rajoitetumpi kuin videoneuvotteluna kuulemisen. Puhelimesta kuuleminen olisi ehdotuksen mukaan mahdollista vain, jos kuultava ei sairauden tai muun syyn vuoksi voisi saapua henkilökohtaisesti pääkäsittelyyn tai jos hänen henkilökohtaisesta saapumisestaan pääkäsittelyyn aiheutuisi todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa, taikka kuultavan kertomuksen uskottavuutta voidaan luotettavasti arvioida ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan pääkäsittelyssä.

Rikoslain 15 luvun 1 §:ssä kriminalisoidaan perättömän lausuman antaminen tuomioistuimessa. Saman luvun 3 § koskee tämän rikoksen kvalifioitua tekemuotoa ja 4 § tuottamuksellista perätöntä lausumaa. Säännöksissä käytetään sanamuotoa, jonka mukaan rangaistavaa on *tuomioistuimessa* annettu perätön lausuma. Tuomioistuimella ei tässä tarkoiteta tuomioistuinrakennusta, vaan oikeudenkäyntiä. Luvun 2 §:n 1 kohta puolestaan koskee oikeudenkäyntimenettelyyn rinnastettavaa viranomaismenettelyä, joka on siis jotain muuta kuin tuomioistuinprosessia. Perätöntä lausumaa tuomioistuimessa koskevia säännöksiä sovelletaan myös sellaisiin lausumiin, jotka annetaan oikeudenkäynnissä valan tai vakuutuksen nojalla videokonferenssin tai puhelimen välityksellä riippumatta siitä, onko todistaja tai muu kuultavana oleva henkilö tällöin fyysisesti tuomioistuimen tiloissa.

Todistajan tai muun henkilön kuulemisesta ulkomailla säädettäisiin edelleen erikseen. Ulkomailla olevan todistajan kuulemisessa edellytetään sen valtion myötävaikutusta, josta on kysymys. Näin on myös tilanteessa, jossa todistelussa käytetään teknisiä apuvälineitä.

4.2.3. Lapsen kuuleminen

Esityksessä ehdotetaan oikeudenkäymiskaareen otattavaksi nykyistä yksityiskohtaisempi säännös lapsen kuulemisesta tuomioistuimessa. Säännös koskisi edelleen myös sellaisen henkilön kuulemistä, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt. Säännöstä sovellettaisiin, jos lasta tai henkiseltä toiminnaltaan häiriintynyttä henkilöä kuultaisiin joko todistajana taikka muussa ominaisuudessa todistelutarkoituksessa.

Voimassa olevassa OK 17 luvun 21 §:ssä olevaa 15 vuoden ikärajaa ei ehdoteta muutettavaksi, koska se on osoittautunut tarkoituksenmukaiseksi. Tarkkarajainen säännös on helposti tulkittava ja se luo oikeusvarmuutta. Rikosoikeudellisen vastuun ikäraja on 15 vuotta, joten voimassa olevassa laissa oleva ja edelleen säilytettäväksi ehdotettava ikäraja on yhdenmukainen tämän kanssa. Esimerkiksi lapsen huoltoa ja tapaamisoikeutta koskevan päätöksen täytäntöönpanosta annetun lain 12 §:ssä ja lastensuojelulain 10 §:n 2 momentissa on lapsen oman mielipiteen merkitykselle asetettu 12 vuoden ikäraja. Näissä tapauksissa kyse on kuitenkin viranomaisen lapsen kohdistamasta toimenpiteestä ja sen vuoksi on perusteltua, että 12 vuotta täyttäneen lapsen mielipiteelle annetaan merkitystä. Todistajana tai

todistelutarkoituksessa kuultavan henkilön kohdalla ei kuitenkaan ole samanlaisesta asiasta kyse. Sen vuoksi vakiintunutta 15 vuoden ikärajaa ei ehdoteta muutettavaksi.

Nykyisessä laissa ei ole säädetty tarkemmin edellytyksiä lapsen kuulemiselle. Esityksessä ehdotetaan, että tuomioistuin voisi kuulla lasta tai henkisesti toiminnaltaan häiriintynyttä henkilöä, jos henkilökohtaisella kuulemisella olisi asian selvittämiseksi keskeinen merkitys eikä kuulemisesta todennäköisesti aiheuttaisi henkilölle sellaista kärsimystä tai haittaa, joka voi vahingoittaa häntä tai hänen kehitystään.

Esityksessä ehdotetaan, että tuomioistuin voisi tarvittaessa määrätä tukihenkilön lainkohdassa tarkoitettulle henkilölle. Tukihenkilön määräämisellä olisi tarkoitus helpottaa kuulemista ja vähentää siitä kuultavalle aiheutuvaa haittaa. Tukihenkilön määräämiseen ja hänelle maksettavaan palkkioon ehdotetaan sovellettavaksi ROL:n 2 luvun säännöksiä asianomistajalle määrättävästä tukihenkilöstä.

Nykyinen laki ei sisällä nimenomaisia säännöksiä kuulemismenettelystä tuomioistuimessa, kun kuullaan lasta tai henkisesti toiminnaltaan häiriintynyttä henkilöä. Kuuleminen on suoritettava asianmukaista menettelyä noudattaen. Erityisesti lapsen kuulemisen osalta on harkittava, minkälaisia kysymyksiä hänelle voidaan esittää. Sen vuoksi esityksessä ehdotetaan, että kuulustelun suorittaisi pääsääntöisesti tuomioistuin. Tuomioistuin voisi kuitenkin antaa kuulustelun myös asianosaisten tehtäväksi. Kuuleminen voisi tarvittaessa tapahtua muussakin tilassa kuin tuomioistuimen istuntosalissa.

Jos lasta ei voida kuulla hänen ikänsä tai kehitystasonsa vuoksi pääkäsittelyssä, lapsen esitutkinnassa antama kertomus saattaa olla tärkein asiassa saatavissa oleva näyttö. Esitutkinnassa annetun kertomuksen käyttämiseen oikeudenkäynnissä todisteena liittyy kuitenkin eräitä lähinnä näytön välillisyyteen ja syytetyn oikeusturvaan liittyviä ongelmia. Varsinaisen kertomuksen lisäksi kuulusteluolosuhteet ja kuulustelumenetelmät pitäisi voida riittävän luotettavasti todeta myös jälkikäteen. Oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin vaatimukset taas edellyttävät, että syytetyllä on jossain vaiheessa prosessia oikeus esittää todistajalle kysymyksiä. Jos esitutkintakertomus on videoitu tai tallennettu muuhun ääni- ja kuvatallenteeseen näiden periaatteiden mukaisesti, se tulisi voida ottaa oikeudenkäynnissä todisteena huomioon. Esityksessä ehdotetaan lakiin otettavaksi säännös, joka mahdollistaisi

tallenteen hyödyntämisen todisteena tuomioistuimessa. Esityksessä ehdotetaan myös mahdollistettavaksi lapsen kuuleminen videokonferenssina.

4.2.4. Asian kiireelliseksi julistaminen

Esityksessä ehdotetaan, että oikeudenkäymiskaareen lisättäisiin säännökset, joiden nojalla asianosainen voisi hakea asiansa julistamista kiireelliseksi ja saada siten asiansa käsittelyä nopeutettua. Mahdollisuus koskisi sekä riita- että rikosasioita. Esityksen tavoitteena on parantaa asianosaisten oikeusturvaa. Esityksen tarkoitus on myös varmistaa, että Suomen lainsäädäntö täyttää Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 13 artiklan määräykset myös jaksossa 2.3.2. selostetun Euroopan neuvoston ihmisoikeustuomioistuimen antaman ratkaisun *Kudla v. Puola* jälkeen.

Ehdotettujen säännösten nojalla muikin kuin laissa nimenomaisesti kiireelliseksi säädetty asia voitaisiin julistaa kiireelliseksi. Tällöin asia olisi käsiteltävä ennen muita asioita ilman aiheutonta viivytystä. Käytännössä tämä tarkoittaisi sitä, että asia olisi käsiteltävä yhtä kiireellisenä kuin laissa kiireelliseksi säädetty asia. Kiireelliseksi julistaminen edellyttäisi, että asianosainen esittäisi perusteet sille, että hänellä on selkeä tarve esimerkiksi olosuhteittensa ja asian tärkeän merkityksen tai jonkin muun syyn vuoksi saada asia ratkaistuksi muita tuomioistuimessa käsiteltävänä olevia asioita kiireellisempänä. Kiireelliseksi julistamista koskevaa päätöstä tehdessään tuomioistuimen tulisi ottaa huomioon asian luonne ja kiireellisyyden syistä esitetty selvitys, samoin kuin tuomioistuimen työtilanne ja muut asiaan vaikuttavat seikat.

Tarkoitus olisi, että asian ratkaiseminen tapahtuisi tuomioistuimessa hyvin yksinkertaisessa ja pääsäännön mukaan kirjallisessa menettelyssä. Erityinen kiireellisyysasema annettaisiin vain niille asioille, jotka perustellusti olisi syytä käsitellä ennen muita asioita. Jotta kiireelliseksi julistaminen voisi toimia tarkoituksensa mukaisesti, tämä edellyttäisi, että asioita pyydetäisiin käsiteltäväksi kiireellisesti ja erityisasema annettaisiin yksittäiselle jutulle vain poikkeustapauksissa. Pelkästään se seikka, että asianosainen ilman erityisperusteita toivoo asiansa käsittelyä tavallista nopeammin, ei olisi riittävä syy asian kiireelliseksi julistamiselle. Jos asioita tarpeettoman usein määrättäisiin käsiteltäväksi kiireellisenä, ei itse kiireelliseksi julistamisella olisi enää merkitystä ja ehdotettu instituutio kävisi hyödyttömäksi.

Ehdotettu säännöstö koskisi kaikkia yleisissä tuomioistuimissa käsiteltäviä asioita. Ehdotetut säännökset sijoitettaisiin nykyisen oikeudenkäymiskaaren 28 luvun tilalle.

4.2.5. Rikoshyötyä koskevan tuomion purkaminen

Esityksessä ehdotetaan oikeudenkäymiskaaren ylimääräistä muutoksenhakua koskevaan lukuun otettavaksi säännökset siitä, että lainvoimainen rikostuomio voidaan purkaa erikseen menettämisseuraamusta koskevalta osalta. Rikostuomion purkaminen näiltä osin tulisi mahdolliseksi sekä rikosasian vastaajan eduksi että hänen vahingokseen.

Rikosasian vastaajan eduksi menettämisseuraamusta koskeva tuomio voitaisiin ehdotuksen mukaan purkaa muun muassa, jos syyte siitä rikoksesta, jonka perusteella menettämisseuraamus tuomittiin, olisi hylätty näyttämättömänä, tai muusta syystä menettämisseuraamuksen tuomitsemiselle ei olisi ollut edellytyksiä. Samoin purkaminen olisi mahdollista, jos asiassa vedottaisiin seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämiskaavan hylkäämiseen tai siihen, että menettämisseuraamus olisi tuomittu olennaisesti lievempänä, taikka olisi muutoin erittäin painavia syitä saattaa kysymys menettämisseuraamuksesta uudelleen tutkittavaksi.

Ehdotuksen mukaan rikosasian vastaajan vahingoksi lainvoiman saanut menettämisseuraamusta koskeva tuomio rikosasiassa voitaisiin purkaa muun muassa, jos vedottaisiin seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämisseuraamuksen tuomitsemiseen tai menettämisseuraamus olisi tuomittu olennaisesti ankarampana. Tuomiota ei ehdotuksen mukaan kuitenkaan purettaisi viimeksi mainitusta syystä, ellei saatettaisi todennäköiseksi, ettei asianosainen ole voinut vedota puheena olevaan seikkaan tai todisteeseen siinä tuomioistuimessa, joka on tuomion antanut, tai hakemalla muutosta tuomioon taikka että hän muutoin olisi pätevistä syistä ollut siihen vetoamatta.

4.2.6. Muut ehdotukset

Nykyisessä oikeudenkäymiskaaren 28 luvussa on säännökset tuomion rikkomisesta. Näiden vanhentuneiden säännösten mukaan tuomion moittimisesta voitaisiin tuomita rangaistus. OK 28 luvun 1 §:n mukaan sakkorangaistus voitaisiin tuomita sille, joka saattaa tuomioistuimeen uudelleen käsiteltäväksi asian, josta on olemassa lainvoimainen tuomio. Samoin lainkohdan sanamuodon perusteella rangaistavaa olisi moittia lainvoimaista tuomiota oikeudessa tai sen ulkopuolella. OK 28 luvun 2 §:n mukaan taas määräytyisi tuomion moittimista koskevan asian oikeuspaikka. Vaikka säännökset edelleen sisältyvät lakiin, niillä ei voida enää katsoa olevan merkitystä.

Koska kyseiset vanhentuneet säännökset eivät ole nykyisessä yhteiskunnassa enää perusteltuja, ne ehdotetaan kumottavaksi. Nykyisen oikeudenkäymiskaaren 28 luvun tilalle ehdotetaan uutta 28 lukua, johon sijoitettaisiin edellä selostetut säännökset asian kiireelliseksi julistamisesta.

5. Esityksen vaikutukset

5.1. Taloudelliset ja organisatoriset vaikutukset

Kuten edellä on todettu, muutosehdotusten tavoitteena on lisätä oikeudenkäyntien tarkoituksenmukaisuutta. Esityksen vaikutukset näin ollen painottuisivat nykyisen oikeustilan muutoksiin. Esityksellä ei siten olisi suoranaisia taloudellisia tai organisatorisia vaikutuksia. Vähäisiä kustannuksia voi kuitenkin aiheutua lapsille ja henkisesti toiminnaltaan häiriintyneille henkilöille määrättävien tukihenkilöiden palkkioista. Alle 15 -vuotiaiden lasten kuuleminen oikeudenkäynnissä on kuitenkin harvinaista. Tukihenkilöiden palkkiot katettaisiin samasta määrärahasta kuin ROL:n mukaisen asianomistajan oikeudenkäyntiavustajan ja tukihenkilön palkkiot.

Ehdotuksessa mahdollistetaan videokokouksen käyttäminen tuomioistuimessa todistelutarkoituksessa. Ehdotetun lainsäädännön hyväksyminen ei sellaisenaan siis merkitse sitä, että jokaiseen tuomioistuimeen olisi heti hankittava kyseiset laitteet. Kuitenkin jotta tätä

ehdotettua mahdollisuutta voitaisiin myös tosiasiasa hyödyntää, edellyttäisi se tähän käyttöön tarkoitettujen laitteiden hankkimista tuomioistuimiin. Viestintävälineiden hankkiminen voi kuitenkin tapahtua vähitellen ja tuomioistuinten normaalien hankintojen yhteydessä tulevaisuudessa. Joka tapauksessa videokokousten käyttötilanteet eivät tulisi olemaan kovin yleisiä.

Esityksessä ehdotetaan asian kiireelliseksi julistamista koskevan mahdollisuuden ottamista käyttöön. Jo nykyisin tuomioistuimilta voidaan epävirallisesti pyytää, että asia käsiteltäisiin kiireellisenä. Jatkossa asiasta olisi kirjallisen hakemuksen johdosta tehtävä päätös. Kirjallisten hakemusten määrää on vaikea ennakoida etukäteen. Epävirallisten pyyntöjen määrä on kuitenkin ollut vähäinen. Kysymys asian julistamisesta kiireelliseksi on tarkoitus ratkaista summaarisen asian tutkimisen jälkeen yksinkertaisessa kirjallisessa menettelyssä. Jos hakemusten määrä jää vähäiseksi, ei asian johdosta aiheudu merkittävää lisätyötä tuomioistuimille.

5.2. Vaikutukset kansalaisiin

Pääministeri Paavo Lipposen II hallituksen ohjelmassa todetaan, että todistajien suojaa tullaan parantamaan. Tähän ehdotukseen sisältyy useita säännöksiä, joilla helpotetaan todistajien asemaa heidän tai heidän läheistensä jouduttua uhkan kohteeksi. Henkilöä voitaisiin uhkatilanteessa kuulla tuomioistuimessa siten, ettei hänen tarvitsisi olla kasvotusten toisen asianosaisen kanssa. Samoin ehdotus mahdollistaisi todistajansuojatarkoituksessa näytön antamisen teknisten avuvälineiden avulla. Ehdotus näin ollen osaltaan parantaa hallitusohjelmassa tarkoitettua todistajien suojaa.

Myös jokaisen perusoikeuksien toteutumisen kannalta esityksellä voidaan arvioida olevan myönteisiä vaikutuksia. Asianosaisella ei nykyisin ole olemassa laissa säädettyä konkreettista keinoa, jolla voisi kääntyä asiaa käsittelevän tuomioistuimen puoleen, halutessaan asiansa käsittelyn olevan tavanomaista nopeampaa. Ehdotus jonka mukaan asia voitaisiin julistaa kiireelliseksi näin ollen parantaisi myös yleensä oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin toteutumista, josta on säädetty perustuslain 21 §:ssä ja kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa.

6. Asian valmistelu

Uusi rikosasioiden oikeudenkäyntimenettely tuli alioikeuksissa voimaan 1.10.1997. Jo lain valmisteluvaiheessa pidettiin tärkeänä, että uudistuksen toteutumista seurataan tarkasti. Eduskunnan lakivaliokunta totesi lakeja säädettäessä, että sitä, kuinka uudistus toimii käytännössä, ei voida varmuudella tietää. Sen vuoksi lakivaliokunta korosti, että uudistuksen käynnistymistä ja toteutumista on seurattava tarkkaan ja, mikäli aihetta ilmenisi, on välittömästi ryhdyttävä toimiin säännösten korjaamiseksi (LaVM 9/1997 vp - HE 82/1995 vp s. 16).

Oikeusministeriö asetti 22 päivänä toukokuuta 2001 työryhmän, jonka tehtäväksi annettiin selvittää nämä rikosprosessiuudistuksen seurannassa esillä olleet käytännön epäkohdat siltä osin kuin niissä on kysymys sellaisista asioista, joihin voidaan tehokkaasti lainsäännöksin vaikuttaa. Työryhmään kutsuttiin edustajat käräjäoikeuksista, syyttäjäjäistöstä, asianajajakunnasta, poliisista sekä oikeusministeriöstä. Työryhmän yleisenä tavoitteena on, että oikeudenkäynnit muodostuisivat nykyistä joutuisammiksi, tarkoituksenmukaisemmiksi ja joustavammiksi asianosaisten oikeusturvasta tinkimättä. Työryhmän ehdotusten tuli myös pyrkiä siihen, että oikeudenkäynnit halpenisivat.

Työryhmän tehtävä tuli kaksivaiheiseksi. Ensimmäisessä vaiheessa sille annettiin erikseen selvitettäväksi lainsäädännölliset keinot todistajansuojelussa ja uhrin aseman parantamisessa. Toimeksiannon mukaan todistajansuojeluun liittyviin näkökohtiin ei nykyisessä prosessilainsäädännössä ole vielä kiinnitetty tarpeeksi huomiota. Ainakin todistelun vastaanottamisen salliminen pääkäsittelyn ulkopuolella esimerkiksi videolinkin välityksellä tuli toimeksiannon mukaan normittaa. Samoin asianomistajaa tulisi tarvittaessa voida kuulla syytetyn läsnä olematta. Lisäksi toimeksiannon mukaan lapsen kuulemista tai kuulematta jättämistä tuomioistuimessa voitaisiin säännellä tarkemmin.

Lisäksi ensimmäisessä vaiheessa työryhmän tuli käydä läpi tarpeellisin osin ihmisoikeustuomioistuimen Suomea koskevat ratkaisut ja pohtia, antavatko ne aihetta muuttaa lainsäädännön yksityiskohtia - esimerkkinä oli mahdollinen muutoksenhakukeino asian viipymistä vastaan. Työryhmän tehtäväksi annettiin myös selvittää, tulisiko tehdä nimenomaisesti mahdolliseksi ylimääräisen muutoksenhaun keinoin saada tuomittua rikoshyöty menetetyksi jälkikäteen, jos jo loppuun käydyn oikeudenkäynnin jälkeen ilmenee,

että rikollisen saama tosiasiallinen hyöty on ensiprosessissa ilmennyttyä hyötyä huomattavasti suurempi.

Tähän osamietintöön sisältyvät ehdotukset on valmisteltu mainitussa työryhmässä ja niiden on tarkoitus vastata työryhmän ensimmäisen vaiheen toimeksiantoa.

7. Muita esityksen vaikuttavia seikkoja

Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi esitutkintalain ja pakkokeinolain sekä eräiden näihin liittyvien lakien muuttamisesta (HE 52/2002 vp) sisältää ehdotukset esitutkintalain muuttamisesta siten, että sinne tulisi säännös asianomistajan tai todistajan kuulustelun tallentamista videotallenteeseen tai siihen rinnastettavaan muuhun kuvatallenteeseen, jos kuulustelukertomusta on tarkoitus käyttää todisteena oikeudenkäynnissä eikä kuultavaa tämän nuoren iän tai kehitystason vuoksi todennäköisesti voida siinä haittaa kuulusteltavalle aiheuttamatta kuulla henkilökohtaisesti (ehdotettava esitutkintalain 39a §). Samoin esitys sisältää ehdotuksen OK 17 luvun 11 §:n muuttamisesta vastaavasti siten, että jos kuulustelu on sanotulla tavalla tallennettu, tallenne voidaan ottaa oikeudenkäynnissä huomioon. Lisäksi viimeksi mainittuun pykälään on ehdotettu otettavaksi säännös siitä, että asianomistajaa tai todistajaa ei tämän lisäksi kuulla oikeudenkäynnissä, jos siitä todennäköisesti aiheutuisi hänelle vakavaa haittaa.

Tässä ehdotuksessa esitetään alle 15-vuotiaan lapsen tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt kuulemismenettelystä oikeudenkäynnissä yleisempää, kokonaisvaltaista sääntelyä. Tämä kokonaisuus sisältäisi, kuten edellä on todettu, säännökset itse pääkäsitellyssä kuulemismenettelystä, videokonferenssin käyttämisestä sekä video- tai siihen rinnastettavan muun kuva- ja äänitallenteen käyttämisestä näyttönä tuomioistuimessa. Tämän johdosta tässä ehdotuksessa olevat ehdotukset OK 17 luvun 11 §:n muuttamisesta korvaisivat soveltamisalaltaan rajoitetumman ehdotuksen asianomaisen pykälän muuttamiseksi HE 52/2002 vp:ssä.

Oikeudenkäynnin julkisuus –toimikunnan mietintö (komiteamietintö 2002:1) sisältää ehdotukset oikeudenkäynnin julkisuuden rajoittamisesta todistajan tai muun kuultavan suojeluperusteella. Uhkatilanteessa tuomioistuinkäsittely voitaisiin toimittaa suljetuin ovin.

Mainittu ehdotus toteutuessaan täydentäisi todistajansuojelun keinovalikoimaa tuomioistuimessa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

1.1. Oikeudenkäymiskaari

17 luku. Todistelusta

11 §. Ehdotuksen mukaan alle 15-vuotiasta lasta ja henkiseltä toiminnaltaan häiriintynyttä henkilöä voitaisiin kuulla tuomioistuimessa 21 §:ssä säädetyin edellytyksin. Jos tällaista henkilöä ei voida kuulla tuomioistuimessa, yleisperusteluissa mainituista syistä on perusteltua, että hänen esitutkinnassa antamansa kertomus voidaan tietyin edellytyksin ottaa pääkäsittelyssä huomioon.

Pykälän 2 *momenttiin* ehdotetaan otettavaksi säännös, joka mahdollistaisi videotallenteeseen tai muuhun siihen rinnastettavaan kuva- ja äänitallenteeseen tallennetun esitutkintakertomuksen käyttämisen todisteena tuomioistuimessa. Esitutkinnassa annetulla kertomuksella tarkoitettaisiin sekä poliisin että lääkärin tai muun sosiaali- tai terveydenhuollon asiantuntijan suorittamaa kuulustelua. Esimerkiksi silloin jos lapsen epäillään joutuneen seksuaalisen hyväksikäytön kohteeksi, todisteena voitaisiin käyttää videotallennetta psykologin, psykiatrin taikka muun asiantuntijan ja lapsen välisestä keskustelusta. Video katsottaisiin tällöin pääkäsittelyssä, jotta asianosaiset voisivat esittää väitteensä ja huomionsa kuulustelussa esiin tulleiden seikkojen johdosta.

Tallennetun kertomuksen ottaminen todisteena huomioon edellyttäisi kuitenkin, että syytetylle olisi jossain vaiheessa ennen pääkäsittelyä varattu mahdollisuus esittää kuulusteltavalle kysymyksiä. Kertomusta voitaisiin käyttää todisteena riippumatta siitä, onko syytetty käyttänyt hyväkseen kysymysten esittämismahdollisuutta. Ehdoton edellytys olisi, että syytetylle varattaisiin mahdollisuus kysymysten esittämiseen. Estettä ei olisi sille, etteikö muillekin asianosaisille voitaisi varata tällaista mahdollisuutta. Mahdollisuus kysymysten esittämiseen esitutkinnassa on asianmukaista toteuttaa siten, että kysymykset esitetään lapselle kuulustelijan välityksellä.

Jotta mahdollisuus kysymysten esittämiseen esimerkiksi esitutkinnan aikana tulisi asianmukaisesti turvattua, käytännössä syylliseksi epäillylle olisi varattava mahdollisuus oikeudelliseen apuun kysymysten esittämisessä. Tämä voisi tapauskohtaisesti edellyttää esimerkiksi ROL 2 luvun mukaisen puolustajan määräämistä.

Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi esitutkintalain ja pakkokeinolain sekä eräiden näihin liittyvien lakien muuttamisesta (HE 52/2002 vp) sisältää ehdotukset esitutkintalain muuttamisesta siten, että sinne tulisi säännös asianomistajan tai todistajan kuulustelun tallentamista videotallenteeseen tai siihen rinnastettavaan muuhun kuvatallenteeseen, jos kuulustelukertomusta on tarkoitus käyttää todisteena oikeudenkäynnissä eikä kuultavaa tämän nuoren iän tai kehitystason vuoksi todennäköisesti voida siinä häittää kuulusteltavalle aiheuttamatta kuulla henkilökohtaisesti (ehdotettava esitutkintalain 39a §).

Nyt ehdotettavassa säännöksessä ehdotetaan, että videotallenne voitaisiin ottaa todisteena huomioon myös silloin, kun alle 15-vuotiasta lasta tai henkisesti toiminnaltaan häiriintynyttä henkilöä kuullaan pääkäsittelyssä oikeudessa. Tällöin videotallenne olisi lähinnä lisänäyttöä tai vertailuaineistoa pääkäsittelyssä annetulle kertomukselle. Videotallenteen ottaminen huomioon myös tällaisessa tilanteessa on perusteltua sen vuoksi, että lapsi ei välttämättä tuomioistuinkäsittelyssä kykene antamaan yhtä luotettavaa kuvaa tapahtumista. Esitutkinnassa kysymykset lapselle on voinut esittää lääkäri tai muu asiantuntija ja haastattelutilanteita on voinut olla useita, kun taas lasta tuomioistuimessa kuultaessa olosuhteet ovat erilaiset. Saattaa myös olla niin, että lapsi joiltain osin muuttaa kertomustaan. Tällöin lapsen ensimmäisenä antama kertomus voi olla luotettavin.

Vaikka videotallenne voidaan ottaa huomioon pääkäsittelyssä todisteena sellaisenaan, ei sinänsä olisi estettä sille, että näin esitutkinnassa kuultua ehdotetussa lainkohdassa tarkoitettua henkilöä kuultaisiin vielä myös erikseen pääkäsittelyssä. Tämä edellyttäisi tapauskohtaista harkintaa. Tällaisen lapsen tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt, kuulemisesta ja sen edellytyksistä ehdotetaan otettavaksi säännökset jäljempänä esityksen 21 §:ssä. Uudelleen kuuleminen voisi tapahtua joko ehdotuksen 21 §:n mukaisesti henkilökohtaisesti läsnä ollen tai esimerkiksi ehdotuksen 34 a §:ssä tarkoitettuna videokonferenssina. Kuitenkin jos kuulustelu on jo tallennettu 11 §:n mukaisesti, tapauksesta riippuu, onko erikseen kuuleminen enää tarpeellista.

Pykälän nykyinen 2 momentti siirtyisi 3 momentiksi ja 3 momentti 4 momentiksi.

21 §. Voimassa oleva pykälä sisältää säännöksen siitä, että alle 15-vuotiasta tai sieluntoiminnaltaan häiriintynyttä henkilöä voidaan kuulla todistajana tuomioistuimen harkinnan mukaan. Pykälää ehdotetaan muutettavaksi siten, että siitä kävisi tarkemmin ilmi, millä edellytyksillä lasta tai muuta pykälässä tarkoitettua henkilöä voidaan kuulla todistajana tai todistelutarkoituksessa ja millä tavalla kuulemisen tulee tapahtua. Pykälän 1 momenttiin ehdotetaan otettavaksi kuulemisen edellytyksiä ja 2 momenttiin tukihenkilön määräämisestä kuultavalle koskevat säännökset. Kuulustelun toimittamista koskevista yksityiskohtaisemmista säännöksistä ehdotetaan säädettäväksi 3 momentissa.

Pykälän *1 momentin* mukaan alle 15-vuotiaan kuuleminen olisi edelleen tuomioistuimen harkinnassa. Yleisperusteluissa mainituista syistä ikärajaa ei ehdoteta muutettavaksi. Mitä lähempänä lapsi on iältään 15 vuotta, sitä helpommin häntä voitaisiin kuulla tuomioistuimessa. Mitä nuorempi lapsi on, sitä poikkeuksellisempaa hänen kuulemisensa tuomioistuimessa olisi. Alle 10-vuotiasta lasta ei pääsääntöisesti tulisi kuulla tuomioistuimessa. Nuorempi lapsi on helpommin johdateltavissa eikä raja mielikuvituksen ja todellisuuden välillä ole lapselle aina selvä, mikä ei välttämättä tuomioistuinkäsittelyssä tule esiin. Lapsi voi myös sopeuttaa kertomuksensa sellaiseksi, minkä hän kuvittelee aikuisen haluavan kuulla. Tuomioistuimen on nämä seikat otettava huomioon harkitessaan alle 15-vuotiaan kuulemista. Harkinnassa voidaan ottaa huomioon myös se, onko esitutkinnassa asianmukaisesti tehty videointi jo riittävä lapsen havaintojen selvittämiseksi.

Nykyisessä 1 momentissa erilaiset sieluntoiminnan häiriöt on kuvattu sanoilla mielisairas, tylsämielinen tai sieluntoiminnaltaan muutoin häiriintynyt. Näiden ilmaisujen sijaan ehdotetaan käytettäväksi nykyaikaisempaa ilmaisua henkiseltä toiminnaltaan häiriintynyt. Muutoksella ei olisi merkitystä säännöksen tulkinnassa.

Voimassa oleva lainkohta koskee vain todistajana kuulemista. Ehdotetun säännöksen perusteella voitaisiin kuulla alle 15-vuotiasta sekä todistajana että todistelutarkoituksessa. Ehdotettu säännös koskisi siten sekä henkilöä, joka on nimetty nimenomaan todistajaksi, että henkilöä, joka on nimetty todistelutarkoituksessa kuultavaksi. Ehdotetun säännöksen perusteella voitaisiin siten kuulla alle 15-vuotiasta tai henkiseltä toiminnaltaan häiriintynyttä

asianomistajaa taikka tekijäkumppania todistelutarkoituksessa. Esimerkiksi nuorten yhdessä tekemissä rikoksissa osa tekijöistä saattaa olla rikosoikeudellisen vastuukärrän 15 vuotta ylittäneitä ja heitä kuullaan silloin vastaaja-asemassa, kun taas osa voi olla alle 15-vuotiaita. Ehdotetun lainkohdan perusteella voitaisiin alle 15-vuotiasta tekijää kuulla asian selvittämiseksi todistelutarkoituksessa.

Momentissa tarkoitetun henkilön kuuleminen olisi mahdollista, jos henkilökohtaisella kuulemisella olisi asian selvittämiseksi keskeinen merkitys. Keskeisellä merkityksellä tarkoitettaisiin pääsääntöisesti seikkaa, joka todistelun ja jutun lopputuloksen kannalta on ratkaiseva. Jos muuta todistelua ei ole, henkilön kuulemisella on asian selvittämiseksi keskeinen merkitys. Keskeisellä merkityksellä tarkoitettaisiin myös kuulemisen merkitystä muun todistelun arvioinnissa. Esimerkiksi pitkässä todisteluketjussa sinänsä vähäisellä havainnolla voi olla keskeinen merkitys todistelun arvioinnissa. Harkinnassa voitaisiin ottaa huomioon myös se, että henkilön kuulustelusta on jo hyödynnettävissä edellä 11 §:ssä tarkoitettu tallenne. Jos tallenne on käytössä ja se on hyvätasoinen, ei erikseen henkilökohtaisella kuulemisella ole yhtä usein asian selvittämiseksi keskeistä merkitystä.

Toisena edellytyksenä olisi, ettei kuuleminen todennäköisesti aiheuta kuultavalle sellaista kärsimystä tai muuta haittaa, joka voi vahingoittaa häntä tai hänen henkistä kehitystään. Lähtökohtana tätä harkittaessa tulisi olla se, aiheuttaako itse tuomioistuimessa kuuleminen kärsimystä tai haittaa. Tuomioistuin voisi kuulemisen seuraamusten arvioimiseksi harkintansa mukaan pyytää selvitystä lapsi- tai perheneuvolasta, lastenpsykiatrilta tai lastensuojeluviranomaiselta, ja tarvittaessa kuulla tällaisia asiantuntijoita. Edellytyksen arvioinnissa on otettava huomioon, että 34 ja 34 a §:ssä ehdotetaan säädettäväksi mahdollisuudesta kuulla todistajaa tai todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä asianosaisen olematta läsnä tai ilman keskinäistä näköyhteyttä. Tämän säännöksen mukaisesti tehdyllä asianmukaisella kuulemisella voidaan kuulemisesta aiheutuvaa haittaa tai kärsimystä vähentää.

Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan otettavaksi säännös tukihenkilön määräämisestä 1 momentissa tarkoitetulle kuultavalle. Tuomioistuimen harkintaan jätettäisiin se, onko tukihenkilön määrääminen tarpeellista. Tukihenkilön määräämisestä olisi soveltuvin osin voimassa, mitä ROL:n 2 luvussa säädetään asianomistajalle määrättävästä tukihenkilöstä. Säännöksen tarkoituksena olisi tehdä kuuleminen lapsen kannalta mahdollisimman helpoksi.

Tukihenkilö toimisi kuultavan henkilökohtaisena tukena ja auttaisi häntä asian käsittelemiseen liittyvissä kysymyksissä. Jos alle 15-vuotiasta lasta kuultaisiin asianomistajana todistelutarkoituksessa, tukihenkilö tulisi määrätä säännönmukaisesti. Tukihenkilö voitaisiin määrätä lapselle riippumatta siitä, missä ominaisuudessa häntä kuultaisiin tai esittäkö hän asiassa vaatimuksia.

Tukihenkilö voisi olla huoltaja tai muu lapselle läheinen henkilö. Myös lastensuojeluviranomainen, lapsi- tai perheneuvolan työntekijä tai muu vastaava lasten kanssa työskentelevä henkilö voisi toimia tukihenkilönä. Jos huoltaja on tukihenkilönä, hänelle ei luonnollisestikaan makseta tästä palkkiota. Huoltajalle tukihenkilönä aiheutuvat kulut korvataan valtion varoista maksettavista todistelukustannuksista annetun lain (666/1972) mukaisesti.

Pykälän voimassa olevan 2 momentin mukaan 1 momenttia sovelletaan, jos todistajaksi nimetty on virallisen syytteen alaisena tai tuomittu rangaistukseen rikoksesta, jota tarkoitetaan rikoslain 17 luvun 1 §:n 1 tai 2 momentissa, 2 §:ssä, 3 §:n 1 momentissa, 3a §:n 1 momentissa taikka 5 §:n 2 momentissa. Tämä säännös kumoutuisi uuden 2 momentin tullessa voimaan. Säännöstä on käytännössä sovellettu harvoin. Säännöksessä on tarkoitettu viitattavaksi jo kumottuihin rikoslain 17 luvun säännöksiin, jotka ovat alunperin koskeneet erilaisia perättömiä lausumia, joista kuultava on syytteessä tai tuomittu. Perättömästä lausumasta tuomittua henkilöä voidaan kuulla todistajana tai todistelutarkoituksessa, joten säännös on tarpeeton. Kuultavan syyllistymisellä tällaiseen rikokseen voi kuitenkin olla merkitystä hänen kertomuksensa luotettavuutta tai uskottavuutta arvioitaessa.

Pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi *3 momentti*, jossa säädettäisiin kuulemismenettelystä tuomioistuimessa. Pääsäännön mukaan tuomioistuin kuulustelisi kuultavan, kun taas 33 §:ssä lähtökohtana on, että asianosaiset suorittavat kuulustelun. Menettelyn tarkoituksena olisi turvata kuulemisen asianmukainen sujuminen tuomioistuimessa. Tuomioistuin voisi sallia kuulustelun asianosaisille, jos asianosainen tai hänen avustajansa kykenee sen luontevasti suorittamaan. Jos kysymys olisi rikosasiassa syyttäjän todistelusta, voisi usein olla tarkoituksenmukaista, että ensin syyttäjä kuulustelisi kuultavan. Asianosaisille tulee aina varata tilaisuus kysymysten esittämiseen kuultavalle. Pääsääntöisesti kysymykset tulisi ehdotuksen mukaan esittää tuomioistuimen välityksellä. Sopiva menettelytapa olisi esimerkiksi se, että asianosaiset toimittavat kysymykset ennen kuulemistä tuomioistuimelle.

Säännöksen luonteva soveltaminen voi edellyttää siten valmistelun järjestämistä ja sen asianmukaista toimimista.

Kuuleminen olisi mahdollista muuallakin kuin istuntosalissa. Säännöksen tarkoituksena on turvata kuulemisen häiriötön kulku, kun kuultavana on alle 15-vuotias tai henkisesti toiminnaltaan häiriintynyt. Tällainen muu tila voi olla tuomioistuimen muissa tiloissa tai sen ulkopuolella. Kysymysten esittämismahdollisuus on turvattava riippumatta siitä, missä kuuleminen tapahtuu. Pääsäännön mukaan myös muualla kuin istuntosalissa tapahtuvassa kuulemisessa asianosaisten ja esimerkiksi asiamiesten tai avustajien läsnäolo-oikeus noudattaisi normaalia käytäntöä. Kuulemisjärjestelyitä harkittaessa voidaan ottaa huomioon myös 34 §:ssä ja 34 a §:ssä ehdotetut mahdollisuudet.

Oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain (945/1984) mukaan harkinnanvaraisen suljetun käsittelyn edellytyksenä on, että asiassa kuullaan alle 15-vuotista henkilöä tai henkilöä, jonka toimintakelpoisuutta on rajoitettu. Näin ollen lasta voidaan suojella myös pitämällä yleisöltä suljettu käsittely.

34 §. Eräs todistajan suojaamista koskeva keskeinen keino on mahdollisuus kuulla häntä tuomioistuimessa asianosaisen läsnä olematta. Tällainen mahdollisuus on sisällynyt oikeudenkäymiskaaren jo alun alkaen. Nykyinen asiaa koskeva säännös on oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 34 §:n 2 momentissa. Voimassa olevan lainkohdan mukaan jos oikeus harkitsee, että todistaja asianosaisen läsnä ollessa pelosta tai muuta syystä on ilmaisematta, mitä asiasta tietää, tai jos asianomainen häiritsee tai koettaa eksyttää todistajaa hänen puhuessaan, kuulusteltakoon todistajaa asianosaisen saapuvilla olematta. Sitten luettakoon todistajan kertomus asianosaiselle, ja olkoon tällä oikeus tehdä todistajalle kysymyksiä, niin kuin 33 §:n 2 momentissa on sanottu. Vastaavat sääntelyt ovat voimassa varsinaisen todistajan lisäksi myös asiantuntijan osalta (OK 17:51.1) ja asianosaisen osalta häntä totuusvakuutuksin kuultaessa (OK 17:65). Nimenomainen säännös siitä, että asianosaista voidaan kuulla vapaasti todistelutarkoituksessa toisen asianosaisen saapuvilla olematta sen sijaan näyttäisi oikeudenkäymiskaaresta puuttuvan. Tosin oikeuskäytännössä joskus myös asianomistajaa on kuultu syytetyn läsnä olematta.

Nykyisen lain soveltamiskäytännössä on ollut epäselvää, miten todistajankuulustelu pykälän tarkoittamassa tilanteessa tulisi tapahtua. Aina ei ole ollut selvyyttä siitä, joutuuko nykyisen

pykälän mukaisessa menettelyssä todistaja kuitenkin aina lopulta kasvotusten asianosaisen kanssa. Lainkohdan sanamuodon on joskus katsottu merkitsevän sitä, että asianosainen saa esittää kysymyksensä suoraan, ilman välikäsiä todistajalle.

Suomi ratifioi Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen vuonna 1990. Uudet todistelun välittömyyttä ja asianosaisen kyselyoikeutta korostavat menettelysäännöt ovat tulleet voimaan 1990 –luvulla. Myös nämä muutokset ovat vahvistaneet tulkintaa siitä, että todistaja ei voisi lopulta edes vaaratilanteessa antaa todistajankertomustaan kokonaan ilman asianosaisen läsnäoloa.

Todistelun välittömyys ja syytetyn kyselyoikeus voidaan kuitenkin toteuttaa myös tilanteessa, jossa todistaja ja asianosainen eivät ole yhtä aikaa oikeuden istuntosalissa. Luonnollisesti käytännöllisin ja helpoin tapa todistajan kuulemiseksi on, että hän ja asianosaiset ovat yhtä aikaa läsnä istunnossa. Tällöin kysymyksen esittäminen ja niihin vastaaminen tapahtuu mutkattomasti ja kuuleminen voidaan toteuttaa nopeasti ja yksinkertaisesti. Kuitenkin esimerkiksi niissä poikkeustapauksissa, joissa todistajalla on aiheutta pelätä itsensä tai perheenjäsenensä hengen tai terveyden olevan uhattuna todistajankertomuksensa vuoksi, ei tällaista normaalia kaikkien asianosaisen läsnä ollessa tapahtuvaa todistajankuulustelua voida aina toteuttaa. Todistelun välittömyyttä ja asianosaisen kyselyoikeutta voidaan myös näissä tilanteissa varjella.

Edellä sanotuilla perusteilla pykälään ehdotetaan otettavaksi säännökset henkilön kuulemisesta tuomioistuimessa asianosaisen läsnä olematta. *Pykälän 1 momenttiin* ehdotetaan otettavaksi säännökset siitä, millä edellytyksillä tähän erityismenettelyyn voitaisiin ryhtyä. Ehdotuksen mukaan todistajaa, ja myös muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä sekä asianomistajaa voitaisiin kuulla pääkäsittelyssä asianosaisen läsnä olematta. Ehdotuksen mukainen henkilöpiiri, johon kyseistä erityismenettelyä voitaisiin soveltaa, olisi nykyistä laajempi. Kuten edellä on jo todettu, voimassa olevan lain mukaan vain todistajaa voidaan kuulla asianosaisen läsnä olematta. Viittaussäännösten perustella nykyistä säännöstä voidaan lisäksi soveltaa asiantuntijaan ja asianosaiseen, jota kuulustellaan totuusvakuutuksin. Kuitenkaan henkilön suojaamisen tarve ei riipu siitä, missä prosessuaalisessa roolissa häntä kuullaan todistelutarkoituksessa. Myös todistajaroolin ulkopuolella olevat henkilöt ovat usein samalla tavalla ratkaisevia tietolähteitä oikeudenkäynnissä ja heidänkin pitäisi voida kertoa tietonsa tapahtuneesta vapaasti ja ilman ulkopuolista painostusta tai uhkaa. Esimerkiksi

rikosjutussa asianomistajaan voi käytännössä kohdistua uhkaa syytetyn taholta. Käytännössä ei ole harvinaista sekään, että rikosasiassa samaan rikokseen osalliset tai rikoskumppanit kertovat toistensa tekemisistä, ja tähän kertomiseen voi liittyä konkreettista vaaraa kostotoimenpiteistä. Näin ollen pykälän soveltamisalaa ehdotetaan laajennettavaksi kaikkiin todistelutarkoituksessa kuultaviin henkilöihin sekä asianomistajaan.

Ehdotukseen sisältyisivät edellytykset henkilön kuulemiselle asianosaisen läsnä olematta. Näitä olisi kolme eri tilannetta, joista ehdotetaan otettavaksi säännökset 1 momentin 1-3 kohtiin. Kaikille kohdille yhteisenä edellytyksenä olisi, että tuomioistuin harkitsee menettelyyn ryhtymisen soveliaaksi. Näin ollen vaikka eri kohdissa mainitut kriteerit täyttyisivät, tuomioistuimella olisi vielä tapauskohtaista harkintavaltaa erityismenettelyyn ryhtymisessä. Soveliasuusharkintaa tehdessään tuomioistuimen tulisi viime kädessä punnita tilannetta kokonaisuudessaan. Millainen uhka on kysymyksessä, kuinka keskeinen todistaja on kysymyksessä, kuinka luotettava todistaja kertomus on ja kuinka salista mahdollisesti poistettavan asianosaisen oikeudet voidaan riittävästi tuossa yksittäistapauksessa turvata, olisivat kysymyksiä, joita soveliasuusharkinnassa voidaan ottaa huomioon.

Ehdotetun *pykälän 1 momentin 1 kohdan* mukaan henkilö voitaisiin kuulla asianosaisen läsnä olematta, jos se olisi tarpeen kuultavan taikka tällaiseen henkilöön rikoslain (39/1889) 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta. Suojeltavaksi henkilöpiiriksi ehdotetaan ensinnäkin kuultavaa henkilöä itseään. Häntä voitaisiin suojella lainkohdan tarkoittamalla menettelyssä siitä riippumatta siitä, missä roolissa häntä kuullaan. Kuten edellä on todettu, todistajan suojaamista koskevia toimenpiteitä ei ole tarkoituksenmukaista rajoittaa vain todistajan roolissa toimiviin henkilöihin. Suojaamistarvetta voi olla myös asianosaisilla itsellään, asiantuntijoilla ja erimerkiksi jutussa kuultavilla rikoskumppaneilla.

Tämän lisäksi ehdotetaan, että kuultavan henkilön lisäksi myös hänen läheistään voitaisiin suojata tällä keinolla. Todistajan tai muun oikeudenkäynnissä kuultavan henkilön uhkailu voi käytännössä tapahtua myös siten, ettei itse kuultavaa henkilöä uhkailla, vaan esimerkiksi hänen perheenjäseniään. Tämä on otettu huomioon ehdotetussa säännöksessä. Uhkailu voi tapahtua esimerkiksi siten, että kuultavalle kerrotaan, että hänen perheelleen käy huonosti, jos hän kertoo tietämistään tapahtumista. Suojattavan henkilön ei siten välttämättä tarvitsisi edes olla oikeudenkäyntitilaisuudessa läsnä.

Suojattavien läheisten henkilöiden piiri ehdotetaan tässä rajattavaksi johdonmukaisesti samalla tavalla kuin on tehty rikoslain 15 luvun 9 §:ssä, jossa säädetään rangaistavaksi oikeudenkäytössä kuultavan uhkaaminen. Rangaistavaa oikeudenkäytössä kuultavan uhkaamista on paitsi itse kuultavan henkilön uhkaaminen, niin myös tiettyjen kuultavan läheisten henkilöiden uhkaaminen. Rikoslain 15 luvun 10 §:n 2 momentin perusteella suojan piiriin kuuluu kuultavan puoliso, hänen sisaruksensa tai sukulainen suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa samoin kuin henkilö, joka asuu hänen kanssaan yhteistaloudessa tai joka on muutoin edellä sanottuihin nähden rinnastettavan henkilökohtaisen suhteen perusteella kuultavan läheinen.

Edellytykseksi ehdotetaan, että tulisi olla olemassa kuultavan henkilön henkeen tai terveyteen kohdistuva uhka. Tarkoituksena on, että suojan tarpeelle on olemassa konkreettinen syy. Esimerkiksi todistajana toimiminen oikeudenkäynnissä ei ole läheskään aina erityisen miellyttävä tehtävä todistajalle itselleen. Hänen tulee kertoa asioista, joista asianosaisten välillä on riitaa ja heillä on asioiden kulusta ehkä erilainen käsitys kuin todistajalla. Todistajan on toisaalta puhuttava totta ja hänen kertomuksellaan on usein kaikkein ratkaisevin merkitys oikeudenkäynnin lopputulokselle. Näistä syistä todistajan kuulemista asianosaisten läsnä olematta ei voida mahdollistaa vain todistajan mukavuussyihin perustuen.

Jos asianosaisia on jutussa useita ja todistajaan tai todistelutarkoituksessa kuultavaan henkilöön kohdistuu uhka vain erään näistä taholta, voi olla täysin riittävää, että vain tämä tai nämä henkilöt eivät ole läsnä uhkan kohteena olevaa henkilöä kuultaessa. Muut asianosaiset voisivat olla läsnä.

Ehdotetun *pykälän 1 momentin 2 kohdan* mukaan henkilöä voitaisiin kuulla asianosaisten läsnä olematta, jos se olisi tarpeellista sen johdosta, että kuultava muuten jättäisi ilmaisematta, mitä asiasta tietää. Tämä ehdotus vastaisi sisällöltään nyt voimassa olevaa säännöstä. Tällä on tarkoitettu esimerkiksi sitä tilannetta, jossa kuultava henkilö on riippuvainen toisesta molemmista asianosaisista ja asianosaisten läsnäolo voi siten vaikuttaa kuultavan kertomukseen.

Myös ehdotetun *pykälän 1 momentin 3 kohta* vastaisi voimassa olevaa sääntelyä. Sen mukaan henkilö voitaisiin kuulla asianosaisten läsnä olematta myös silloin, jos se olisi tarpeellista,

koska asianosainen häiritsee tai koettaa eksyttää kuultavaa hänen puhuessaan. Tämän lainkohdan tarpeellisuus on edelleen ilmeinen. Jos asianosaisen ei anna kuultavalle henkilölle rauhaa kertoa asiaansa, on asianosaisen poistettava salista kuulemisen ajaksi. Selvyyden vuoksi asiasta on säädettävä laissa.

Ehdotetun *pykälän 2 momentin* mukaan asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä. Kysymysten esittämisoikeus voidaan järjestää usealla eri tavalla ja tilanteesta riippuen. Tavallinen menettely voisi olla se, että asianosainen, esimerkiksi rikosasian vastaaja poistetaan salista todistajan kuulustelun ajaksi. Todistajaa oikeussalissa kuultaessa voidaan vastaajalle mahdollisuuksien mukaan järjestää teknisin apuvälinein joko kuuntelu- tai katselumahdollisuus oikeussaliin. Tämä voi tapahtua esimerkiksi videolinkin välityksellä tai järjestämällä kaiutin, jonka avulla vastaaja voi kuunnella todistajan kuulustelua. Ellei teknisiä apuvälineitä ole käytössä, voidaan salista poissa olleelle asianosaiselle kuulustelun jälkeen selostaa kertomuksen sisältö tai kuunnella ja/tai katsoa tallenne siitä. Tämän jälkeen salista poissa ollut asianosainen voi esittää ne kysymykset, jotka hän toivoo kuultavalle esitettäväksi. Tämän jälkeen salista poistaminen toistetaan. Vastaajan toivomat kysymykset voi kuultavalle esittää joko vastaajan asiamies tai esimerkiksi puheenjohtaja. Tällä tavoin asianosainen ja kuultava henkilö ovat vuorotellen salissa, eikä heitä tarvitse lainkaan kuulla niin sanotusti kasvotusten.

Jos salista poistettavalla asianosaisella on asiamies, tämän ei yleensä tarvitse poistua salista todistajan kuulemisen ajaksi. Tällöin hän voi heti vastaajan vuorolla esittää todistajalle ne kysymykset, jotka hän katsoo tarpeelliseksi. Vaikka salista poistetulla asianosaisella olisikin ollut asiamies salissa todistajan kuulemisen ajan, täytyy myös asianosaiselle itselleen kuitenkin varata tilaisuus esittää kuullulle henkilölle vielä lisäkysymyksiä.

Ehdotetun *pykälän 3 momentin* mukaan todistajaa tai muuta henkilöä voidaan kuulla yleisön läsnä olematta siten kuin oikeudenkäynnin julkisuudesta annetussa laissa (945/1984) säädetään. Tämä säännös vastaisi pitkälle nykyisin voimassa olevaa OK 17 luvun 34 §:n 1 momentin säännöstä. Tässäkin ehdotetussa säännöksellä uutta olisi se, että sen soveltamisalaa laajennettaisiin koskemaan paitsi todistajaa niin myös muuta oikeudenkäynnissä kuultavaa henkilöä. Säännös ei koske asianosaisen läsnä olematta tapahtuvaa todistelun vastaanottamista, vaan kysymys on yleisön läsnäolon rajoittamisesta henkilöä tuomioistuimessa kuultaessa. Varsinainen aineellinen sääntely niistä edellytyksistä, jolloin

yleisö tai osa siitä voidaan poistaa oikeussalista henkilön kuulemisen ajaksi, on oikeudenkäynnin julkisuudesta annetussa laissa. Ehdotettu 3 momentin säännös samoin kuin nyt voimassa oleva säännös OK 17 luvun 34 §:n 1 momentissa olisi vain viittaussäännös oikeudenkäynnin julkisuudesta annettuun lakiin eikä siinä säänneltäisi menettelyyn ryhtymisen edellytyksistä. Kuten yleisperusteluissa on todettu, oikeudenkäynnin julkisuus – toimikunta on ehdottanut oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain uudistamista kokonaisuudessaan, ja tässä yhteydessä tulisivat myös yleisön läsnä olematta kuulemisen edellytykset muutettaviksi. Toimikunnan ehdotuksen mukaan yleisön läsnäoloa voitaisiin esimerkiksi rajoittaa, jos se olisi tarpeen todistajan, muun kuultavan tai asianosaisen taikka tällaiseen henkilöön RL 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistavalta uhalta. Systemaattisesti yleisön läsnä olematta kuuleminen kuuluukin paremmin oikeudenkäynnin julkisuudesta annettuun lakiin, eikä oikeudenkäynnin todistelua koskevien säännösten yhteyteen. Viittaussäännös on kuitenkin edelleen tarkoituksenmukaista säilyttää oikeudenkäymiskaaren 17 luvussa.

34 a §. Laissa ei nykyisellään ole nimenomaisia säännöksiä siitä, että todistelua voitaisiin pääkäsittelyssä ottaa vastaan teknisiä apuvälineitä käyttäen siten, ettei kuultava henkilö ole itse henkilökohtaisesti tuomioistuimen istuntosalissa läsnä. Uuteen OK 17 luvun 34 a §:ään ehdotetaan otettavaksi tästä säännökset. Ehdotuksen mukaan todistajaa tai muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä sekä asianomistajaa voitaisiin ehdotuksessa tarkemmin määrätyn edellytyksin kuulla pääkäsittelyssä hänen henkilökohtaisesti läsnä olematta käyttäen videoneuvottelua tai muuta soveltuvaa teknistä tiedonvälitystapaa, jossa istuntoon osallistuvilla on puhe- ja näköyhteys keskenään. Asianomistaja ehdotetaan mainittavaksi nimenomaisesti, koska häntä voitaisiin kuulla teknisen tiedonvälityksen avulla paitsi todistelutarkoituksessa, myös muutoin. Asianomistaja voisi esimerkiksi selvittää ehdotettavan lainkohdan edellytysten täytyessä vahingonkorvausvaatimuksensa perusteita uutta menetelmää käyttäen. Lainkohta koskisi sekä riita-, hakemus- että rikosasioita.

Ehdotukseen sisältyisivät edellytykset henkilön kuulemiselle teknisiä apuvälineitä käyttäen. Näitä olisi neljä eri tilannetta, joista ehdotetaan otettavaksi säännökset 1 momentin 1-4 kohtiin. Kaikille kohdille yhteisenä edellytyksenä olisi, että tuomioistuin harkitsee menettelyyn ryhtymisen soveliaaksi. Näin ollen vaikka eri kohdissa mainitut kriteerit täytyisivät, tuomioistuimella olisi vielä tapauskohtaista harkintavaltaa erityismenettelyyn ryhtymisessä. Soveliasuusharkintaa tehdessään tuomioistuimen tulisi viime kädessä punnita

tilannetta kokonaisuudessaan. Kuinka keskeinen todistaja on kysymyksessä, kuinka luotettava todistajan kertomus on, ja kuinka asianosaisen oikeudet voidaan riittävästi tuossa yksittäistapauksessa turvata, olisivat kysymyksiä, joita soveliaisuusharkinnassa voidaan ottaa huomioon.

Kaikissa tilanteissa ehdotetussa pykälässä tarkoitettu kuulemistapahtuma on järjestettävä tuomioistuimessa muutoin normaalisti. Esimerkiksi kaikilla asianosaisilla tulee olla mahdollisuus kuulla ja nähdä todistelutarkoituksessa kuultava henkilö ja esittää hänelle kysymyksiä samalla tavalla kuin, jos kuultava henkilö olisi tuomioistuimessa henkilökohtaisesti läsnä.

Samoin kuultavan henkilön asema hänen oikeuksiensa ja velvollisuuksiensa suhteen olisi sama kuin, jos hän olisi henkilökohtaisesti tuomioistuimessa läsnä. Esimerkiksi vastuu perättömästä lausumasta tuomioistuimessa soveltuisi myös tilanteessa, jossa todistelu on otettu tuomioistuimessa vastaan lainkohdassa tarkoitettujen teknisten apuvälineiden avulla. Mitä todistajan tai asiantuntijan palkkioista säädetään, olisi myös soveltuvien voimassa tilanteessa, jossa todistelu on otettu vastaan uusilla menetelmillä. Toisin todistajalle ei näissä tilanteissa yhtä säännönmukaisesti aiheudu kustannuksia.

Jos todistajaa tai muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä on kuulusteltu ehdotettuja teknisiä apuvälineitä käyttäen, ei häntä ole tavallisesti enää tarpeen uudelleen kuulla henkilökohtaisesti läsnä ollen. Käytännössä voi kuitenkin joissakin tilanteissa osoittautua, ettei uuden menetelmän käyttäminen onnistukaan tarkoitettulla tavalla, tai esimerkiksi todistelu osoittautuu sellaiseksi, että kuultavaa henkilöä onkin tarpeen kuulla vielä erikseen henkilökohtaisesti.

Ehdotetun *pykälän 1 momentin 1 kohdan* mukaan edellytyksenä olisi, ettei kuultava sairauden tai muun syyn vuoksi voisi saapua henkilökohtaisesti pääkäsittelyyn tai jos hänen henkilökohtaisesta saapumisestaan pääkäsittelyyn aiheutuisi todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa.

Nykyisessä laissa on säännökset siitä, milloin todistajaa tai muuta henkilöä voidaan kuulla pääkäsittelyn ulkopuolella. Eräs näistä säännöksistä on OK 17 luvun 41 §, jonka mukaan jos todistaja ei sairauden tai muun syyn vuoksi voi saapua pääkäsittelyyn tai jos todistajan

saapuminen pääkäsittelyyn aiheuttaa todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa, tuomioistuimien voi päättää, että todistajaa kuulustellaan pääkäsittelyn ulkopuolella. Jos todistajaa ei hänen sairautensa vuoksi voida kuulla tuomioistuimessa, kuulustelu voidaan toimittaa hänen luonaan, esimerkiksi hänen kotonaan tai sairaalassa. Jos asian selvittämiseksi on erityisen tärkeää, asiaa saadaan tällöin käsitellä myös muilta osin. Laki määrää edelleen, että pääkäsittelyn ulkopuolella vastaanotettu todiste on otettava uudelleen vastaan pääkäsittelyssä, jollei tähän ole estettä ja jollei OK 17 luvun 7 §:stä muuta johdu (OK 17:8e).

Kun todisteiden vastaanottaminen on mahdollista tietyin edellytyksin pääkäsittelyn ulkopuolella, ei ole syytä kieltää todisteen vastaanottamista samantyyppisissä tilanteissa teknisten apuvälineiden avulla pääkäsittelyssä. Siksi ehdotetaan, että nykyisen OK 17 luvun 41 §:n tarkoittamissa tilanteissa todistelu voitaisiin ottaa vastaan myös käyttäen videoneuvottelua tai muuta soveltuvaa teknistä tiedonvälitystapaa, jossa istuntoon osallistuvilla on puhe- ja näköyhteys keskenään. Ehdotetun lainkohdan tilanteet olisivat kahdentyyppisiä. Ensimmäisessä tilanteessa olisi kysymys siitä, ettei todistaja tai muu kuultava henkilö voi saapua henkilökohtaisesti tuomioistuimen pääkäsittelyyn. Kysymys olisi siten tosiasiallisesta esteestä saapua henkilökohtaisesti paikalle. Este saapua pääkäsittelyyn henkilökohtaisesti voi johtua joko sairaudesta tai muusta syystä. Muuna syynä voitaisiin pitää lailliseen esteeseen verrattavaa syytä. Syy voisi poikkeuksellisesti olla sekin, että todistaja asuu hyvin kaukana asiaa käsittelevästä tuomioistuimesta. Kysymys olisi tosiasiallisesta esteestä, jonka toteaminen ei sisällä tarkoituksenmukaisuusharkintaa.

Toinen ehdotettu peruste olisi tilanne, jossa on kysymys suhteellisuusperiaatteen soveltamisesta. Jos kuultavan henkilökohtaisesta saapumisesta tuomioistuimen pääkäsittelyyn aiheutuisi todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa, teknistä kuulustelutapaa voitaisiin käyttää. Ideana on, että henkilökohtaisen kuulemisen etuja tulee verrata siitä aiheutuvaan haittaan. Punninnassa on otettava huomioon todisteen merkitys asiassa. Sanamuodoltaan vastaavaa OK 17 luvun 41 §:n 1 momenttia koskevan hallituksen esityksen perusteluissa (HE 15/1990 vp, s. 114) todettiin, että kustannusten kohtuuttomuutta tulee arvostella siihen nähden, mikä merkitys todistelun välittömyydellä ja siten saavutettavalla luotettavammalla todisteiden harkinnalla on siinä kysymyksessä, josta todistajaa on tarkoitus kuulla. Vaikka videokokouksessa todistelun välittömyys toteutuu pääkäsittelyn ulkopuolella tapahtuvaa todistelua paremmin, olisi tällä

OK 17 luvun 41 §:n 1 momentin perusteluissa sanotulla merkitystä uudenkin lainkohdan tulkinnassa. Erittäin tärkeän työtehtävän tekemättä jääminen mahdolliseen pääkäsitteelyyn saapumisen vuoksi voisi puolestaan olla ehdotuksessa tarkoitettu kohtuuton haitta.

Ehdotetun *pykälän 1 momentin 2 kohdan* mukaan edellytyksenä olisi, että kuultavan kertomuksen uskottavuutta voitaisiin luotettavasti arvioida ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan pääkäsitteelyssä. Selvää on, että todistajan välitön kuuleminen tuomioistuimessa läsnä olevana antaa tuomioistuimelle parhaat mahdollisuudet arvioida hänen kertomuksensa uskottavuutta. Suullisen todistelun uskottavuuden arviointi ei aina ole kovin vaikea tehtävä ja siksi näissä tilanteissa voidaan ehdottomasta todistelun välittömyysperiaatteesta joskus poiketa. Näin on esimerkiksi tilanteissa, joissa kuullaan asiantuntijaa tai niin sanottua asiantuntevaa todistajaa kysymyksestä, joka ei ole erityisen altis uskottavuusongelmille. Olisi viime kädessä tuomioistuimen harkinnassa, milloin se katsoo voivansa luotettavasti arvioida kuultavan kertomuksen uskottavuutta ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan.

Videoneuvottelussa voidaan henkilöä kuulla siten, että tilanne on pitkälle samankaltainen kuin henkilöä välittömästi tuomioistuimen pääkäsitteelyssä kuultaessa. Luonnollisesti tähän voi vaikuttaa käytetyn tekniikan laatu. Videoneuvottelussa joka tapauksessa sekä suullisuus että välittömyys pitkälle toteutuvat. Videoneuvottelu voisi siten tulla kysymykseen useammin kuin jäljempänä ehdotettava pykälän 3 momentin tarkoittama puhelinneuvottelu.

Ehdotetun *pykälän 1 momentin 3 kohdan* mukaan edellytyksenä olisi, että menettely olisi tarpeen kuultavan taikka tällaiseen henkilöön rikoslain 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta. Vastaavasti kuin mitä edellä 34 §:n kohdalla on ehdotettu, teknisten apuvälineiden avulla tapahtuva henkilön kuuleminen voitaisiin toteuttaa myös todistajansuojeluperusteella. Myös esimerkiksi videoneuvottelun avulla voidaan välttää se, ettei todistaja joudu niin sanotusti kasvotusten häntä mahdollisesti uhkaavan henkilön kanssa. Teknisten apuvälineiden välityksellä tapahtuva todistelu todistajansuojelutarkoituksessa ehdotetaan mahdolliseksi samoilla edellytyksillä, joilla asianosaisen läsnä olematta tapahtuva todistelu voitaisiin suorittaa ehdotetun OK 17 luvun 34 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan.

Ehdotetun *pykälän 1 momentin 4 kohdan* mukaan edellytyksenä olisi, että kuultava on alle 15-vuotias tai hänen henkinen toimintansa on häiriintynyt. Näissä tapauksissa kuultavaa ei

välttämättä voida ollenkaan kuulla tuomioistuimessa ja tästä syystä on edellä ehdotettu uutta 11 §:n 2 momenttia, joka sallisi kohdassa tarkoitetun henkilön kuulustelukertomuksesta tehdyn tallenteen käyttämisen todisteena. Poissuljettua ei kuitenkaan saisi olla sekään, että alle 15-vuotiasta henkilöä tai henkilöä, jonka sieluntoiminta on häiriintynyt voitaisiin kuulla tuomioistuimessa videoneuvottelua tai muuta vastaavaa teknistä tiedonvälitystapaa käyttäen. On mahdollista, että teknisiä apuvälineitä käyttäen voidaan pykälässä tarkoitettujen henkilöiden kuuleminen järjestää siten, ettei kuulemisesta aiheudu kuultavalle tarpeettomasti haittaa. Koska lainkohdassa tarkoitettujen henkilöiden kuulemisella voi olla asiassa hyvin ratkaiseva merkitys, on tarpeellista, että lainsäädäntöön sisältyisi erilaisia vaihtoehtoisia tapoja heidän kuulemisekseen.

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan selvyuden vuoksi säädettäväksi siitä, että asianosaisille olisi varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä. Vaikka kuuleminen tapahtuisi käyttäen videoneuvottelua tai muuta teknistä tiedonvälitystapaa, kuuleminen suoritettaisiin muutoinkin normaalin menettelyn mukaisesti 17 luvun kuulemista koskevia säännöksiä noudattaen.

Pykälän 3 momenttiin ehdotettaisiin säännöstä, jonka mukaan edellä 1 momentin 1 ja 2 kohdissa tarkoitettussa tapauksissa voidaan kuulemisessa kuitenkin käyttää myös puhelinta. Kuten edellä on todettu, ehdotetun lainkohdan 1 momentin perusedellytyksenä olisi, että teknisten apuvälineiden avulla luotaisiin kuultavaan henkilöön sellainen kontakti, jossa istuntoon osallistuvilla olisi sekä puhe- että näköyhteys keskenään. Nykyisin tämä edellyttäisi niin sanotun videokonferenssin järjestämistä. Tämä olisi perusteltua sen johdosta, että videokokouksessa kuulustelun välittömyys toteutuu paremmin. Tällaista menetelmää käyttäen voidaan paremmin tehdä havainnot paitsi äänestä myös kuultavan henkilön ulkoisesta olemuksesta, hänen ilmeistään ja eleistään. Tällöin voitaisiin paremmin ja useammin arvioida myös kuultavan henkilön kertomuksen uskottavuutta, vaikka hän ei olisikaan henkilökohtaisesti tuomioistuimessa läsnä.

Videoneuvottelun järjestäminen ei kuitenkaan ole nykyisin aina teknisesti mahdollista, ja vaikka laitteet olisivatkin käytössä, videoneuvottelua voi myös olla käytännössä hankalaa järjestää. Kaikissa tilanteissa kuvayhteyden saaminen kuultavaan henkilöön ei myöskään ole välttämätöntä esimerkiksi kertomuksen uskottavuuden arvioimiseksi.

Tästä syystä ehdotetaan, että edellä sanotun 1 kohdan tilanteessa, eli jos kuultava sairauden tai muun syyn vuoksi voisi saapua henkilökohtaisesti pääkäsittelyyn tai jos hänen henkilökohtaisesta saapumisestaan pääkäsittelyyn aiheutuisi todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa, voitaisiin henkilö kuulla myös puhelimitse. Samoin kuuleminen puhelimitse olisi sallittua edellä sanotun 2 kohdan tilanteessa, eli jos kuultavan kertomuksen uskottavuutta voitaisiin luotettavasti arvioida ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan pääkäsittelyssä. Myös näissä tilanteissa olisi edellytyksenä se, että tuomioistuimien harkitsee menettelyn soveliaaksi kyseisessä tapauksessa.

Puhelinkuulustelussa ei varsinaisesti enää voida puhua kunnollisesta todistelun välittömyydestä. Tästä johtuen tuomioistuimen soveliaisuusharkinnan kautta puhelinkuulustelun soveltamisala olisi tosiasiallisesti huomattavasti pienempi kuin videokonferenssin käytön kohdalla. Mahdollisuudet todistajan uskottavuuden arvioimiseen puhelinkuulustelussa ovat käytännössä olemattomat. Tästä johtuen puhelinkuulustelua voitaisiin käytännössä lähinnä käyttää vain tilanteissa, jossa ei olisi kysymys todistajan uskottavuudesta. Sellaisen todistajan tai muun kuultavan kuulemiseen, jossa kertomuksen uskottavuuden arvioinnista on mahdollisesti tulossa kiistaa, ei puhelinkuulustelu soveltuisi. Tästä syystä tuomioistuimen olisi ennen puhelinkuulustelun suorittamista varattava asianosaisille tilaisuus lausua käsityksensä puhelinkuulustelemisen soveltuvuudesta tilanteeseen.

Käytännössä vain puhelimitse kuuleminen voisi tulla kysymykseen esimerkiksi asiantuntijan tai niin sanotun asiantuntevan todistajan, kuten oikeuslääkärin kuulemisessa. Puhelinkuulustelu soveltuisi monessa tapauksessa hyvin myös sellaisten asiantuntijoiden kuulemiseen, jotka ovat antaneet lausuntonsa kirjallisena. Myös pienehköjen yksityiskohtien kysyminen todistajalta tai esimerkiksi todistelutarkoituksessa kuultavalta asianosaiselta kävisi hyvin päinsä puhelimitse. Samoin esimerkiksi poliisimiehen kuuleminen puhelimitse voisi tietyissä tilanteissa tulla kysymykseen.

Mikäli itse puhelinkuulustelun tapahtuessa sitten osoittautuu, että kuultavan henkilön kertomusta ei voidakaan luotettavasti arvioida ilman hänen läsnäoloaan, on puhelimesta kuulustelu keskeytettävä ja asianomaista henkilöä on kuultava uudelleen henkilökohtaisesti pääkäsittelyssä.

Myös puhelimitse kuuleminen on kontradiktorisen periaatteen mukaan järjestettävä siten, että kaikki istuntoon osallistuvat voivat kuulla esitettävät kysymykset ja vastaukset. Lisäksi istuntoon osallistuvilla tulee olla mahdollisuus ja oikeus esittää kysymyksiään kuulusteltavalle. Puhelimen hyväksikäyttö siten merkitsee niin sanotun puhelinneuvottelun tai –kokouksen (ns. puhelinkonferenssi) järjestämistä. Oikeudenkäynnin julkisuuteen liittyvät näkökohdat puolestaan edellyttävät sitä, että jos pääkäsitteeseen osallistuu yleisöä, myös puhelimesta kuulustelu on vahvistettava niin, että se on myös yleisön kuultavissa.

Koska puhelimesta kuuleminen tarkoittaisi käytännössä ainoastaan sellaisen todistajan tai muun todistelutarkoituksessa kuultavan henkilön kuulemista, jonka uskottavuutta ei tarvitse arvioida, ei kuulemisen edellytykseksi asetettaisi, että kuultavan henkilön tulisi mennä johonkin tiettyyn paikkaan, esimerkiksi viranomaisen luokse, jotta kuulustelu voitaisiin toimittaa. Näin ollen kuulusteltava henkilö voisi olla missä tahansa paikassa, esimerkiksi kotonaan tai työpaikallaan.

Ehdotettu 34 a §:n sääntely tarkoittaisi säännellä vain sitä tilannetta, jossa kuultava henkilö joka tapauksessa on Suomessa. Mikäli kuultava henkilö ei ole Suomen rajojen sisäpuolella tai paikassa, johon Suomen lainsäädäntövalta ulottuu, täytyy hänen kuulemisekseen suomalaisessa tuomioistuimessa turvautua kansainväliseen oikeusapuun. Tämä ilmenee muun muassa nykyisestä OK 17 luvun 11 a §:stä, jossa todetaan, että todisteen vastaanottamisesta ulkomailla on säädetty erikseen.

Vaikka puhelin- ja videokonferenssitodistelu tulisi Suomen oikeuden mukaan mahdolliseksi, kuulustelun suorittaminen siten, että kuultava henkilö on toisen valtion alueella, edellyttää kuitenkin aina kysymyksessä olevan vieraan valtion myötävaikutusta tai hyväksyntää toimenpiteelle. Kysymys on tuon valtion suvereniteettiin liittyvästä toimenpiteestä tai ainakin kysymyksessä olevan valtion asiana on päättää, katsooko se sen alueella tapahtuvan kuulustelun koskevan sen täysivaltaisuutta. Suomalaisella tuomioistuimella ei ole toisessa valtiossa yksin kotimaisen lain perusteella toimivaltaa. Puhelin- tai videokonferenssin mahdollisesta käyttämisestä suoraan todisteen vastaanottavan tuomioistuimen toimenpitein toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa olevan todistajan kuulemiseksi onkin säädetty esimerkiksi Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1206/2001 jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä yhteistyöstä siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa tapahtuvassa todisteiden vastaanottamisessa. Tuo asetus tulee täysimääräisesti voimaan eli sitä sovelletaan 1 päivästä

tammikuuta 2004 lukien. Rikosasioiden osalta säännöksiä video- ja puhelinkonferenssin käyttämisestä on myös esimerkiksi vielä ratifioimatta olevassa 29 päivänä toukokuuta 2000 tehdyssä yleissopimuksessa keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä.

28 luku. Asian kiireelliseksi julistaminen

Yleistä. Yleisperustelussa mainituista syistä oikeudenkäymiskaareen ehdotetaan otettavaksi säännökset asian kiireelliseksi julistamisesta. Kyseessä olisi uusi instituutio ja sen käyttämisen edellytyksistä ja siinä noudatettavasta menettelystä ehdotetaan otettavaksi säännökset nykyiseen OK 28 lukuun. Samalla kumoutuisivat nykyisessä OK 28 luvussa olevat jo vanhentuneet säännökset tuomion rikkomisesta. Tarkoituksena olisi, että asianosainen voisi poikkeustapauksissa, esittämällä perusteet hakemuksensa tueksi, saada hakemuksesta asiansa käsitellyksi kiireellisesti. Menettely olisi yksinkertainen ja kirjallinen.

1 §. Ehdotettavaan pykälään tulisi perussäännös asian kiireelliseksi julistamisesta. Ehdotettavat uudet säännökset tekisivät mahdolliseksi sen, että asianosaisen pyynnöstä, asian erityisen kiireellisen laadun tai asianosaisella olevan asiaan tai asianosaiseen itseensä liittyvän erityisen kiireellisyyssnäkökohdan perustella juttu voitaisiin julistaa kiireelliseksi.

Ehdotuksen mukaan tuomioistuin voisi asianosaisen vaatimuksesta päättää, että asia julistetaan kiireelliseksi, jos asian käsittelemiselle ennen muita tuomioistuimessa käsiteltäviä asioita olisi painava syy. Kiireelliseksi julistamista voisi hakea kuka tahansa jutun asianosaisesta, joten myös syyttäjät voisi pyytää jutun käsittelemistä kiireellisenä. Sen sijaan oikeudenkäyntiasiaan kytkeytyvät ulkopuoliset, kuten esimerkiksi todistajat, vaikka heilläkin olisi intressiä saada juttu käsitellyksi kiireellisesti, eivät voisi tehdä hakemusta. Myöskään asianomistaja, joka ei käytä asiassa muutoin puhevaltaa, ei voisi hakea asian käsittelyä kiireellisenä.

Kiireelliseksi julistamista koskevaa ratkaisua ei voitaisi tehdä viran puolesta, vaan se edellyttäisi aina asianosaisen tätä tarkoittavaa vaatimusta. Tuomioistuin ei voi aina viran puolesta tietää, millaista merkitystä juuri tietyllä asialla on yksittäiselle asianosaiselle. Vain asianosaiset voivat tarkemmin tietää tiettyyn yksittäistapaukseen liittyvät

kiireellisyyssnäkökohdat heidän kannaltaan. Tämä vuoksi asianosaisen tulisi hakemuksessaan esittää ne syyt, joiden vuoksi asia tulisi käsitellä tavanomaista nopeammin. Muussa tapauksessa ei tuomioistuimelta voitaisi kohtuudella odottaa tapauksen erityiskohtelua. Toisaalta tuomioistuimen asiana on luonnollisesti viran puolestakin varmistaa, että asiat käsitellään ilman aiheetonta viivytystä myös niissä tilanteissa, joissa kiireelliseksi julistamista ei ole haettu. Tämä vaatimus johtuu perustuslaista ja Suomea velvoittavista kansainvälisistä ihmisoikeussopimuksista.

Edellytykseksi asian kiireelliseksi julistamiselle ehdotetaan lakiin kirjoitettavaksi, että olisi painava syy sille, että asia tulisi käsitellä tuomioistuimessa ennen muita asioita. Asianosaisen esittämää painavaa syytä tulisi arvioida lakiin ehdotettavien kriteereiden valossa. Painavaa syytä arvioitaessa ehdotetaan otettavaksi huomioon asian erityinen merkitys asianosaiselle, mahdollisesta viipymisestä aiheutuva erityinen vahinko tai haitta, asian laatu ja myös muut kiireelliseksi julistamiselle esitetyt perusteet.

Tietynlaisella asialla on käytännössä eri asteisia merkitysarvoja eri henkilöille tai yhteisöille. Tarkoitus ei olisi, että asian merkitystä arvioitaessa otettaisiin huomioon yksinomaan kyseisen asian juttutyypin tai asian yleinen luonne, vaan asian harkinnassa tulisi painottaa juuri sen yksittäistapauksen merkitystä kiireelliseksi julkistamista hakevalle asianosaiselle. Luonnollista kuitenkin on, että juttutyypillä on asiassa myös merkitystä. Esimerkiksi terveyteen tai muihin henkilöön liittyvissä kysymyksissä asialla voidaan helpommin katsoa olevan sellaista erityistä merkitystä asianosaiselle, että painavan syyn asian julistamiseksi kiireelliseksi voidaan katsoa olevan olemassa. Samoin esimerkiksi työhön tai asumiseen liittyvät riidat voivat olla asianosaiselle erityisen merkittäviä. Rikosasioissa puolestaan törkeämmillä asioilla voidaan sanoa olevan enemmän merkitystä asiaosaisille kuin vähemmän törkeillä. Asian merkitykseen painottuva kriteeri johtaa siihen, että aivan vähäisten asioiden julistaminen kiireelliseksi ei yleensä voisi tulla kysymykseen.

Juttujen viipymisestä tuomioistuimessa pitkään on yleensä aina jonkinlaista vahinkoa tai haittaa asianosaisille. Näin voidaan ainakin jälkikäteen sanoa olevan sen asianosaisen osalta, joka asian lopulta voittaa. Kuitenkin eri juttujen viipymisestä tuomioistuimessa on myös erilaisia vahinkoja tai haittoja asianosaisella. On asioita, joiden viipymisestä ei voida juurikaan sanoa olevan haittaa, kun taas toisten juttujen viipymisellä voi olla jutun asianosaisella kohtalokkaat vaikutukset. Luonnollisesti viipymisen kestolla on tässä

merkitystä. Viipymisestä aiheutuva erityinen vahinko tai haitta otettaisiin huomioon painavaa syytä harkittaessa.

Painavan syyn olemassa oloa harkittaessa tulisi ottaa huomioon myös muut esitetyt perusteet kiireelliseksi julistamiselle. Tällainen muu peruste voisi olla esimerkiksi se, että asian käsittely on jo kestänyt pitkään. Ensisijassa tässä tarkasteltaisiin sitä aikaa, kuinka kauan asian tuomioistuinvaihe on jo kestänyt. Tapauskohtaisesti harkinnassa voitaisiin ottaa huomioon myös esimerkiksi asian pitkään kestänyt esitutkinta tai syyteharkinta. Kiireelliseksi julistaminen edellyttäisi tuomioistuimessa tapahtuvaa kokonaisharkintaa hakemukselle esitettyjen perusteiden pohjalta.

Kiireelliseksi julistaminen edellyttäisi käytännössä, että asian käsittely ylipäättään voi kestää pitkään. Jos asian käsittely kyseisessä tuomioistuimessa muutenkin kestää esimerkiksi vain 3-6 kuukautta, ei kiireelliseksi julistamiselle yleensä voisi olla perusteita. Käytännössä kiireelliseksi julistamisen edellytykset olisivat helpommin käsillä, jos asian käsitteleminen on jo asian aikaisemmassa vaiheessa kestänyt pitkään. Esimerkiksi jos asian käsittely on käräjäoikeudessa jo kestänyt pitkään, olisi asian kiireelliselle käsittelemiselle hovioikeudessa helpommin löydettävissä perusteita. Samoin esitutkinnan tai syyteharkinnan kestänyttä tavanomaista pidempään, olisi asian nopealle käräjäoikeuskäsittelylle usein perusteita.

Vaikka jutun kiireelliseksi julistamista voidaan vaatia jo asian ensimmäisen asteen tuomioistuinkäsittelyn aikana, kiireelliseksi julistamista voitaisiin vaatia myös erikseen jutun muutoksenhakuvaiheessa, jos esimerkiksi tilanne asian kiireellisyyden johdosta on vasta aktualisoitunut ensi kertaa hovioikeudessa tai olosuhteet ovat asiaa koskevan alioikeuden ratkaisun jälkeen muuttuneet siten, että kiireelliseksi julistamista voidaan pyytää uusilla perusteilla hovioikeudessa.

2 §. Pykälään ehdotetaan otettavaksi säännökset kiireelliseksi julistamista koskevan hakemuksen muodosta ja sisällöstä. Asianosaisen, joka vaatii asiansa käsittelyä kiireellisenä, olisi tehtävä siitä kirjallinen hakemus pääasiaa käsittelevälle tuomioistuimelle.

Ehdotuksen mukaan ratkaisun tekisi pääasiaa käsittelevä tuomioistuin. Jutun tulisi olla tuomioistuimessa jo vireillä, kun hakemus sen kiireelliseksi julistamisesta tehdään. Kiireelliseksi julistamista voidaan tosin hakea jo heti asiaa vireille pantaessa. Asianosaisen ei

olisi pakko odottaa, että asian käsittely olisi jo hänen mielestään viivästynyt, ennen kuin hän tekee hakemuksen. Juttu voi olla jo alun perin kiireellinen ja tästä syystä ei olisi tarkoituksenmukaista asettaa hakemuksen edellytykseksi, että asian käsittely on jo tuomioistuimessa viivästynyt. Hakemus kiireelliseksi julistamisesta ei siten edellyttäisi asianosaisen moittivan asian hidasta käsittelemistä kyseisessä tuomioistuimessa.

Hakemus olisi tehtävä kirjallisena. Asian pelkkä suusanallinen kiirehtiminen ei vielä tarkoittaisi sitä, että tuomioistuimen olisi otettava kantaa asian kiireellisyyteen ja tehtävä sitä koskeva päätös. Muotovaatimus hakemuksen kirjallisuudesta myös selkeyttäisi ja yksinkertaistaisi kiireellisyyksymyksen käsittelyä tuomioistuimessa. Tarkoitus on, että kysymys kiireelliseksi julistamisesta voitaisiin ratkaista mahdollisimman yksikertaisessa menettelyssä ja nopeasti. Ei olisi tarkoituksenmukaista, että tuomioistuimia raskaasti työllistäisi asian kiireellisyyttä koskevien kysymysten käsitteleminen. Tämä olisi koko kiireelliseksi julistamista koskevan ajatuksen vastaista. Toisaalta estettä ei olisi jatkossa senkään nykyisin noudatettavan käytännön jatkumiselle, jonka perusteella asianosaiset voivat epävirallisesti pyytää asiansa käsittelyn kiirehtimistä tuomioistuimessa. Epäviralliset kiirehtimispyynnöt otettaisiin edelleen tuomioistuimissa mahdollisuuksien mukaan huomioon, mutta tällaisen pyynnön johdosta ei tehtäisi mitään erillistä ratkaisua.

Asianosaisen hakemuksen asian kiireelliseksi julistamisesta olisi ehdotuksen mukaan sisällettävä vaatimus kiireelliseksi julistamisesta ja seikat, joihin vaatimus perustuu. Hakemukseen olisi liitettävä ne mahdolliset todisteet, jotka asianosainen esittää kiireellisyysvaatimuksensa tueksi.

3 §. Kuten oikeudenmukaisessa oikeudenkäynnissä yleensä, myös asian kiireelliseksi julistamista koskevan kysymyksen ratkaisemisessa hakijan vastapuolelle olisi tarvittaessa varattava tilaisuus tulla kuulluksi. Tämän vuoksi pykälään ehdotetaan otettavaksi säännös, jonka mukaan ennen kuin tuomioistuin tekee asian kiireelliseksi julistamista koskevan ratkaisun, tuomioistuimen olisi tarvittaessa varattava muille asianosaisille tilaisuus tulla kuulluksi. Jos kuuleminen ajankohtaistuisi, se tavallisesti tapahtuisi muualla kuin istunnossa. Kuuleminen voisi tapahtua puhelimitse, sähköpostilla tai muulla soveltuvalla tavalla kuten esimerkiksi kirjallisesti.

Koska asian kiireelliseksi julistamista koskeva asia, eli kysymys siitä, tulisiko asia käsitellä erityisellä kiireellä tai ei, ei käytännössä yleensä voi merkitä vastapuolen oikeuksien vakavaa loukkausta, ei kuulemista tarvitsisi aina suorittaa. Sen vuoksi ehdotetaan, että vaikka tarvetta kuulemiseen sinänsä olisi, kuulemisesta voitaisiin kuitenkin luopua, jos se aiheuttaisi tarpeetonta viivästystä ottaen huomioon asian laadun eikä olisi syytä olettaa, että kuulematta jättämisestä aiheutuisi merkittävää haittaa tai vahinkoa.

Tuomioistuin harkitsisi kiireelliseksi julistamisen edellytykset aina viran puolesta, eikä asiaa välttämättä julistettaisi kiireelliseksi, vaikka kaikki asianosaiset olisivat asiasta yhtä mieltä.

4 §. Esityksessä ehdotetaan, että tuomioistuin voisi tehdä asian kiireelliseksi julistamista koskevan ratkaisun kirjallisessa menettelyssä yhden tuomarin kokoonpanossa tai siinä kokoonpanossa, jossa se on toimivaltainen käsittelemään pääasiaa.

Asian kiireelliseksi julistamista koskeva käsittely olisi yleensä kirjallinen. Estettä ei tosin olisi sillekään, että poikkeustapauksessa ja asian niin vaatiessa kiireellisyysasia ratkaistaisiin suullisessa käsittelyssä tai pääkäsittelyssä. Asian kiireelliseksi julistamista koskeva ratkaisu yleensä olisi aiheellista tehdä viipymättä ja siten jo ennen pääasian suullista valmistelua tai pääkäsittelyä. Poikkeustapauksessa asian kiireelliseksi julistamista koskeva ratkaisu voitaisiin kuitenkin tehdä myös pääasian yhteydessä. Tällöin asian kiireelliseksi julistamista koskevaa sivuasiasia voitaisiin myös käsitellä pääasian yhteydessä asian suullisessa tai pääkäsittelyssä.

Tuomioistuimen olisi annettava ratkaisunsa kiireelliseksi julistamista koskevaan pyyntöön viipymättä. Jos itse pääasiaa ei voitaisi samalla ratkaista, asiasta olisi tehtävä erillinen ratkaisu. Vaikka kiireelliseksi julistamista pyydetäisiin vasta hovioikeudessa, hakemus olisi silloinkin ratkaistava viipymättä.

5 §. Kiireelliseksi julistamisen oikeusvaikutuksena olisi, ettei asiaa käsiteltäisi enää edes periaatteessa tuomioistuimeen saapumisjärjestyksen mukaisessa järjestyksessä, vaan asia tulisi käsitellä kiireellisenä. Asiasta ehdotetaan säädettäväksi, että kiireelliseksi julistelut asiat olisi käsiteltävä tuomioistuimessa ennen muita asioita ilman aiheetonta viivytystä. Mitään nimenomaista määräaikaakaan, jossa ajassa asia tulisi tuomioistuimessa ratkaista, ei asetettaisi laissa. Kiireelliseksi julistaminen tarkoittaisi sitä, että asia olisi käsiteltävä tuomioistuimessa yhtä kiireellisenä kuin sellaiset lain nojalla kiireelliset asiat, joiden osalta ei ole säädetty

määräaikaan asian käsittelylle. Tuomarin virkavelvollisuutena olisi ottaa asian kiireellisyydestä johtuva etusija asioiden käsittelyjärjestystä ratkaistaessa huomioon.

Eräät käräjäoikeudessa käsiteltävät asiatyypit tai -ryhmät on suoraan lain nojalla säädetty kiireellisiksi niiden luonteen vuoksi. Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 luvun 13 §:n mukaan jos alle 18-vuotias vastaaja on syytteessä rikoksesta, josta syytteessä mainittujen seikkojen vallitessa tehtynä on säädetty kuutta kuukautta ankarampi vankeusrangaistus, taikka jos vastaaja on vangittuna, matkustuskiellossa tai virantoimituksesta pidätettynä, pääkäsittely on pidettävä kahden viikon kuluessa rikosasian vireilletulosta. Erityislakien nojalla kiireellisenä on käsiteltävä myös esimerkiksi lähestymiskiellosta annetun lain (898/1998) mukainen asia, lapsen huoltoa ja tapaamisoikeutta koskevan päätöksen täytäntöönpanosta annetussa laissa (619/1996) tarkoitettu asia, ulosottolain (37/1895) 9 luvun 11 §:ssä tarkoitettu täytäntöönpanoriita ja 10 luvussa tarkoitettu muutoksenhaku ulosottomiehen menettelyyn sekä rangaistusten täytäntöönpanosta annetun lain (39/1889) 7 luvussa tarkoitettu vangin valitusasia. Lisäksi laissa on säännöksiä, joiden nojalla eräät valitusasiat ja kantelut on käsiteltävä kiireellisinä.

Ehdotettujen säännösten nojalla muutkin kuin suoraan lain nojalla kiireellisesti käsiteltävät asiat voisivat saada kiireellisen asian statuksen. Kysymys ei olisi juttutyyppeihin tai ryhmään kuulumisesta johtuva kiireellisyys, vaan kyseiseen yksittäiseen asiaan liittyvät näkökohdat. Periaatteessa kiireelliseksi julistettu asia olisi käsiteltävä yhtä kiireellisinä kuin sellaiset lain nojalla kiireelliset asiat, joiden osalta erityisiä määräaikoja ei ole säädetty. Laissa ei tosin olisi estettä sillekään, että lain nojalla kiireelliseksi käsiteltäväksi säädetty asia voitaisiin vielä erikseen julistaa kiireelliseksi. Laissa kiireelliseksi käsiteltävän tyyppiseksi luokiteltu asia voi erityistapauksessa olla perustellusti kiireellisempi kuin saman tuomioistuimen käsiteltävänä olevat tuohon juttutyyppeihin kuuluvat muut asiat ja se voidaan siksi julistaa kiireelliseksi.

Jos asia olisi julistettu kiireelliseksi alemmassa oikeudessa, olisi juttu käsiteltävä kiireellisesti myös muutoksenhakutuomioistuimessa.

Kiireelliseksi julistamisen jälkeen asian käsittely vaatimaa aikaa arvioitaessa otettaisiin huomioon tapauksen laajuus ja vaikeusaste. Erityisesti riita-asioissa kiireelliseksi julistamista hakeneen tulisi luonnollisesti myötävaikuttaa mahdollisuuksiensa mukaan asian nopeaan käsittelemiseen.

6 §. Pykälässä ehdotetaan säädettäväksi, että asian käsittelyn aikana tehtyyn päätökseen, jolla asian kiireelliseksi julistamista koskeva vaatimus on hylätty, saisi hakea erikseen muutosta valittamalla.

Jos tuomioistuimen ratkaisu olisi kiireellisyyttä pyytäneelle asianosaiselle kielteinen, voisi kyseinen asianosainen hakea muutosta tähän ratkaisuun valittamalla siitä ylemmälle tuomioistuimelle. Vastaavasti periaatteessa jos kiireellisyyttä hakeneen vastapuoli olisi jostakin syystä vastustanut asian julistamista kiireelliseksi ja asia olisi joka tapauksessa julistettu kiireelliseksi, kiireellisyyttä vastustanutkin saisi hakea ratkaisuun muutosta. Muutoksenhakeinona olisi tavanomainen valitus.

Mahdollinen muutoksenhaku tapahtuisi välittömästi erikseen kiireellisyyttä koskevan ratkaisun tekemisen jälkeen, eikä siis pääasian muutoksenhaun yhteydessä. Jos sekä pääasia että kiireellisyyttä koskeva asia ratkaistaan samalla kertaa, myös muutoksenhaku tapahtuisi tietysti samanaikaisesti. Muutoksenhakemus olisi käsiteltävä ylemmässä tuomioistuimessa viipymättä. Ehdotettavan lainmuutoksen voimaantulon yhteydessä voitaisiin hovioikeusasetuksen (211/1994) 14 §:n 1 momentin 5 kohtaa muuttaa siten, että sen mukaan asiat, jotka on muutoin lain tai tuomioistuimen päätöksen mukaan käsiteltävä kiireellisenä, olisi käsiteltävä kiireellisenä ennen muita asioita.

31 luku. **Ylimääräisestä muutoksenhausta**

Yleistä. Yleisperusteluissa esitetyistä syistä joskus on tarpeen rikostuomion purku yksinomaan menettämisseuraamusta koskevalta osalta. Ehdotettu uusi sääntely noudattaisi nykyisen OK 31 luvun systematiikkaa. Ehdotetussa 8 a §:ssä säänneltäisiin tuomionpurku rikosasian vastaajan eduksi ja ehdotetussa 9 a §:ssä tuomionpurku vastaajan vahingoksi. OK 31 luvun 15 §:n niin sanottua adheesiosäännöstä esitetään tarkistettavaksi vastaavasti. Periaatteessa purkamisedellytykset noudattavat samoja kriteereitä kuin, jos kysymys olisi itse rikostuomion purkamisesta syytetyn eduksi tai vahingoksi. Purkamisen kynnyks on siten samaa tasoa kuin muissakin rikosasian tuomioissa. Kuitenkin menettämisseuraamustuomioiden erityispiirteet on otettu huomioon ehdotusten sanamuodoissa. Jos samalla kertaa haetaan sekä itse

rangaistustuomion, että menettämisseuraamuksen purkua, jutun eri osien purkamisedellytyksiä tulee jatkossa tarkastella periaatteessa erikseen.

8 a §. Ehdotettavaan uuteen pykälään tulisivat edellytykset menettämisseuraamusta koskevan tuomion purkamisesta rikosasiassa tuomitun vastaajan eduksi. Ehdotettavassa pykälässä käytettäisiin terminologiaa, jonka mukaan tuomio voidaan purkaa rikosasian vastaajan eduksi, eikä siinä puhuttaisi syytetystä, kuten nyt voimassa olevissa OK 31 luvun säännöksissä. Konfiskaatioseuraamukseen voidaan tuomita myös esimerkiksi rikoksesta hyötynyt oikeushenkilö, joka ei ole jutussa syytetyn asemassa. Samoin uudet RL 10 luvun säännökset mahdollistavat hyödyn menetetyksi tuomitsemisen myös muulta kuin itse rikokseen syylliseltä. Uusi terminologia vastaisi samalla myös ROL:ssa omaksuttua kielenkäyttöä. Ehdotuksen purkamisperusteet olisi jaettu kolmeen eri kategoriaan.

Ehdotuksen 1 kohdan mukaan menettämisseuraamusta koskeva lainvoiman saanut tuomio voitaisiin purkaa rikosasian vastaajan eduksi, jos saman luvun 8 §:n 1, 2 tai 4 kohdassa mainitut edellytykset olisivat olemassa. OK 31 luvun 8 §:ssä on perussäännös niistä edellytyksistä, joilla rikostuomio voidaan purkaa syytetyn eduksi. Tuon pykälän 1 kohdan edellytyksenä on että, oikeuden jäsen tai virkamies, syyttäjä taikka asianosaisen edustaja tai avustaja on jutun yhteydessä syyllistynyt rikolliseen menettelyyn, jonka voidaan katsoa vaikuttaneen jutun lopputulokseen. Pykälän 2 kohdan mukaan taas edellytyksenä on, että asiakirja, jota on käytetty todisteena, on ollut väärä tai asiakirjan antajan tietten sisällykseltään totuudesta poikkeava taikka totuusvakuutuksin kuultu asianosainen tahti todistaja tai asiantuntija on tahallansa antanut perättömän lausuman, ja asiakirjan tai lausuman voidaan otaksua vaikuttaneen lopputulokseen. Pykälän 4 kohdassa puolestaan säädetään purkuedellytykseksi syytetyn eduksi, että jos tuomio perustuu ilmeisesti väärään lain soveltamiseen, se voidaan purkaa. Nämä kaikki tuomionpurkuedellytykset soveltuisivat ehdotuksen mukaan myös silloin, kun kysymyksessä on yksin tuomionpurku menettämisseuraamusta koskevan tuomion osalta. Koska edellä sanottujen OK 31 luvun 8 §:n 1, 2 ja 4 kohtien osalta oikeuskäytäntö on pitkälle vakiintunut, eikä siinä ole ilmennyt säännöksissä olevan epäkohtia, tässä yhteydessä ei lain sanamuotoja ole tarkoituksenmukaista edes nykyaikaistaa.

Sen sijaan nykyisen OK 31 luvun 8 §:n 3 kohdan säännökset niistä edellytyksistä, joilla rikostuomio voidaan purkaa syytetyn eduksi uuteen seikkaan tai todisteeseen vetoamalla,

eivät sellaisenaan sanamuodoltaan sopisi tilanteeseen, jossa on kysymys vain menettämisseuraamusta koskevan tuomion purkamisesta. Tästä syystä *ehdotuksen 2 kohtaan* otettaisiin tätä tilannetta vastaava säännös koskien nimenomaan menettämisseuraamustuomiota ja uuteen seikkaan tai todisteeseen vetoamista purkuperusteena. Tuomion purkamisen edellytykseksi ehdotetaan säädettäväksi, että jos vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämiskaatumuksen hylkäämiseen tai siihen, että menettämisseuraamus olisi tuomittu olennaisesti lievempänä, taikka on muutoin erittäin painavia syitä katsoen siihen mihin näin vedotaan ja mitä muutoin käy ilmi, saattaa uudelleen tutkittavaksi kysymys menettämisseuraamuksesta.

Ehdotus poikkeaisi rangaistustuomiota koskevasta luvun 8 §:n 3 kohdan säännöksestä ensinnäkin siinä, että uusien seikkojen tai todisteiden olisi todennäköisesti tullut johtaa nimenomaan menettämiskaatumuksen hylkäämiseen. Sen sijaan edellytyksenä ei olisi, että uusi aineisto olisi johtanut syytetyn vapauttamiseen. Keskeinen uuden sääntelyn ajatus on, että nimenomaan voidaan harkita menettämiskaatumusta itse rikostuomiosta erillisenä kysymyksenä. Käytännössä erottelulla ei luonnollisesti aina olisi merkitystä. Mikäli kysymys on nimenomaan syytettyyn kohdistuneesta menettämiskaatumuksesta ja samalla kertaa rangaistustuomion kanssa on tuomittu menettämisseuraamus, uudet seikat tai todisteet voivat nimittäin usein samalla kertaa puhua sekä itse rikostuomion että menettämisseuraamuksen purkamisen puolesta.

Toinen asiallinen ero ehdotetun säännöksen ja voimassa olevan luvun 8 §:n 3 kohdan säännöksen välillä olisi se, että menettämiskaatumuksen purkamisen toisena vaihtoehtoisena edellytyksenä olisi, että menettämiskaatumus olisi todennäköisesti tuomittu uusien seikkojen tai todisteiden käsillä ollessa olennaisesti lievempänä. Nykyisessä luvun 8 §:n 3 momentin toisena vaihtoehtoisena edellytyksenä on, että rikokseen olisi ollut sovellettava lievempiä rangaistussäännöksiä. Menettämisseuraamusta koskevan tuomion purkamisen edellytyksiä harkittaessa olisi nimenomaan tarkasteltava menettämisseuraamuksen tuomitsemisen aikaisempia edellytyksiä. Kysymys olisi nyt siitä, että uuden seikan tai todisteen esittäminen ei olisi kyllä johtanut suorastaan menettämiskaatumuksen hylkäämiseen, mutta siihen kyllä, että se olisi tuomittu olennaisesti lievempänä. Koska ylimääräinen muutoksenhaku tulisi olla poikkeuksellista, ei vähäisiin menettämisseuraamuksen ”mittaamiskysymyksiin” voitaisi myöhemmin tuomionpurkuteitse puuttua edes vastaajan eduksi. Tämä olennaisuusedellytys

vastaisi pitkälle sitä ajatusta, joka on nykyisen luvun 8 §:n 3 kohdan vastaavan edellytyksen kriteerinä. Sen nojalla ei ole katsottu voitavan puuttua pelkästään tuomitun rangaistuksen laatu- tai mittaamiskysymyksiin. Molempien edellä sanottujen vaihtoehdoisen purkuperusteiden edellytyksenä siis on, että uudella seikalla tai todistella olisi todennäköisesti ollut sanottu merkitys.

Ehdotuksen 2 kohdan viimeisenä vaihtoehtoisena purkuperusteena olisi erittäin painavien syiden purkuperuste. Tämä ehdotetaan otettavaksi johdonmukaisuussyistä myös menettämisseuraamuksen purkamista koskevaan pykälään. Tältäkin osin kysymys olisi käytännössä siitä, että joissakin tilanteissa asiassa ilmitulleet seikat tai todisteet ovat niin merkittäviä, että ratkaisu olisi oikeudenmukaisuussyistä avattava uudelleen harkittavaksi, vaikka nämä uudet seikat tai todisteet eivät suoraan johtaisikaan siihen, että voitaisiin sanoa olevan todennäköistä, että menettämiskaava olisi hylätty tai se olisi tuomittu olennaisesti lievempänä.

Ehdotuksen 3 kohdan mukaan menettämisseuraamusta koskeva tuomio voitaisiin purkaa vastaajan eduksi myös, jos syyte siitä rikoksesta, jonka perusteella menettämisseuraamus tuomittiin, on sittemmin hylätty näyttämättömänä tai muusta syystä syytteen hylkäämisen vuoksi menettämisseuraamukseen tuomitsemiselle ei olisi ollut edellytyksiä. Tämä purkuperuste tarkoittaisi käytännössä tilannetta, jossa muu vastaaja kuin syytetty on tuomittu menettämisseuraamukseen ja syytetyn osalta syyte onkin sittemmin hylätty näyttämättömänä tai sillä perusteella, ettei kysymyksessä olekaan ollut rikos. Tällainen tilanne voi syntyä esimerkiksi varsinaisen muutoksenhaun yhteydessä siten, että menettämisseuraamukseen tuomittu tyytyy alemman oikeuden langettavaan ratkaisuun, mutta ylempi tuomioistuin syytetyn tai syyttäjän valituksen johdosta hylkääkin syytteen näyttämättömänä. Samoin vastaava tilanne saattaa syntyä esimerkiksi rikoksesta tuomitun menestyksekkään ylimääräisen muutoksenhaun johdosta. Näissä tilanteissa tulisi olla mahdollista se, että myös menettämisseuraamusta koskeva tuomio voidaan purkaa.

Tilanteessa on kysymys siitä, että konfiskaatiotuomion jälkeen on annettu uusi tuomio, jossa on ollut kysymys osittain samasta asiasta kuin konfiskaatiotuomiossa. Saattaa olla, että ilman nyt ehdotetun kaltaista säännöstäkin menettämisseuraamusta koskevan tuomion jälkeen annettu tuomio tai ainakin uuteen tuomioon johtaneet seikat voitaisiin joissakin tilanteissa tulkita olevan sellaisia uusia seikkoja tai todisteita, joiden perusteella tuomio myös

menettämisseuraamusta koskevalta osalta voitaisiin purkaa edellä ehdotetun luvun 8 a §:n 2 kohdan perusteella. Aina ei kuitenkaan näin ole asian laita (ks. esim. KKO 1998:30) ja tästä syystä ehdotetaan lakiin otettavaksi tilanteesta nimenomainen määräys.

Menettämisseuraamusta koskevan tuomion ja itse syytevaatimusta koskevan tuomion lopputuloksen ei nykyisen lain mukaan täydy välttämättä olla kohtalonyhteydessä. Syyte voidaan esimerkiksi hylätä rikoksen vanhentumisen johdosta, mutta konfiskaatio voi olla edelleen tuomittavissa. Menettämiskaatumuksen lyhin vanhentumisaika on RL 8 luvun 7 §:n mukaan 5 vuotta. Näistä syistä ehdotuksen soveltamisalaa on rajoitettu siten, että purkuperuste kattaa vain sen tilanteen, jossa syyte on hylätty näyttämättömänä tai että muusta syystä syytteen hylkäämisen vuoksi menettämisseuraamukseenkaan tuomitsemiselle ei olisi ollut edellytyksiä.

Johdonmukaisesti sen kanssa mitä muista purkuperusteista rikosasiassa syytetyn eduksi on säädetty, myöskään vastaajan eduksi tapahtuva ylimääräinen muutoksenhaku ehdotettavan uuden pykälän perusteella ei olisi määräaikaan sidottua.

9 b §. Ehdotettavassa uudessa pykälässä olisivat edellytykset menettämisseuraamusta koskevan tuomion purkamisesta rikosasiassa vastaajan vahingoksi. Kuten tuomionpurkusäännössä yleensä, myös ehdotetussa pykälässä olisivat edellytykset tuomion purkamiselle vastaajan vahingoksi jonkin verran tiukemmat kuin, jos tuomion purkaminen tapahtuisi vastaajan eduksi. Ehdotettu säännös rakentuisi samanlaisen systematiikan varaan kuin voimassa oleva rikostuomion purkamista syytetyn vahingoksi koskeva OK 31 luvun 9 §. Vastaavasti kuin edellä 8 a §:n kohdalla on ehdotettu, pykälän sanamuoto koskisi rikosasian vastaajaa, koska menettämisseuraamukseen on voitu tuomita oikeushenkilö tai muu rikosasian vastaaja kuin syytetty.

Ehdotuksen 1 momentin 1 kohdan mukaan lainvoiman saanut menettämisseuraamusta koskeva tuomio rikosasiassa voidaan rikosasian vastaajan vahingoksi purkaa, jos saman luvun 8 §:n 1 tai 2 kohdassa mainittu seikka on ollut olemassa ja sen voidaan otaksua vaikuttaneen siihen, että menettämisseuraamusta ei ole tuomittu tai että se on tuomittu olennaisesti lievempänä kuin se olisi tullut tuomita. OK 31 luvun 9 §:ssä on perussäännös niistä edellytyksistä, joilla rikostuomio voidaan purkaa syytetyn vahingoksi ja uudessa pykälässä viitattaisiin osittain samoihin edellytyksiin. Pykälän 1 momentin 1 kohdassa puolestaan

vastaavasti viitataan saman luvun 8 §:n 1 ja 2 kohdan säännöksiin, joissa on kysymys rikollisesta menettelystä tai väärästä todisteesta ensiprosessissa. Viimeksi mainitun pykälän 1 kohdassa viitataan siihen että, oikeuden jäsen tai virkamies, syyttäjä taikka asianosaisen edustaja tai avustaja on jutun yhteydessä syyllistynyt rikolliseen menettelyyn. Saman pykälän 2 kohdassa puolestaan viitataan siihen, että jos asiakirja, jota on käytetty todisteena, on ollut väärä tai asiakirjan antajan tietien sisällykseltään totuudesta poikkeava taikka jos totuusvakuutuksin kuultu asianosainen tahi todistaja tai asiantuntija on tahallansa antanut perättömän lausuman.

Ehdotuksen mukaan purkuperuste olisi uuden 9 b §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan vastaavasti vastaajan vahingoksi olemassa, jos ensiprosessissa olisi ollut olemassa edellä sanottu seikka (rikollinen menettely tai väärä todiste) ja sen voitaisiin otaksua vaikuttaneen siihen, ettei menettämisseuraamusta ole tuomittu tai että se on tuomittu olennaisesti lievempänä kuin se olisi voitu tuomita. Kysymys olisi tapahtuneen virheen vaikutuksesta tuomion lopputulokseen eli joko siihen, että menettämisseuraamusvaatimus on hylätty tai siihen, että se on tuomittu selvästi pienempänä kuin se olisi tullut tuomiota.

Näyttökynnys tapahtuneen virheen ja tuomion lopputuloksen kausaalisuuden osoittamiseksi olisi suhteellisen alhainen. Ehdotuksen mukaan tulisi voida otaksua virheellä olleen sanottuja vaikutuksia. Tämä kynnys vastaisi nykyisin rikostuomion osalta voimassa olevaa kynnystä OK 31 luvun 9 §:n 1 momentin 1 kohdassa.

Ehdotuksen 1 momentin 2 kohdan mukaan purkuperusteena olisi se että, vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämisseuraamuksen tuomitsemiseen tai että menettämisseuraamus olisi tuomittu olennaisesti ankarampana. Rikostuomion purkamisen syytetyn vahingoksi uusien seikkojen ja todisteiden osalta on nyt säännelty OK 31 luvun 9 §:n 1 momentin 2 kohdassa. Tuossa lainkohdassa edellytetään muun ohella, että kysymys on rikoksesta, josta säännöllisen rangaistusasteikon mukaan voi seurata ankarampi rangaistus kuin kaksi vuotta vankeutta tai viraltapano. Menettämisseuraamusta koskeva tuomion osalta esityksessä ehdotetaan, ettei tuomion purkamisen edellytykseksi edes syytetyn vahingoksi asetettaisi mainitun kaltaista kysymyksessä olevan rikoksen törkeyskynnystä.

Kuten yleisperusteluissa on esitetty, menettämisseuraamusta koskevan tuomionpurun ajatuksena on se, että menettämisseuraamusta koskeva tuomio voitaisiin purkaa riippumatta itse rikostuomiosta. Kysymys olisi lähinnä siitä, että menettämisseuraamuksen osalta jälkeinpäin ilmenee, että saatua rikoshyötyä onkin ollut olemassa tai rikoksesta saatu hyöty onkin tosiasiallisesti ollut ensiprosessissa ilmennyt hyötyä huomattavasti suurempi. Tällainen tilanne saattaa syntyä riippumatta siitä, mikä rikos kysymyksessä olevassa tilanteessa on ollut käsiteltävänä. Menettämisseuraamusta koskevan tuomion purkaminen vastaajan vahingoksi ei ole syytetyn tai muun rikosasian vastaajan osalta välttämättä yhtä ankara toimenpide kuin itse rikostuomion purkaminen. Menettämisseuraamus on luonteeltaan turvaamistoimenpide, jolla pyritään estämään uusien rikosten tekeminen tai eliminoidaan rikoksella rikastuminen. Siksi ehdotetaan, että menettämisseuraamuksen purkaminen voisi tulla kysymykseen soveltamisalaltaan hieman laajempina kuin varsinaisen rikostuomion purkaminen. Tällaisen ratkaisun puolesta puhuu sekin, että menettämisseuraamus voidaan myös tuomita muuta kuin rikoksesta syytettyä kohtaan. Tällaisen henkilön tai yhtiön kannalta ei ole niinkään oleellista se, mitä rangaistusasteikkoa olisi syytettyä kohtaan ollut sovellettava.

Tuomionpurun käyttöalan erityisesti rikosasiassa vastaajan vahingoksi tulisi olla rajattu siten, että yleensä kaikki asiaan liittyvät näkökohdat tulee käsitellä jo ensiprosessissa tai sitä mahdollisesti seuraavassa varsinaisessa muutoksenhaussa. Tästä syystä ja johdonmukaisesti sen kanssa, mitä nykyisin on säädetty rikostuomion purkamisesta syytetyn vahingoksi ehdotetaan pykälän 2 momenttiin niin sanottua preklusiosäännöstä. *Ehdotuksen 2 momentin* mukaan tuomiota ei kuitenkaan purettaisi saman pykälän 1 momentin 2 kohdassa mainitusta syystä, ellei saatettaisi todennäköiseksi, ettei asianosainen ole voinut vedota puheena olevaan seikkaan tai todisteeseen siinä tuomioistuimessa, joka on tuomion antanut, tai hakemalla muutosta tuomioon taikka että hän muutoin on pätevästä syystä ollut siihen vetoamatta.

Menettämisseuraamusta koskevat tuomion purkamista koskevaan hakemukseen vastaajan vahingoksi noudatettaisiin OK 31 luvun 10 §:ssä säädettyjä määräaikoja. Hakemus olisi tehtävä vuoden kuluessa siitä päivästä, jona hakija sai tiedon hakemuksen perusteena olevasta seikasta, tai, mikäli hakemus nojautuu toisen rikolliseen menettelyyn, jona tätä koskeva tuomio sai lainvoiman.

10 §. Pykälä sisältää säännökset määräajoista tuomion purkamiseksi riita-asioissa sekä rikosasioissa, jos purkamista haetaan syytetyn vahingoksi. Koska edellä ehdotetaan 9 §:ksi

säännöstä siitä, että tuomion purkaminen menettämisseuraamusasiassa voi tapahtua myös muun kuin rikoksesta syytetyn vahingoksi, on selvyyden vuoksi tarpeellista muuttaa myös nykyistä 10 §:ää vastaavasti. Myös menettämiskaavimusta koskevan tuomion purkaminen vastaajan vahingoksi olisi sen mukaan tehtävä 10 §:n määräajassa.

15 §. Voimassa olevassa 15 §:ssä on säännökset tuomion purkamisesta rikosasiassa tilanteessa, jossa tuomio sisältää sekä tuomion rangaistuvaatimuksesta että yksityisoikeudellisesta vaatimuksesta. Tämän niin sanotun adheesiosäännöksen mukaan tuomion purkamista koskevassa asiassa pääsääntöisesti noudatetaan yksityisoikeudellisen vaatimuksen osalta riitajutussa annetun tuomion purkamista koskevia säännöksiä. Poikkeuksena tästä on tilanne, jossa tuomio puretaan rangaistusvaatimusta koskevalta osalta. Tällöin tuomio voidaan pääsäännön estämättä purkaa myös yksityisoikeudelliselta osaltaan. Poikkeuksella on erityistä merkitystä, kun otetaan huomioon se, että riitajuttujen tuomiopurkamiselle on säädetty määräajat, kun taas rikostuomion purkaminen syytetyn eduksi ei ole määräaikaan sidottua.

Kun edellä on ehdotettu säännöksiä, joiden perustella menettämisseuraamusta koskeva tuomio voidaan erikseen purkaa, on aiheellista ottaa tämä mahdollisuus huomioon myös kysymyksessä olevassa adheesiosäännöksessä. Tämän vuoksi ehdotetaan säännöksen loppuosaa muutettavaksi siten, että jos tuomio puretaan rangaistusvaatimusta tai menettämiskaavimusta koskevalta osalta, voidaan tuomio edellä sanotun pääsäännön estämättä samalla kertaa purkaa myös yksityisoikeudellista vaatimusta koskevalta osalta. Tilanne voisi tulla käytännössä kysymykseen esimerkiksi, jos pelkkää menettämisseuraamusta koskevassa oikeudenkäynnissä on tuomittu menettämisseuraamus ja yksityisoikeudellinen seuraamus. Tämän jälkeen voi ilmetä purkamiseen oikeuttava peruste menettämisseuraamuksen osalta. Jos menettämisseuraamus puretaan, voitaisiin samalla tuomio purkaa myös yksityisoikeudellista vaatimusta koskevalta osalta.

2. Voimaantulo

Lain ehdotetaan tulemaan voimaan noin puolen vuoden kuluttua siitä, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu. Lyhyehkö aika vahvistamisen sekä voimaantulon välillä on tarpeen koulutuksen järjestämiseksi.

Muutoksissa olisi kysymys oikeudenkäyntimenettelyä koskevista säännöksistä, joita vakiintuneen käytännön mukaan ryhdytään soveltamaan heti niiden tultua voimaan myös niissä asioissa, jotka on jo pantu vireille ennen uuden lain voimaantuloa. Tarkoitus on, että myös tässä tapauksessa uutta lakia sovellettaisiin myös niihin asioihin, jotka ovat tulleet vireille ennen lain voimaantuloa. Tämän vuoksi erityinen siirtymäsäännös ei ole tarpeen, vaan laki koskee voimaan tullessaan heti kaikkia tuomioistuimissa vireilläkin olevia asioita.

3. Säättämjärjestys

Ehdotettu lainsäädäntö koskee rikos- ja riita-asioiden oikeudenkäyntimenettelyä ja siksi se liittyy erityisesti perustuslaissa (731/1999) turvattuun oikeusturvaan (PeL 21 §). Jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa. Oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takeet on turvattava lailla. Ehdotetulla lainsäädännöllä pyritään myös takaamaan perustuslain 7 §:n 1 momentissa tarkoitettua oikeutta turvallisuuteen.

Perusoikeusuudistuksen esitöiden mukaan turvallisuus perusoikeutena korostaa julkisen vallan positiivisia toimintavelvoitteita yhteiskunnan jäsenten suojaamiseksi rikoksilta ja muilta heihin kohdistuvilta oikeudenvastaisilta teoilta. Samoin se edellyttää toimia myös rikosten uhrien oikeuksien turvaamiseksi ja aseman parantamiseksi (HE 309/1993 vp, s. 47).

Todistajan suojaa koskevat säännösehdotukset parantaisivat turvallisuutta. Todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä ja asianomistajaa voitaisiin kuulla tuomioistuimessa tietyin edellytyksin asianosaisen läsnä olematta kuultavan henkilön tai tälle läheisen henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta. Samoin tietyn edellytyksin tulisi todistajan suojaamistarkoituksessa mahdolliseksi videokonferenssin käyttö todistelussa.

Toisaalta mainitut todistajan suojaa koskevat lakiehdotukset eivät loukkaisi vastapuolen, eli yleensä rikoksesta syytetyn oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin. Uudet menetelmät todistajan tai muun todistelutarkoituksessa kuultavan kuulustelussa olisi rajattu laissa säädettyihin poikkeustapauksiin, eivätkä ne muuttaisi normaalia, henkilökohtaisesti läsnä

ollen kuulustelun asemaa pääsääntöisenä kuulemistapana. Uudet menettelytavat eivät myöskään merkitsisi poikkeusta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin kuuluvaan rikoksesta syytetyn vähimmäisoikeuteen kuulustella todistajia, jotka kutsutaan todistamaan häntä vastaan. Lakiin ehdotetaan otettavaksi nimenomaiset säännökset siitä, että uusia kuulustelumenetelmiäkin käytettäessä asianosaisille olisi varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä. Lisäksi uudet kuulustelutavat olisivat samoin edellytyksin käytössä myös esimerkiksi rikoksesta syytetyn halutessa kutsua puolestaan esiintyviä todistajia kuulusteltavaksi.

Uusiin todistajan kuulemismenettelyihin turvautuminen edellyttäisi aina tuomioistuimen päätöstä. Yleisenä edellytyksenä sekä asianosaisen läsnä olematta kuulemiselle ja videokonferenssin käytölle olisi, että kysymyksessä oleva menettely olisi harkittu soveliaaksi kyseisessä tapauksessa.

Perustuslain mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsiteltyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä. Myös tämän perusoikeuden toteutumisen kannalta esityksellä voidaan arvioida olevan myönteisiä vaikutuksia. Asianosaisella ei nykyisin ole olemassa laissa säädettyä konkreettista keinoa, jolla voisi kääntyä asiaa käsittelevän tuomioistuimen puoleen, halutessaan asiansa käsittelyn olevan tavanomaista nopeampaa, tai katsoessaan, että asiansa käsittely on kestänyt liian kauan. Ehdotuksen mukaan otettaisiin käyttöön uusi oikeussuojakeino asian viipymistä vastaan. Asianosaisen voisi perustellusta syystä pyytää asiansa käsittelyn julistamista kiireelliseksi. Tällä tavoin asianosainen voisi saada asiansa käsittelyyn vauhtia. Pyyntö tutkittaisiin asiaa käsittelevässä tuomioistuimessa ja päätöksestä olisi muutoksenhakuoikeus. Ehdotus näin ollen parantaisi oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin toteutumista, josta on säädetty perustuslain 21 §:ssä ja myös kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa.

Myös muissa ehdotetuissa säännöksissä on otettu huomioon oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin vaatimukset.

Edellä sanotuilla perusteilla lakiehdotus voidaan käsitellä tavallisen lain säätämisyjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perustella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

LAKIEHDOTUS

1. Laki oikeudenkäymiskaaren muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 21 § ja 34 §, 28 luku sekä 31 luvun 10 §:n 1 momentti ja 15 §,

sellaisina kuin ne ovat 17 luvun 21 § laeissa 571/1948 ja 5/1969 ja 34 § mainitussa laissa 571/1948 ja laissa 947/1984, 28 luku 27 huhtikuuta 1868 annetussa laissa ja 31 luvun 10 §:n 1 momentti sekä 15 § laissa 109/1960, sekä

lisätään 17 lukuun siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen 11 §:ään sellaisena kuin se on laissa 690/1997 uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi ja 3 momentti 4 momentiksi, uusi 34 a § ja 31 lukuun siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen uusi 8 a ja 9 b § seuraavasti:

17 luku

Todistelusta

11 §

Jos henkilön, joka ei ole täyttänyt 15 vuotta tai henkilön, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt, esitutkinnassa antama kertomus on tallennettu video- tai siihen rinnastettavaan muuhun kuva- ja äänitallenteeseen, kertomusta saadaan kuitenkin käyttää tuomioistuimessa todisteena, jos syytetylle on varattu mahdollisuus esittää kuulusteltavalle kysymyksiä. Tällaisen henkilön kuulemisesta todistajana tai todistelutarkoituksessa säädetään 21 §:ssä.

21 §

Henkilöä, joka ei ole täyttänyt 15 vuotta tai henkilöä, jonka henkinen toiminta on häiriintynyt, voidaan kuulla todistajana tai todistelutarkoituksessa, jos tuomioistuin harkitsee tämän soveliaaksi ja henkilökohtaisella kuulemisella on

1) asian selvittämiseksi keskeinen merkitys, ja

2) kuuleminen ei todennäköisesti aiheuta henkilölle sellaista kärsimystä tai muuta haittaa, joka voi vahingoittaa häntä tai hänen kehitystään.

Tuomioistuimen on tarvittaessa määrättävä kuultavalle tukihenkilö, josta on voimassa, mitä asianomistajalle määrättävästä tukihenkilöstä säädetään oikeudenkäynnistä rikosasiassa annetun lain (689/1997) 2 luvussa.

Kuultavan kuulusteleo tuomioistuim, jollei se katso olevan erityistä aihetta uskoa kuulemista asianosaisten tehtäväksi siten kuin 33 §:ssä säädetään. Asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kysymyksiä kuultavalle tuomioistuimen välityksellä tai, jos tuomioistuin katsoo sen soveliaaksi, suoraan kuultavalle. Kuuleminen voi tapahtua tarvittaessa muussa tilassa kuin tuomioistuimen istuntosalissa.

34 §

Todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä tai asianomistajaa voidaan kuulla pääkäsittelyssä asianosaisten läsnä olematta, jos tuomioistuin harkitsee tämän soveliaaksi ja menettely on tarpeen

- 1) kuultavan taikka tällaiseen henkilöön rikoslain 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta,
- 2) koska kuultava muuten jättäisi ilmaisematta, mitä asiasta tietää, tai
- 3) koska asianosainen häiritsee tai koettaa eksyttää kuultavaa hänen puhuessaan.

Asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä.

Todistajaa tai muuta henkilöä voidaan kuulla yleisön läsnä olematta siten kuin oikeudenkäynnin julkisuudesta annetussa laissa (945/1984) säädetään.

34 a §

Todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä tai asianomistajaa voidaan kuulla pääkäsittelyssä hänen henkilökohtaisesti läsnä olematta käyttäen videoneuvottelua tai muuta soveltuvaa teknistä tiedonvälitystapaa, jossa istuntoon osallistuvilla on puhe- ja näköyhteys keskenään, jos tuomioistuin harkitsee tämän soveliaaksi, ja

- 1) kuultava ei sairauden tai muun syyn vuoksi voi saapua henkilökohtaisesti pääkäsittelyyn tai jos hänen henkilökohtaisesta saapumisestaan pääkäsittelyyn aiheutuu todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa, tai
- 2) kuultavan kertomuksen uskottavuutta voidaan luotettavasti arvioida ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan pääkäsittelyssä, tai

3) menettely on tarpeen kuultavan taikka tällaiseen henkilöön rikoslain 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta, tai

4) kuultava ei ole täyttänyt 15 vuotta tai hänen henkinen toimintansa on häiriintynyt.

Asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä.

Edellä 1 momentin 1 ja 2 kohdissa tarkoitettussa tapauksissa voidaan kuulemisessa kuitenkin käyttää myös puhelinta.

28 luku

Asian kiireelliseksi julistaminen

1 §

Tuomioistuin voi asianosaisen vaatimuksesta päättää, että asia julistetaan kiireelliseksi, jos asian käsittelemiselle ennen muita tuomioistuimessa käsiteltäviä asioita on painava syy ottaen huomioon asian erityisen merkityksen asianosaiselle, mahdollisesta viipymisestä aiheutuvan erityisen vahingon tai haitan, asian laadun ja muut kiireelliseksi julistamiselle esitetyt perusteet.

2§

Asianosaisen, joka vaatii asiansa käsittelyä kiireellisenä, on tehtävä siitä kirjallinen hakemus pääasiaa käsittelevälle tuomioistuimelle. Hakemuksen tulee sisältää vaatimus kiireelliseksi julistamisesta ja seikat, joihin vaatimus perustuu. Hakemukseen on liitettävä ne mahdolliset todisteet, jotka asianosainen esittää kiireellisyysvaatimuksensa tueksi.

3 §

Ennen kuin tuomioistuin tekee asian kiireelliseksi julistamista koskevan ratkaisun, tuomioistuimen on tarvittaessa varattava muille asianosaisille tilaisuus tulla kuulluksi. Kuulemisesta voidaan kuitenkin luopua, jos se aiheuttaisi tarpeetonta viivästystä ottaen huomioon asian laadun eikä ole syytä olettaa, että kuulematta jättämisestä aiheutuisi merkittävää haittaa tai vahinkoa.

4 §

Tuomioistuin voi tehdä asian kiireelliseksi julistamista koskevan ratkaisun kirjallisessa menettelyssä yhden tuomarin kokoonpanossa tai siinä kokoonpanossa, jossa se on toimivaltainen käsittelemään pääasiaa. Ratkaistu kiireelliseksi julistamisesta on tehtävä viipymättä.

5 §

Kiireelliseksi julistetut asiat on käsiteltävä tuomioistuimessa ennen muita asioita ilman aiheetonta viivytystä.

6 §

Asian käsittelyn aikana tehtyyn päätökseen, jolla asian kiireelliseksi julistamista koskeva vaatimus on hylätty, saa hakea erikseen muutosta valittamalla.

31 luku.

Ylimääräisestä muutoksenhausta

8a §

Lainvoiman saanut menettämisseuraamusta koskeva tuomio rikosasiassa voidaan vastaajan eduksi purkaa

- 1) jos 8 §:n 1, 2 tai 4 kohdassa mainitut edellytykset ovat olemassa;
- 2) jos vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämiskaavan hylkäämiseen tai siihen, että menettämisseuraamus olisi tuomittu olennaisesti lievempänä, taikka on muutoin erittäin painavia syitä katsoen siihen mihin näin vedotaan ja mitä muutoin käy ilmi, saattaa uudelleen tutkittavaksi kysymys menettämisseuraamuksesta; tai
- 3) jos syyte siitä rikoksesta, jonka perusteella menettämisseuraamus tuomittiin, on sittemmin hylätty näyttämättömänä tai muusta syytä syytteen hylkäämisen vuoksi menettämisseuraamukseenkaan tuomitsemiselle ei olisi ollut edellytyksiä.

9b §

Lainvoiman saanut menettämisseuraamusta koskeva tuomio rikosasiassa voidaan vastaajan vahingoksi purkaa

1) jos 8 §:n 1 tai 2 kohdassa mainittu seikka on ollut olemassa ja sen voidaan otaksua vaikuttaneen siihen, että menettämisseuraamusta ei ole tuomittu tai että se on tuomittu olennaisesti lievempänä kuin se olisi tullut tuomita; tai

2) jos vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämisseuraamuksen tuomitsemiseen tai menettämisseuraamus olisi tuomittu olennaisesti ankarampana.

Tuomiota ei pureta 1 momentin 2 kohdassa mainitusta syystä, ellei saateta todennäköiseksi, ettei asianosainen ole voinut vedota puheena olevaan seikkaan tai todisteeseen siinä tuomioistuimessa, joka on tuomion antanut, tai hakemalla muutosta tuomioon taikka että hän muutoin on pätevästä syystä ollut siihen vetoamatta.

10 §

Tuomion purkamista tarkoittava hakemus riita-asiassa sekä syytetyn tai 9 b §:ssä tarkoitettussa tapauksessa vastaajan vahingoksi rikosasiassa on tehtävä vuoden kuluessa siitä päivästä, jona hakija sai tiedon hakemuksen perusteena olevasta seikasta, tai, mikäli hakemus nojautuu toisen rikolliseen menettelyyn, jona tätä koskeva tuomio sai lainvoiman. Edellä mainittua aikaa ei kuitenkaan ole luettava aikaisemmasta kuin siitä päivästä, jona se tuomio, jonka purkamista haetaan, sai lainvoiman. Milloin hakemus riita-asiassa nojautuu 7 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainittuun seikkaan, luetaan aika siitä päivästä, jona tuomio sai lainvoiman.

15 §

Jos rikosjutussa on tehty vahingonkorvaus- tai muu yksityisoikeudellinen vaatimus, on jutussa annetun tuomion purkamista koskevassa asiassa tältä osalta sovellettava riitajutussa annetun tuomion purkamista koskevia säännöksiä. Jos tuomio puretaan rangaistusvaatimusta tai menettämiskaatimusta koskevalta osalta, voidaan tuomio edellä sanotun estämättä samalla kertaa purkaa myös yksityisoikeudellista vaatimusta koskevalta osalta.

